www.virtual-project.eu

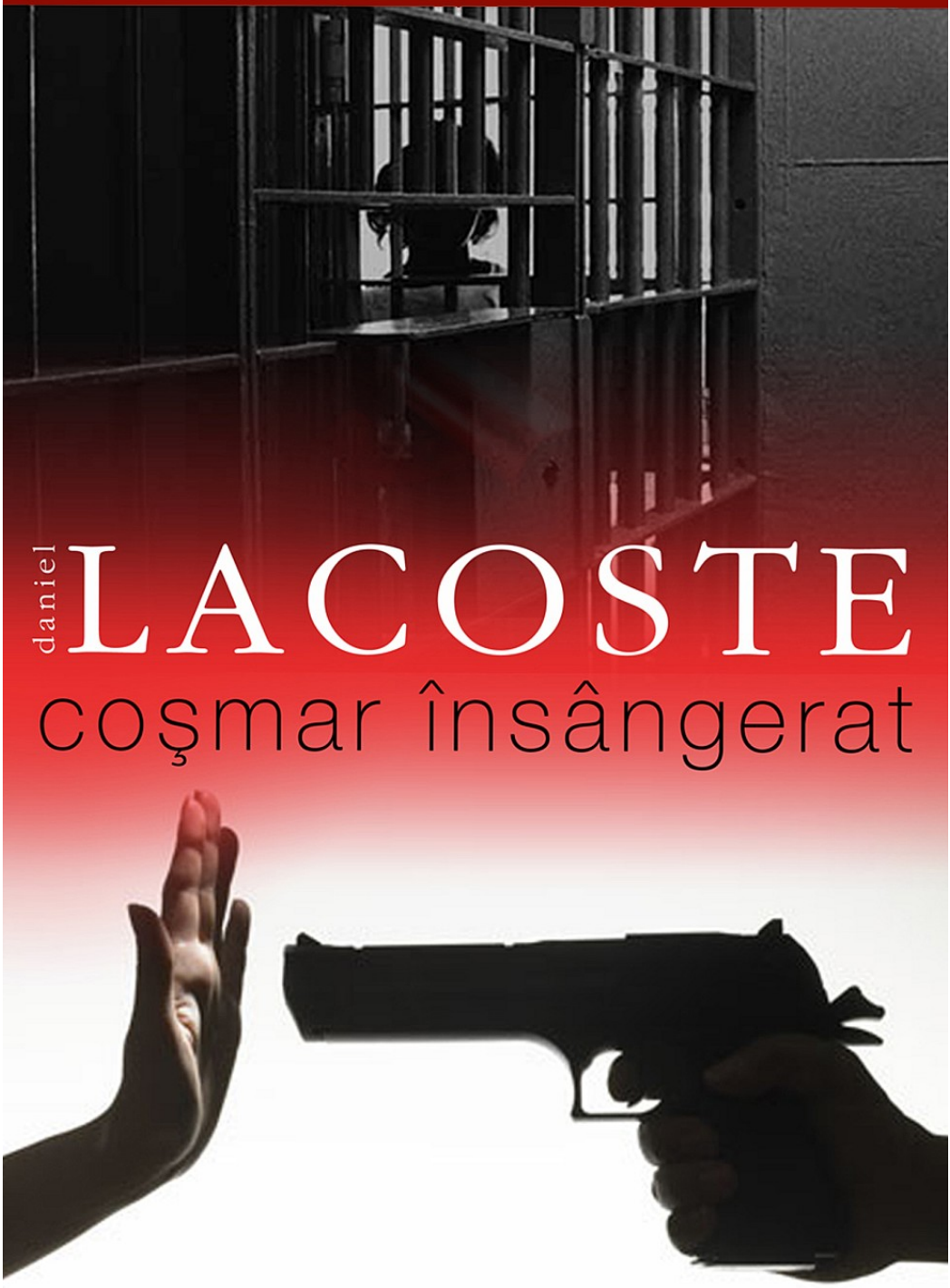

daniel

LACOSTE

coşmar însângerat

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.8

COȘMAR ÎNSÂNGERAT

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL
2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce alertează autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „vizualiza” fapte ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi și posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este alternat, Branigan primește porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toata viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte cinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să își amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de unde se aștepta mai puțin fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data aceasta definitiv. În schimbul libertății și ca să nu fie întreaga viață un «El fugitive», Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol păstrându-și, totuși, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă își face apariția Zelda Ibrahimovici o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes și al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să împiedice alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel, proporție tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii.

Din acest moment, Lucky și masivul Thomas Roe – un versat agent CIA – rezolvă tot felul de probleme, anihilând criminali în serie, secte diabolice și teroriști de temut, cărora nimeni nu le poate ține piept.

• Capitolul 1 •

Mercedes se uita fix la gardiana care o supraveghea de o bună bucată de vreme, în timp ce își făcea exercițiile zilnice de forță în curtea largă a închisorii. Era întinsă pe spate, pe dispozitivul special, și ridica tacticos haltere de greutate medie. Picioarele i se sprijineau ferm în asfaltul fierbinte al terenului de sport. Pantalonii scurți, chiar foarte scurți, de fapt blugi, îi acopereau cu greu coapsele. Bucata aproape insesizabilă care unea partea din față a pantalonilor cu cea din spate îi intrase de tot între labii, spre evidenta încântare a gardienei.

Oare ce mi-o fi venit să privesc așa atent la exercițiile ei? se întrebă Silvya.

Era o începătoare în meserie. Abia de două luni ajunsese, în sfârșit, să găsească o slujbă la închisoarea din Delaware. Avea un prieten stabil de aproape doi ani, cu care fusese împreună la școala de poliție. Nu numai că nu simțise până atunci niciun fel de atracție pentru persoanele de același sex, dar nici măcar nu-și pusese problema dacă ar fi capabilă să nutrească sentimente erotice față de colegele ei de școală, spre exemplu.

Știa cât accent se punea în jurul ei pe astfel de relații, considerate nu numai firești, dar chiar indicate și folositoare în carieră. În orice carieră!

Ridicase de fiecare dată din umeri când i se arăta mai în glumă, mai în serios, la cabinele de duș, vreo colegă mai reușită din punct de vedere anatomic. Totuși, se dovedise incapabilă să aprecieze constituția unei femei cu un alt ochi decât cu cel cu care ar fi apreciat, de pildă, un cal de rasă – dacă s-ar fi priceput la așa ceva.

Și deodată, fără să-și dea seama, se trezise holbându-se, ca un marinar „stătut” luni de zile, între picioarele acestei răufăcătoare. O căldură intensă îi cobora pe șira spinării. Își deschise reflex primii doi nasturi de la cămașa albastră, subțire, a uniformei. Se trezi masându-și – tot fără să știe de ce – ceafa. Mâna dreaptă îi înconjură leneș gâtul subțire, apoi reveni în față și coborî, încet, în decolteul creat de nasturii deschiși. Închise

ochii. Mâna coborî în continuare și îi cuprinse sânul stâng, pe care îl găsi întărit, fără nicio noimă.

O văzu în minte pe Mercedes ridicându-se alene de pe bancheta de piele și apropiindu-se. Trecu în spatele ei și îi ridică părul care, nu se știe cum și când, se despletise. O sărută apăsat în spatele urechii și un val de aer cald, aromat, îi pătrunse în propria ureche. Furnicături începură să-i alerge pe șira spinării, ca un roi de albine năpustindu-se asupra ursului care deranjase stupul.

Simți apoi o mână, puternică și delicată în același timp, lovindu-i fesele.

Și se bucură.

Zâmbi.

— Ce faci, cadet Denyle? auzi o voce aspră în spatele ei și deschise ochii, surprinsă.

Își dădu seama că totul fusese o închipuire, deși ar fi putut jura că acele atingeri fuseseră cât se poate de reale.

Cu cascheta adusă prea mult pe ochi, picioarele depărtate și un baston cu electroșocuri în mână, în fața ei se postase nimeni alta decât Sherril Jones, directoarea închisorii.

Silvya roși toată. Se precipită să își încheie nasturii bluzei.

— Datoria, să trăiți! Dar era prea cald… adăugă ea, pierdută.

— Ia vezi tu! hârâi vocea spartă a directoarei. Să te bată soarele de sus e una, dar să te prindă căldura dintre picioare e cu totul altceva. Deținut Mercedes Fernandez, e a nu știu câta oară când îți atrag atenția! continuă directoarea, adresându-se celei care, chipurile, încerca să-și mențină condiția fizică. Nu știu ce le faci și cum le faci, dar lasă-mi gardienii în pace, dacă vrei să nu petreci restul perioadei de pedeapsă la carceră.

Mercedes se ridică molatic și o fixă pe directoare cu o privire caldă și pătrunzătoare în același timp.

Ofițerul Jones simți din nou acei fiori care o cuprindeau ori de câte ori această scenă se repeta. Închise ochii și îi strânse cu putere, în încercarea de a nu mai lăsa să-i pătrundă spre creier energia erotică emanată de privirea deținutei. Respiră adânc și privi fix înainte. Ultimul lucru din lume pe care și-l dorea era ca acea slăbiciune să fie observată de către oricare dintre subordonatele ei.

Mercedes zâmbi când o văzu pe directoare închizând ochii și strângând pleoapele. Sadică, se apropie de ea și îi șopti cald în ureche:

— Cu ce am mai greșit de data asta, Sherril?

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, se îndreptă cu pas elastic spre corpul B al închisorii.

Directoarea rămase cu ochii închiși, înfiorată de suflarea care poposise asupra ei pentru câteva fracțiuni de secundă.

Un huruit puternic îi întrerupse firul gândurilor murdare.

Deschise ochii speriată și privi în jur, încercând să-și dea seama dacă zgomotul era real sau tot o parte a fanteziei ei dezlănțuite. Observă fețele tuturor îndreptate spre cer. Privi și ea, mirată.

Un elicopter de luptă se apropia cu viteză – în picaj aproape – de curtea închisorii.

Se dădu doi pași mai în spate, surprinsă de o atare apariție, apoi apucă hotărâta stația de emisie-recepție pe care o purta la centură.

Înainte de a apuca să rostească ceva în microfon două explozii puternice izbucniră la baza posturilor de observație ale închisorii, catalogată ca fiind de siguranță medie, cu infractoare cu sentințe ușoare, nepericuloase.

Jones scoase imediat pistolul de la brâu și îl îndreptă, instinctiv, spre elicopterul care se pregătea să aterizeze chiar în mijlocul terenului de baschet.

Nu mai apucă să apese pe trăgaci, prăbușindu-se cu o gaură de calibrul 7,62 în frunte.

Deținutele începură să țipe disperate, laolaltă cu gardienele care se găseau pe terenul de sport.

Din elicopter săriră doi indivizi îmbrăcați în uniforme de asalt negre, cu figurile acoperite de cagule și înarmați cu pistoale-mitralieră cu pat rabatabil. Unul dintre ei se repezi la cea mai apropiată gardiană, care se întâmplă să fie chiar cadetul Silvya Denyle, o apucă de gât și îi fixă țeava armei la tâmplă.

Nu rosti niciun cuvânt, însă nici nu era nevoie. Ca prin farmec, tumultul se liniști. Deasupra închisorii se lăsase o tăcere de mormânt. Toată lumea era cu ochii țintă la cei doi bărbați și la ostatică. Nimeni nu îndrăznea să mai miște, nici măcar deținutele.

Din elicopter coborî, ca și cum s-ar fi dat jos de pe podiumul de prezentare a ultimei colecții de toamnă-iarnă Coco Channel, o femeie înaltă, suplă, îmbrăcată într-un taior elegant și o fustă strâmtă și scurtă, care îi lăsa descoperite coapsele lungi și puternice.

Ca și cum postura în care se găsea era una perfect firească pentru ea – cu aerul că se îndreaptă spre raionul cu cosmetice dintr-un supermarket – femeia se apropie de Mercedes cu un pas sigur și o privire aspră.

— Mercedes Fernandez, cumva?

— Da. De ce mă întrebi?

— Binevoiește să urci în mașinăria de acolo.

Deținuta se uită la străina venită din cer, apoi la mașinăria neagră ale cărei palete nu încetaseră să se rotească, asurzind pe toată lumea. Păru să cumpănească bine ceea ce urma să facă, însă femeia nu-i lăsă prea multă libertate de mișcare. Îi propti în tâmplă țeava unui revolver și o apucă delicat, dar ferm, de cot.

— Îmi cer scuze! spuse ea ironic. Poate am lăsat impresia că e o invitație cu mai multe variante de răspuns. Mișcă, până nu-ți fac un tunel de aerisire prin țeastă.

Mercedes înțelese că nu are prea multe alternative și o privi întrebător pe cea care o amenința atât de hotărâtă. În ochii reci ai acesteia însă nu se putea citi nimic. Fata ridică ostentativ brațele în sus, ca să înțeleagă toată lumea că următoarele mișcări le va face sub amenințare, nu din proprie voință, și se îndreptă spre elicopter. Odată cu ea începură să se retragă și cei doi indivizi costumați în negru. Unul dintre ei continua să o țină strâns lângă el pe biata Sylvia, care se abținea cu greu să nu leșine, într-o bună tradiție feminină.

Mercedes se sui prima în elicopter, urmată de misterioasa femeie și de individul care o ținea ostatică pe Sylvia. Aruncând o ultimă privire amenințătoare, cel de-al doilea bărbat urcă și el, continuând să țină țeava armei îndreptată spre femeile prezente în curte.

Elicopterul își luă zborul, sub privirile înmărmurite ale întregului penitenciar. Când se ridică suficient pentru a nu mai fi în raza mitralierelor din turnurile de pază, mașinăria se înclină spre stânga și porni lansat într-o direcție necunoscută.

Înainte de a ieși complet din spațiul aerian al închisorii, femeile din personalul acesteia, împreună cu deținutele, scoaseră un țipăt isteric, la unison. După un zbor care dură doar câteva secunde, trupul celei care fusese Sylvia Denyle se zdrobi, cu un zgomot înfundat, de bitumul terenului de baschet, exact în locul unde, cu câteva minute înainte, aterizase elicopterul.

•

— Adică cum, să mă dezbrac? se miră tânăra, iar sprâncenele ei atent pensate se ridicară circumflex deasupra ochilor mari și inocenți.

— Vrei să spui că nu știi încă procedeul? se prefăcu Tom mirat. Uite-așa, câte o textilă pe rând.

— Păi, la șah? nu acceptă ea explicația.

— Dar la șah ce-are? Ți-am spus că nu știu unde ține pezevenghiul ăsta de Lucky cărțile, ca să jucăm poker. Dar nu e așa de important lucrul ăsta. Șahul e sportul minții, nu?

— Da, și?

— Și dacă îl joci se cheamă că ești om deștept, nu?

— Da, și?

— Și ar trebui, în consecință, să știi măcar să te dezbraci atunci când pierzi un pion ori un cal, sau ce dracului era piesa aia de ți-am luat-o cu gagica asta… regina parcă, nu?

Jewel ridică din umeri, indiferentă, apoi își scoase cu un gest sigur, îndelung repetat, tricoul mulat pe corp. Sânii, plini și mari, săltară scurt, scăpați din strâmtoare, vibrând preț de câteva fracțiuni de secundă. Suficient pentru vederea stroboscopică a lui Tom.

— Poți să repeți mișcarea asta încă o dată? încercă el s-o ademenească pe tânără. Și încă o dată, și încă o dată…

Jewel râse, cu râsul superior al celor care se știu dorite și înțeleg că au preluat controlul.

— Uite, se milogi Tom, îți dau piesa asta înapoi! Oricum n-am ce să fac cu ea aici, pe tușă. Numai dă-ți încă o dată tricoul jos.

— Auzi… dădu Jewel semne de iritare. Vrei să jucăm în continuare sau ți s-a făcut de altceva?

— Mie? făcu Tom figura ofensată a negustorului prins cu facturi false. Să renunț la sportul minții? Niciodată! E rândul tău să muți.

Pe acest schimb de replici kasparovian se deschise ușa și în încăperea luminoasă pătrunse, obosit și parcă fără chef de viață, nimeni altul decât Lucky.

Se opri surprins când o zări pe tânără la bustul gol, apoi mirarea lui crescu exponențial zărindu-l pe Tom, amicul său, față în față cu o mult prea provocatoare pereche de sâni.

Însă mirarea cea mai mare – care aproape îl făcu să cadă pe spate – veni abia când observă, între cei doi, tabla lui de șah cu piese sculptate în lemn de tek.

— Jewel… Tom… șaaah??? fură cele trei cuvinte care marcară progresiva sa uimire.

Apoi nu mai spuse nimic. Se îndreptă spre barul ascuns în spatele unui perete fals din fundul încăperii, își turnă un pahar mare de scotch și se așeză calm în fotoliu. Dădu repede pe gât jumătate din conținutul paharului, și abia atunci avu curajul și tăria să ceară lămuriri.

— Poate cineva să mă lămurească ce dracului se întâmplă în casa mea? Tom, aveam întâlnire și am uitat eu? Jewel, ți-ai terminat treaba mai repede și nu te-am lăsat eu să pleci acasă? Șaaaah? Pentru numele lui Dumnezeu!…

Tânăra fu prima care reacționă, luându-și repede tricoul pe ea și încercând să adune valoroasele piese înapoi în cutia de fildeș.

— Nu! Nu strânge corpul delict! o opri Lucky din elanul ei tineresc. Nu prejudicia rezultatele anchetei, te rog frumos.

Tom se prefăcea că nu joacă niciun rol în această dramă și își privea cu maximă admirație unghiile, care păreau să fie cam lungi pentru gusturile lui.

Lucky se străduia din greu să nu izbucnească în râs, văzându-și prietenul încurcat precum un copil surprins în timp ce se uita pe gaura cheii cum se îmbăiază sora mai mare.

— Uite care e treaba, domnu’ Lucky… începu Jewel să se jelească, închipuindu-și probabil că postura în care fusese găsită îi punea slujba, foarte bine remunerată, în primejdie. Domnu’ Tom a insistat să facem o partidă de șah, că nu a reușit să găsească pachetul de cărți de poker, și zicea că ăsta e un joc la fel de ușor și de simplu. Da’ eu nu știam că se joacă și ăsta pe dezbrăcatelea și… dacă domnu’ Tom a zis că…

Lunga declamație, rostită aproape pe nerespirate, o aduse pe biata fată în pragul sufocării. De aceea, își luă un nou elan, însă tensiunea era prea mare, așa că izbucni într-un plâns nervos,

plin de sughițuri amestecate cu cuvinte pe jumătate spaniole, pe jumătate asiatice.

Lucky se amuza teribil de încurcătura bietei fete, iar Tom nu reușea să își ia ochii de la tricoul unde tresăltau, ca doi porumbei captivi într-un sac, cei doi sâni grei și obraznici ai fetei.

— Gata, gata! o liniști Lucky în cele din urmă. Nu s-a întâmplat nimic. Nici nu bănuiam că știi regulile jocului.

— Păi, nici nu le știu... gemu Jewel cu obidă în glas. Dar a zis domnul Tom că mi le explică el pe parcurs.

— Ha, ha, ha! izbucni Lucky într-un râs de nestăvilit. Jucai cu Tom un joc pe care nu îl cunoști, pe dezbrăcatelea? Ha, ha, ha! Tom! încercă Lucky să i se adreseze prietenului său, care tăcea chitic, prins cu musca pe căciulă. De ce nu ai amenințat-o, ca de obicei, că o dai pe mâna celor de la Imigrări, ca să te lase să îi vezi trupul fără textile pe el?

— Și tu acum... mormăi înciudat agentul CIA. Deja nu mai avea haz, și începuse să nu mă mai creadă. Hai, Lucky, zău așa, de ce nu mă lași să înfig drapelul american în solul ei nedesțelenit?

— Hai să n-o luăm de la capăt, bătrâne! Ți-am zis că am nevoie de o femeie care să mă ajute pe-aici. Dacă e frumoasă și virgină, cu atât mai bine. Dar asta nu înseamnă că trebuie să o înceapă vreunul dintre noi. Mai bine nu te-ai mai strecura la mine în casă cu intenții din astea murdare! Auzi, ce idee! Strip-șah...

— Da’ eu nu de aia am venit, ce dracu’! făcu Tom, aparent ofuscat. Sunt aici ca să te anunț ceva extraordinar! Stai că am uitat...

— Deci, domnu’ Lucky nu e supărat pe Jewel? începu frumoasa corcitură mexicano-chinezească să își revină.

— Un pic supărat sunt, Jewel. Ți-am spus să fii mai atentă cu Tom și să nu îi mai înghiți toate minciunile.

— Aha! sări agentul, ca ars. Deci tu ai învățat-o să nu mă mai creadă! Săraca fată! Îmi închipui cu cât jind mă dorește și se abține, de frică să nu o dai tu afară, odiosule. Un adevărat stăpân de sclavi, asta ești!

— Lasă, lasă, zi-mi mai bine de ce ai venit. Ți-ai amintit? Jewel, fă-ți te rog de lucru prin celelalte camere, că nu mi se poate concentra amicul!

Fata nu așteptă să fie invitată de două ori și se eclipsă urgent, urmărită cu poftă de ambii bărbați.

— Mercedes… a evadat Mercedes! spuse Tom, ca și cum ar fi vorbit fără voia lui, în timp ce urmărea cu atenție locul rămas liber după plecarea fetei.

— Ceee??? sări Lucky ca ars din fotoliul în care se tolănise. Cum să evadeze? De la Delaware?

— Yep! afirmă cu un aer grav uriașul său tovarăș. A fost ceva ca-n filme, așa mi s-a spus. Cu un elicopter care aterizează, cu ostatici, cu morți… de fapt, doar două victime… o gardiană începătoare și directoarea.

— Deci, cu ajutor din afară! se minună și mai tare Lucky.

— Yep!

— Păi, asta înseamnă organizare serioasă… Cine să aibă un asemenea interes? Pentru o traficantă măruntă… dacă stăm să ne gândim… Nici nu mai avea ce declarații să facă… Toți ăia care rămăseseră în viață au fost prinși…

— Yep!

— Mai termină cu monosilabismul ăsta! se înfurie Lucky. Mercedes era a mea! Mi-ați promis că o să am exclusivitate la ea, ca să aflu cu ce puteri nemaipomenite e dotată. Tot erotismul ăla… Și povestea cu serul…

Lucky păru brusc mai bătrân cu zece ani. Capul îi căzuse în piept, iar mâinile i se lăsaseră moi pe brațele fotoliului.

— Era poate ultima mea legătură cu creatorii serului ăluia blestemat, adăugă el sfârșit.

— Exagerezi… se strădui Tom să pară optimist.

Știa foarte bine cât de mult ținea prietenul lui să afle povestea serului care îl transformase într-un om cu puteri paranormale, dar și cu slăbiciuni nefirești, din ce în ce mai manifeste în ultimul timp.

— Doar n-a murit! A evadat. Am prins-o noi o dată, când era la mama dracului, în junglă… Punem noi mâna pe ea și a doua oară, nu-ți face probleme! În fond, țara nu a părăsit-o și avem suficiente antene peste tot.

— Hm! zâmbi trist Lucky. Voi n-ați fost în stare să găsiți ditamai avionul, pe 11 septembrie, cu toate că știați de unde a decolat și că se află în aer! O să găsiți acum o femeie care poate subjuga pe oricine… Hai să fim serioși! Nici dacă v-ar mușca de nas n-ați vedea-o.

— Bătrâne, parcă n-ai știi cum s-a „pierdut avionul” ăla. Și, pe de altă parte, doar nu crezi că a ajutat-o cineva să se pitească într-un vârf de munte... Iese ea singură la suprafață, n-avea grijă.

• Capitolul 2 •

Nu înțelegea defel cum de se găsiseră unii ca să o ajute să scape dintr-un loc care nici măcar nu îi displăcea foarte tare. Mercedes se simțea stăpâna pușcăriei, mai mult decât se crezuse stăpâna oricărui traficant de droguri până atunci. Nici în hacienda luxoasă din jungla columbiană nu se simțise atât de răsfățată ca acolo. Practic, era sigură că, numai cu un minimum de efort, ar fi convins-o pe oricare dintre gardiene să o ajute să fugă, ba chiar să îi dea și bani de drum.

După câteva ore de zbor simți în sfârșit pământul sub picioare. I se pusese o cagulă pe cap, așa că nu avea nici cea mai vagă idee despre direcția în care zburaseră. Și i se interzisese să scoată vreun sunet.

— Hai, scoateți-i porcăria aia de pe cap! se auzi vocea dură, dar plăcută în același timp, a femeii care o forțase să urce în elicopter.

Se făcu brusc lumină și constată că se află într-un hangar. Paletele elicopterului se pleoștiseră, ca un penis după ce își încheie misiunea. Cei doi mascați se agitau de zor în jurul aparatului de zbor.

Privi curioasă împrejurimile și constată că necunoscuta aceea dură o măsura la fel de intrigată printre genele întredeschise, parcă temându-se s-o privească drept în ochi. Mercedes zâmbi superior și o cântări cu căldură și poftă. Era clar însă, nu avea de-a face cu o femeie obișnuită.

Cu o mișcare bruscă, aceasta se apropie de ea, o apucă de păr și îi dădu capul pe spate. În același timp se aplecă peste fața tinerei și îi apucă gura cu buzele, ca într-o menghină, în timp ce limba ei aspră îi explora întreaga cavitate bucală dintr-o dată. La sfârșit o mușcă fără milă de buză și o împinse cât colo. Mercedes făcu doi pași, uimită, se împletici și căzu în praf.

— Să nu-ți închipui că pe mine mă poți vrăji, scumpo, după cum ai tu chef! o avertiză apriga femeie, cu un zâmbet răutăcios și biruitor. Ne-o tragem până cădem late, dar tot eu sunt șefa. Dacă îmi pierdeam capul după sex eram de mult moartă, să nu

uiți asta nicio clipă! Zelda nu are decât un singur viciu: e avidă după putere. Restul e doar joc de copii.

— E bine de știut... se hotărî Mercedes să vorbească. Și... când o s-o cunosc și eu pe duduia asta nemaipomenită?

Imediat după această replică își simți brusc obrazul tăiat parcă pe din două de o durere ascuțită și o usturime de nedescris. Biciul o plesnise cu putere exact peste față. Nu apucase să observe când scosese străina din fața ei teribilul instrument, însă îi simțise din plin efectul dureros. Își duse îngrijorată mâna la față, gândindu-se cu groază că îi rămăsese o urmă urâtă pe obraz.

— Să nu mai faci pe șmechera cu mine, ai înțeles? rosti Zelda Ibrahimovici, șuierând ca o cobră regală. Eu nici nu te închid, nici nu te omor. Te desfigurez și îți dau drumul în Harlem, printre negrotei. Să îți mai încerci și acolo puterile de seducție.

— OK, OK! o potoli Mercedes, ușor înspăimântată. În fond, ce vrei de la mine?

— Asta o să afli la timpul potrivit, frumoaso! rosti femeia disprețuitor, întorcându-i spatele.

Apoi se îndepărtă cu pas elastic spre razele de lumină care inundau poarta deschisă a hangarului, parcă uitând cu totul de prezența pușcăriașei.

Din spatele evadatei se auzi motorul puternic al unui Hummer. În câteva fracțiuni de secundă se trezi cu bolidul în dreapta ei și ușa se deschise, parcă de una singură. Unul dintre oamenii care o scoseseră din pușcărie îi făcu semn cu capul să urce, apoi demarară în viteză spre lumină.

•

Ziua începuse cum nu se putea mai prost. Își făcea ordine prin hârtii, pentru că știa că de moarte putea scăpa, dar de Fisc în niciun caz. În timp ce răvășea hârtiile vechi, disperat aproape la gândul că îi lipsesc niște chitanțe, simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Înțelese că urma să aibă o viziune și apucă să-și spună: asta, exact asta îmi lipsea acum!

Văzu o stradă plină de deșeuri menajere și i se păru că recunoaște împrejurimile, dar nu apucă să se gândească la asta. Un bătrân cherchelit se plimba preocupat, cu capul în pământ. Părea hotărât să ajungă undeva, dar ceva îl împiedica să țină direcția precisă. Deodată, de nicăieri, o namilă se repezi la el și,

cu o mișcare rapidă, îi secționă bătrânului picioarele de la genunchi.

Lucky tresări speriat. Nu mai văzuse în viața lui o asemenea lovitură. Urmă o luptă scurtă, dacă se puteau numi așa zvârcolirile unui bătrân care pierde rapid litri de sânge, încercând să riposteze unui negru cât toate zilele, sau, mai curând, cât toate… nopțile.

Urmă lovitura decisivă, care străpunse craniul bătrânului, și totul luă sfârșit.

Lucky își reveni la fel de brusc. Scuturǎ capul și se lungi pe jos, sfârșit.

Ce dracu' să mai însemne și asta? se întrebă el contrariat, după ce se trezi din coșmar. Și ce legătură am eu cu cei doi? Sper că n-am început să „vizualizez" toate grozăviile care se petrec în lumea asta nenorocită. Îmi ajung alea în care sunt implicat, într-un fel sau altul. Dar parcă am posibilitatea să aleg? …

Țârâitul insistent al telefonului îl readuse cu gândurile la realitatea imediată.

Nu vru să răspundă. Nu avea chef de nimeni. Telefonul sună cât sună, apoi intră automat pe robot.

— Sam, Sam, tu ești? se auzi o voce disperată la celălalt capăt al firului. Spune-mi că ești acolo… nu mă poți lăsa așa, acum.

Ridică mirat capul, la auzul acelui glas. Nu atât disperarea – care putea fi ușor simțită – îl uimea, ci tonalitate vocii, ce venea de undeva din neant, din trecutul lui îndepărtat, aproape uitat și de care nici nu-și amintea cu plăcere.

— Măi să fie! făcu el cu voce tare, cu o neîncredere vădită în glas.

Primul impuls fu acela de a ignora apelul, însă ceva, mai puternic decât voința lui de a nu reînnoda legăturile cu trecutul, îl împinse să ridice receptorul.

— Măi să fie! repetă el, de data asta unui adresant bine determinat, aflat încă la celălalt capăt al firului. Jimmie? Jimmie Tower?

— Oh, Lucky… Sam!… Ce noroc că te-am găsit! Tu ești, nu? Samuel Branigan, cu care dădeam spargerile alea colosale…

— Hm… Oarecum… acceptă bărbatul, vizibil nemulțumit de modul de identificare la care era supus de către vechiul său

camarad. Dar nu mai mă ocup de așa ceva… sau nu chiar la fel, în fine. Spune, bătrâne… nu vreau să te supăr foarte tare, dar cum dracu' ai aflat numărul meu de telefon?

— Lasă asta, că nu știu dacă am timp pentru destăinuiri. Ascultă, Sam. De câteva zile primesc amenințări cu moartea de la o voce înspăimântătoare.

Lucky se scărpină instinctiv în creștet, neștiind care ar fi trebuit să fie reacția lui la asemenea înștiințări venite de la prieteni pe care îi socotea ca și morți, iar acum afla că sunt doar sub amenințarea morții. Se mai agățau încă de viața lor mizerabilă, de spargerile prăpădite date prin cine știe ce spelunci, care le aduceau un pumn de bani buni numai să bea o săptămână până își pierd mințile, ca după aceea să o ia de la capăt, iarăși și iarăși. De ce or mai fi vrând să trăiască aceste specimene? se miră el, apoi i se făcu oarecum rușine că gândește așa, însă nu se putea stăpâni.

— Îmi pare rău să aud asta, bătrâne, deși nu văd cum… Și totuși, de unde ai numărul meu de telefon și cu ce te pot eu ajuta, nu înțeleg?!

— Trebuie să mă ajuți, prietene, se auzi glasul fostului amic, aproape smiorcăindu-se. Că e din cauza ta tot ce mi se întâmplă…

Lucky fu pe cale să scape telefonul din mână. Din cauza lui? După aproape un sfert de secol? După ce considerase tot trecutul lui cu desăvârșire mort și îngropat?

— Cred că la mijloc e o greșeală, bătrâne. Liniștește-te, te rog, și spune-mi exact despre ce e vorba, ca să văd cum îți pot fi de folos, deși…

— … Stai că-ți explic, numai să nu închizi! Acum o săptămână, aproximativ… stăteam la o băută cumpănită, cu Pierce Cap de Cal. Nu știu dacă îl mai ții minte? Șmenarul ăla care și-a pierdut un rahat de ochi în încăierarea cu banda lui Duhoare de Pește…

— … Parcă mi-l mai amintesc… spuse Lucky, mai mult pentru a scurta noianul de explicații în care se lansase Jimmie.

Cât să aibă ăsta acum? se întrebă el; Șaizeci, șaptezeci de ani? Parcă sărise bine de patruzeci încă de pe atunci…

— Spune mai exact și lasă-le dracu' de amintiri!

— Așa… Și mă trezesc că îmi sună mobilul. Îți dai seama că îl șutisem de pe undeva și nici măcar nu știam exact ce număr avea. N-ai să crezi ce era să vomit de mirare când aud o voce de

la celălalt capăt spunându-mi: «Jimmie Tower, vei muri în curând și îți vei și dori asta!” Pe urmă mi-a închis. Curios din fire cum îl știi, ăsta micu’, chioru’, Pierce, sare pe mine. Că ce e? Ce m-am schimbat așa la față? Că m-am ramolit dracului de tot… În fine, a trebuit să-i mardesc una peste meclă, că mă înnebunise de tot, în puii mei.

— Termină, mă, cu prostiile! se enervă Lucky. Treci odată la subiect, nu o mai tot rostogoli atât. Ce legătură are asta cu mine și cu ce te pot ajuta? Dar mai scurt, că mai am și alte treburi decât să depăn amintiri de gang cu tine. Cu tot respectul, bineînțeles.

— Stai, bă, nu te fă al naibii cu mine! Nu pot să dau tot pe goarnă deodată, că nu se mai înțelege nimic. Și e esențial, înțelegi, e-sen-ți-al să pricepi cum vine treaba. Așa! Mă gândesc… bă, că mă amenință un dement… Nu nici prima, și să mor de-o fi ultima dată. Dar de unde păsărica mă-sii cunoștea dementu’ numărul drăcoveniei ăleia, că nici eu nu îl știam prea bine, și țin minte sigur că nu l-am trecut în cartea de telefon, hă, hă, hă! se distră Jimmie de unul singur de spiritul pe care îl lansase.

— Jimmie, bătrâne, eu închid și-mi bag picioarele în povestea ta… se enervă Lucky de-a binelea blestemându-se în gând că răspunsese la apelul nebunului.

O fi și beat mangă, se gândi el, cu ciudă.

— Deci, se precipită Jimmie, mobilul a continuat să sune, la mai multe ore, și la un moment dat m-am înfuriat. I-am zis ticălosului că nu știu de unde mă cunoaște și ce avem amândoi de împărțit, dar dacă are coaie să vină să ne tăiem, nu să mă tot amenințe ca o muiere prin telefon. Și atunci mă lovește cu măciuca în cap și zice: „Toți amicii lui Branigan mor în jurul lui!”

Lucky simți că îl lasă picioarele. Se așează încetișor pe fotoliul aflat în apropierea telefonului, parcă cu grijă și teamă să nu nimerească alături.

— Ei, te-ai prins acum cum vine treaba? se auzi vocea satisfăcută a lui Jimmie, care parcă vedea cu ochii lui reacția fostului său camarad de spargeri și beții. Îți dai seama cum am căzut și eu pe spate… La început nici nu știam la cine dracu’ face referire. Care Branigan, și ce treabă am eu cu prietenii lui? Asta m-am gândit, în primul moment, fără supărare. E o confuzie, bă, ratatule! i-am strigat boului, oarecum liniștit că s-a

terminat. Samuel Branigan, articulă mitocanul. Îți sună clopoțelul la numele ăsta? a mai spus el, încercând să fie ironic. Mânca-mi-ar ironia dintre buci! Zic: Da, îmi spune. Îmi spune că e mort de douăzeci și mai bine de ani. Și ce treabă am eu cu el, fără supărare, Sam, dar te știam cu flori pe piept și nu mă mai gândeam că pot să te supăr. Dar, poc!... îmi trântește un număr de telefon și o poreclă: Lucky! Și îmi mai zice o dată că asta mă va costa mai mult decât m-ar duce capul să îmi închipui și închide... Sam! Sam! începu Jimmie să se agite la receptor, văzând lipsa de reacție a lui Lucky. Mai ești acolo? Bă, nu mă lăsa cu curu' în baltă... Ajută-mă, că n-am chef s-o îmbrățișez pe coana mare cu coasa din cauza ta! Nu știu ce prostii ai făcut după ce te-ai dat la fund ca mortu', da' sigur eu nu am nimic de-a face, OK?

Lucky aproape că nu îl mai asculta pe Jimmie perorând aiurea, cu aceeași limbariță pe care i-o știau toți, de când lumea.

— Uite care-i treaba, se decise Branigan într-un târziu să încheie această curioasă conversație. Dictează-mi mai bine numărul tău de telefon. Am să trag niște sfori ca să văd cum te pot ajuta. Uite, îți promit că mâine, nu mai târziu de mâine, vei avea vești de la mine. E bine așa?

— E foarte bine, Sammy. Sau poate preferi să-ți spun Lucky? Auzi, al dracu' Branigan... Lucky... hă, hă, hă!

Și îi lăsă numărul, avertizându-l că va suna din nou dacă nu primește niciun semn, după cum i se promisese.

— Că știu că nu era punctul tău tare ăsta, cu promisiunile, nu? Pișicher bătrân ce ești!

— Eh, vremurile s-au mai schimbat, Jimmie, și eu odată cu ele. Stai liniștit, că te sun. Și ai grijă de tine până atunci, OK?

Închise telefonul, însă ciudata conversație încă îi mai răsuna în urechi, de parcă Jimmie continua să se afle cu el pe un fir neștiut. Un trecut pe care nu și-l mai dorea aproape năvălea peste el.

Cu mișcări automate ajunse la bar și dădu pe gât o dușcă zdravănă de whisky Jim Beam direct din sticlă. Se hotărî să-l sune pe Thomas Roe, amicul său din CIA. Prea multe se întâmplaseră deodată, și tare s-ar fi mirat să nu existe nicio legătură între ele. Învățase de mult să nu mai creadă în coincidențe.

•

Jimmie închise telefonul cu o ușoară strângere de inimă. Se miră de el.

Ce dracului, am devenit o domnișoară? se gândi el înciudat. Mă sperii de niște telefoane anonime?

De fapt, nici el nu știa de ce se temea. De amenințări, cu care de altfel era foarte obișnuit, sau de conexiunea cu cineva pe care îl considerase mort mai bine de douăzeci de ani?

Bătrânul Sammy, cine s-ar fi așteptat? Dacă nu l-aș fi auzit, n-aș fi crezut. Și ce drac de legătură am eu cu toată tărășenia asta?

Se îndreptă gânditor – ceea ce nu i se întâmpla foarte des – spre barul lui Spooky Fred, un fost asasin de duzină. Și el fusese bun prieten cu Sam la un moment dat, dar acum, la bătrânețe, se retrăsese din vâltoarea zbuciumată a străzii și se dedicase furtișagurilor meschine prin intermediul barului pe care îl patrona.

Toți clienții știau că botează băuturile, însă cine avea curajul să îi spună asta în față? Pentru Spooky Fred, o viață de om nu valora nici cât apa cu care boteza whisky-ul.

Se înserase și străzile se goliseră de populația care își ducea existența mizeră alergând de colo-colo, în încercarea de a-și găsi un rost și a consuma într-un mod cât mai stupid cu putință o existență pe care, probabil, nici părinții lor nu și-o doriseră. Vântul sufla slab și răscolea ziarele aruncate pe jos. Din când în când, câte-o pală mai puternică rostogolea sticlele de plastic, peturile de otrăvuri vândute sub denumirea de băuturi răcoritoare.

O umbră se ridică de lângă un gang și se apropie tiptil de Jimmie Tower. Acesta nu-și dădu seama, pe de o parte pentru că încă se mai gândea la întâmplările de peste zi, pe de altă parte fiindcă la el acasă se simțea în siguranță. Cine ar fi îndrăznit să-l atace tocmai pe el, o matahală de doi metri și zece, bătrân, ce-i drept, dar încă voinic ca un taur și învățat cu toate trucurile luptelor de stradă?

Umbra se apropia însă amenințător, și nu părea foarte impresionată de statura bătrânului spărgător.

Când Jimmie simți primejdia era deja prea târziu. O lovitură năprasnică de sabie îi retezase ambele picioare, de la genunchi. Bătrânul se prăbuși ca un bolovan, cu o uimire care îi încremeni

fața într-un rictus înspăimântător. Întins pe caldarâm, își privea picioarele și nu-i venea să creadă.

Câtă precizie, apucă el să se mai gândească. Și ce lamă, ce oțel...

Sângele i se scurgea în valuri. Își zări pulpele alături, încă zvâcnind stupid. Fără să scoată o vorbă, se răsuci și își scoase cu o mișcare rapidă șișul imens din buzunar. Strângând din dinți, căută din ochi silueta pe care abia apucase s-o surprindă cu coada ochiului. Simțea că i se sfârșiseră zilele, însă nu voia să plece de unul singur pe lumea cealaltă.

Mâna îi zvâcni cu forță în direcția în care îl simți pe agresor, pregătind probabil o altă lovitură năucitoare. Rezistența pe care o întâmpină arma îl făcu să înțeleagă că își nimerise ținta. Nu știa cât de grav. Durerea lui fusese năprasnică la început. Acum deja nu mai simțea mare lucru, în afară de o ură nestăvilită, care îi întuneca și mai tare gândirea.

Necunoscutul icni, mirat de o asemenea reacție. Lama ascuțită a șișului îi sfârtecase hainele și îi crestase pielea de pe burtă. Nimic grav, însă fusese convins că o să fie ușor să lichideze așa o fosilă.

Umbra căpătase materialitate. Pelerina pe care o purta căzuse în momentul în care se eschivase, reușind să-și salveze măruntaiele. Prăbușit pe asfaltul murdar și mirosind puternic a urină, Jimmie se răsuci, cu un ultim efort, ca să-și identifice dușmanul. Era un negru cu fața prelungă, ca de cal, și o privire rătăcită.

— Așa, frate? șuieră bătrânul, cu ultimele lui puteri. Ați început să călcați și pe aici! Poate e mai bine că părăsesc lumea asta, înainte de a vedea ciorile aterizând în cartier.

Negrul ridică sabia fără o vorbă, în timp ce bătrânul îl privea cu ochii tulburi și respirația abia simțită. Pierduse prea mult sânge, și știa că următoarea lovitură va fi aproape inutilă. Cu un ultim zvâcnet aruncă șișul, acesta înfigându-i-se negrului în obraz, între pomet și maxilarul superior, făcându-l să urle de durere.

Sabia coborî rapid și pătrunse savant în creștetul bietului muribund, țintuindu-l de asfalt ca pe o frigăruie scăpată de un copil în țărână.

Icnind de durere, ciudatul asasin își scoase pumnalul din obraz și își presă rana cu putere, folosind o bucată de pânză pe

care o sfâșie din pelerină. Înjură cu patimă, extrase sabia din capul lui Jimmie și aruncă o privire grăbită în jur.

Nimeni nu îndrăznea să iasă prin acea parte a cartierului după căderea întunericului.

Lipindu-se de zidurile scorojite și deplasându-se fantomatic, silueta negrului se confundă cu întunericul nopții, pierzându-se rapid în decor. Pe asfaltul vânturat de pale de vânt, cadavrul ciopârțit al celui care fusese Jimmie Tower Spărgătorul zăcea în sângele ce continua să curgă șiroaie și se strecura hoțește spre rigolele de lângă bordura ciobită a trotuarelor.

• Capitolul 3 •

Lucky privi trist cadavrul celui care îi fusese o vreme prieten și complice. Fu uimit să constate cât de bătrân era cel cu care împărțise riscurile meseriei și câte o asiatică pirpirie, din când în când. Își închipui că așa ar fi trebuit să arate și el, dacă nu ar fi beneficiat de administrarea acelui ser misterios și, pentru o clipă, se rușină la gândul că își blestemase de atâtea ori soarta.

În fond, era un mare norocos, iar porecla de Lucky i se potrivea ca o mănușă. Scăpase de moarte atunci când nimeni nu ar fi crezut că este posibil, apoi petrecuse douăzeci de ani în comă, dar nu îmbătrânise nici măcar cu o zi. După toate astea, se trezise aruncat într-o lume despre care avea doar o vagă idee.

— Urâtă lucrătură... ajunse până la el vocea doctoriței legiste care era de serviciu în ziua aceea la morga orașului.

Tresări și își dădu seama că fusese departe, pentru câteva clipe, de locul în care se găsea. Altfel nu își explica cum putuse să nu observe un asemenea exemplar. Blondă, cu niște ochi mari și negri ca spatele lui Kunta Kinte, cu părul tăiat la nivelul urechilor și cu un corp care părea firav sub halatul alb ca neaua, legista se lipise de el, sub pretextul unei examinări a cadavrului ciumpăvit al bătrânului Jimmie.

Bărbatul îi simțea căldura trupului în hala înghețată și, pentru o clipă, uită de motivul care îl adusese acolo.

— Noroc că e singura lucrătură urâtă pe care o văd prin preajmă, zâmbi el, făcând-o pe tânără să roșească până în albul ochilor.

— Un prieten, o rudă? întrebă ea repede, pentru a scăpa de momentul penibil în care se dăduse de gol.

— Să spunem, o cunoștință. Ceea ce îmi amintește că nu am făcut asta.

— Ce?

— Cunoștință, evident. Eu sunt Lucky.

— Ciudat mod de a pune problema. Eu sunt Clarice.

— Iartă-mă! Pun probleme în cele mai ciudate feluri. Dacă nu mă crezi pe cuvânt, îți pot demonstra aici, pe loc.

— Ho, ho! se retrase brusc doctorița. Te miști cam repede, domnule Lucky, nu crezi?

— Ha, ha, ha! râse Lucky cu poftă, dezvelindu-și dinții impecabil de albi, care străluceau nefiresc în lumina stranie a neoanelor. Locurile astea îmi sporesc mereu viteza de reacție, trebuie să recunosc.

— Pervers?

— Filosof, aș zice, mai curând. Nicio viteză nu e prea mare când vezi atâtea foste existențe în jur, nu? Până apuci să te miști, te trezești ca amicul Jimmie, aici de față. Aparent de față… ha, ha, ha!

Clarice privi cu mirare acel exemplar reușit al rasei albe, fiind cucerită de pofta lui de viață și de forța pe care râsul său o degaja.

— Eh, dacă m-aș lăsa condusă de gânduri din astea, ar trebui s-o țin tot într-o orgie, spuse ea și se îndepărtă, sub pretextul că are ceva de notat pe foaia de observații.

— Ce avem aici? se auzi în acea clipă glasul tunător al lui Tom. Ceva mortăciuni respingătoare? Oooo! Dar ce spun eu asemenea cuvinte! Să privim mai bine la viața ce pulsează în acest admirabil trup! adăugă el, când descoperi prezența legistei. Nu vrei să ridicăm puțin temperatura locului, îngerașul meu?

— Voi doi sunteți cumva frați sau proveniți din aceeași clinică? se cruci doctorița, când auzi vorbele noului sosit. Și eu, care îl consideram pe domnul Lucky cam prea îndrăzneț…

— Cine, tolomacul ăsta? arăta Tom disprețuitor spre tovarășul său. Păi, dacă-l aștepți pe domnul Lucky să-ți scotocească printre pulpanele halatului, ajungi mai rigidă ca nefericiții, ăștia de prin sertare.

— Nu zău?! se strădui Clarice să rămână serioasă. Deci, înțeleg că sunteți aici cu treabă, nu?

— Vezi că începi să prinzi mișcarea? se îndreptă agentul CIA cu hotărâre de ea. Să trecem la treabă, frumoaso!

— Avem aici un fost infractor, dacă nu mă înșel, Jimmie McCormack, cunoscut sub apelativul de Jimmie Tower, trecu în viteză doctorița la latura oficială a întâlnirii. Apoi se strecură ca o zvârlugă pe sub brațul uriașului, care se pregătea s-o prindă într-o îmbrățișare. Bărbat, aproximativ șaizeci de ani, măsurând 2, 10 m înălțime, constituție robustă, aparent sănătos. Moartea

a fost provocată de străpungerea craniului cu o lamă extrem de bine ascuțită. Ceva ce eu, una, nu am mai avut ocazia să văd. Pe fondul unei hemoragii puternice, provocate de secționarea completă a ambelor picioare, chiar deasupra rotulelor, moartea ar fi survenit probabil oricum în scurt timp, chiar și în lipsa acestei ultime lovituri. Totuși, această ultimă lovitură o putem considera cauzatoare de moarte. Ora decesului: aproximativ 10:30 p.m., data de ieri. Cadavrul nu prezintă alte echimoze sau răni, semn că lupta, dacă a avut loc, nu a durat prea mult.

— Impecabil, doctore, se gudură Tom pe lângă ea. Vrei să fii soția mea? Sau preferi ceva mai puțin, mai puțin torid? întrebă el, făcând semn spre rafturile pline cu cadavre din jurul lor.

— Nu sunt necrofilă, dacă asta vreți să sugerați. Știu că toți cei din branșă suntem bănuiți de diverse deviații… Dacă mai aveți nevoie de alte amănunte, le veți găsi în raportul pe care îl voi înainta forurilor competente.

— Dragă Clarice, nu fi chiar așa rigidă, încercă Lucky să îndrepte stricăciunile provocate, după câte se părea, de atitudinea năvalnică a prietenului său. Nu trebuie să-l iei în seamă: De fapt, nu e în stare de nimic. Bărbăția i-a fost răpită de o mină antipersonal în războiul din Golf. Dă și el, săracul, din gură. Trebuie să-l înțelegi. Limba i-a mai rămas…

Tom îi aruncă o privire nimicitoare amicului său și se arătă gata să dovedească contrariul acolo, chiar pe masa de autopsie. Dar Lucky nu îi dădu această ocazie.

— M-ar interesa dacă ne poți spune ceva despre arma crimei. Ai afirmat că te-a surprins.

— Da, admise Clarice, cucerită de vorbele calde și de surâsul fermecător al tovarășului bădăranului cel mare. Consider că asasinul a fost un bărbat, foarte puternic și foarte priceput. Însă acuratețea tăieturii, faptul că, foarte probabil, ambele picioare au fost retezate dintr-o singură lovitură… aș zice că e vorba despre o sabie japoneză. Însă eu nu am mai întâlnit așa ceva.

Legista păru să cumpănească puțin înainte de a rosti următoarele cuvinte, de parcă i-ar fi fost teamă să le rostească.

— Spune sincer ce crezi, o încurajă Lucky. Nu ești la examen. Dacă greșești, nu îți ia nimeni capul. De altfel, nici nu cred că ne vom putea da seama dacă greșești.

— Știi vorba aia cu care bătrânii ne tot omoară, când își laudă vechiturile?

— „Așa ceva nu se mai fabrică în ziua de azi”? își încercă Tom norocul.

— Exact! se uită surprinsă Clarice la el, nevenindu-i să creadă cât de perspicace putea fi cel pe care îl considerase o simplă excrescență a penisului său.

— Da! zâmbi Lucky, ghicind gândurile doctoriței, în ciuda aparențelor, amicul meu nu e total cretin. Deci, ce vrei să spui cu zicala asta?

— Ce-a spus și el, cuvânt cu cuvânt. Așa ceva nu cred că se mai fabrică în zilele noastre. Înclin să cred că este o armă… cum să zic eu, istorică. Judecând după grosimea tăieturii și după traiectorie, cred că e vorba despre o lamă de sabie, extrem de grea și de subțire în același timp și, probabil, extrem de lungă. Însă, repet, niciuna dintre săbiile ale căror urme le-am tot văzut pe aici nu provoacă nici pe departe asemenea dezastru. Și pot să spun că sabia a devenit o armă extrem de utilizată în Philadelphia ultimilor ani. De vină trebuie să fie serialul ăla cu ”Nemuritorul”.

— Știu ce vom face, interveni agentul. Prietenul și colegul meu Paco e un adevărat fanatic al armelor de tot felul, mai ales al celor care nu scuipă foc. Cred că niște fotografii ale tăieturilor l-ar putea lămuri asupra problemei. Ce zici, doc? Te prinzi la niște foto sexy lângă mandea și corpu’ decedatului mort?

Clarice nu așteptă să i se spună de două ori. Luând din spusele lui Tom numai ce consideră necesar, apăru cu un aparat digital și efectuă rapid o scurtă ședință foto. După ce termină îl privi direct în ochi pe Lucky, ușor întrebător.

Acesta dădu încurcat din umeri și îi făcu semn că nu el era cel care decidea faza următoare, ci Tom.

— Hm! făcu legista. Se pare că trebuie să vorbesc cu tine, deși nu îmi face nicio plăcere, trebuie să recunosc. Avem fotografiile, avem aici un laptop, o conexiune de internet… Cui i le trimitem?

Malacul bătu admirativ din palme, fără nicio urmă de ironie.

— Așa se face treaba aici? Impecabil! În ritmul ăsta poate aflăm și cine l-a ucis pe Kennedy. Nu că nu am ști, de altfel… bolborosi el o ultimă propoziție.

Și, ca un elev ascultător, preluă aparatul de la doctoriță, trecând la laptop pentru transmiterea datelor necesare maniacului său coleg.

După câteva minute, bătu puternic cu palmele în masă și exclamă satisfăcut:

— Maurul și-a făcut datoria! Acum nu mai trebuie decât să așteptăm rezultatul. Dar, până atunci, nu știu voi cum sunteți, dar mie... toate hălcile astea de carne congelate mi-au făcut o poftă de mâncare teribilă.

•

Lucky străbătea îngândurat străzile din Philadelphia, concentrându-se asupra viziunii pe care o avusese cu puțin timp înainte să primească telefonul de la Jimmie. Era clar că văzuse crima înainte de a se înfăptui. Dacă ar fi făcut legătura și l-ar fi recunoscut pe bătrânelul acela deșirat, ar fi fost cu totul altceva. Sperase să nu mai fie în veci nevoit să se întoarcă în acel oraș, dar iată-l revenind. Și nu oricum, ci împins de la spate tocmai de trecutul pe care încerca să-l uite.

— Ce-i, bătrâne? îl întrebă Tom, îngrijorat. Te copleșesc amintirile? Te macină? Dă-le, mă, dracu'! izbucni el deodată, văzând că prietenul lui nu-i răspunde. Că doar n-o să stai să te bălăcești în ele toată perioada cât rămânem aici. Uite, eu nu am mai fost în Phili, și nu l-am văzut decât în crâmpeiele din clipul răgușitului ăla de Spriengfield, că filmul n-am avut curiozitatea să-l văd, din cauză că nu înghit propaganda pentru poponari. *Streets of Philadelphia* curului meu! Pardon de aluzie, neintenționată.

Lucky zâmbi, semn că digresiunea amicului său își făcuse efectul, ceea ce acesta își și propusese.

— Dar cine să aibă nebunia să îmi amenințe foștii prieteni? Și de unde îmi cunoștea noua identitate, numărul de telefon?...

— De fapt, asta e întrebarea, bătrâne. Îmi miroase clar a servicii secrete, mai tare decât costițele astea care își împrăștie aroma pe stradă. De unde dracu' vine aroma asta înnebunitoare? se trezi el salivând.

Lucky ridică mirat capul din pământ și constată că nimerise în fața unuia dintre localurile unde venea să mănânce în tinerețe, înconjurat de curve și amici de cea mai dubioasă speță.

— Jeffrey's Ribs! rosti el, uimit.

Se gândi că putea fi și o coincidență, însă era posibil ca pașii să-l fi adus instinctiv într-acolo.

Intrară, Tom cu elan și Lucky cu strângere de inimă.

O mai fi careva dintre cunoscuții mei pe aici? se întrebă el în gând, dar se liniști oarecum când văzu că localul nu mai păstrase din vechea speluncă decât numele și, probabil, profilul, judecând după mirosul puternic de afumătură prăjită.

— Ceva amintiri răscolitoare? îl întrebă agentul, cu aerul unuia care nu dă doi bani pe răspunsul la întrebare.

De altfel, era extrem de preocupat să amușine prin aer, încercând să ghicească, după miros, care sunt specialitățile bucătarului.

— Și amintiri, dar mai mult nedumeriri. Chiar presupunând că sunt implicate serviciile... care ar fi rostul? Omul ăla nu mai însemna absolut nimic pentru mine. E drept că regret faptul că a murit dintr-o chestie cu care nu avea nici în clin, nici în mânecă, dar totuși, dacă au ceva cu mine, de ce nu mă elimină direct?

— Hm! făcu Tom, nemulțumit de perturbarea momentului solemn al mesei cu întrebări existențiale. Dacă e mâna serviciilor secrete, nici nu poate să fie simplu. Ăștia, dacă nu le încurcă și nu le amețesc până te doare capul, nu se simt bine. Uneori, am impresia că o fac anume ca să mă înnebunească pe mine. Țin minte, îmi povestea un veteran, când cu Vietnamul...

— ... Sst! făcu Lucky deodată, întrerupându-l pe amicul său tocmai când acesta prinsese elan pentru depănarea unei alte captivante povestiri despre implicarea CIA în ultimele războaie oficiale ale Unchiului Sam. Uite, acolo! Să crăp dacă ăla nu e Pierce Cap de Cal...

— Cine? se miră Tom, tocmai când sosise o chelneriță trupeșă ce dorea să le ia comanda.

— Și Rob Nebunu'... continuă Lucky imperturbabil, parcă apucat de picior de fantomele trecutului. Ăștia n-au mai murit? Tocmai îmi povestea Jimmie cum bea cu Pierce când l-a sunat misteriosul glas... Oare m-or recunoaște? Le-o fi povestit Jimmie ceva?

— Păi, du-te și întreabă-i de vorbă așa, ca un străin, și vezi care e treaba, îl încurajă agentul, prea preocupat de porția imensă ce i se pusese în față.

Conform obiceiului pe care Lucky îl ținea minte din tinerețe, cei doi nu se osteneau să ocupe o masă, preferând să stea atârnați de tejgheaua barului și să își mestece în scârbă porția de costițe înecată în vodcă.

— Cum, mă, l-au găsit fără țurloaie? se minuna Rob Nebunu'.

— Chiar așa, să n-am parte de mă-ta dacă te mint! îl asigură Pierce, în stilul lui inconfundabil.

Probabil că mama lui Rob era oale și ulcele de mult, asta în fericitul caz în care respectivul ar fi reușit s-o identifice vreodată.

Lucky era amuzat de dialogul celor doi, care îi aducea în minte savoarea clipelor pe care le petrecuseră împreună, mestecând la nesfârșit aceleași dialoguri dezlânate și stupide.

— Și cu un găuroi uite-așa în cap, plusă Pierce Cap de Cal.

Rob Nebunu' rămase pentru câteva clipe cu gura deschisă, prilej cu care amicul său putu să vadă ultima îmbucătură, pe care acesta o morfolea cu resturile dinților săi îngălbeniți de tutun.

— Și asta nu e nimic, continuă Pierce să povestească, printre înghițituri. Mi-a spus, chiar cu o seară înainte de a da colțul, că un glas nașparliu l-a amenințat că-l belește.

— Mă lași?!…

— Să mori tu de te mint! Fii atent aici, spuse Pierce, uitându-se atent în jur cu singurul ochi funcțional și aplecându-se spre urechea păroasă a camaradului său. Cică era în legătură cu Sam… dacă poți să-ți închipui așa ceva.

— Care Sam, Unchiul Sam? dădu Rob din cap, nedumerit. Sau ăla de și-o trăgea cu sora lui Falcă Lată?

Pierce dădu din cap a negare, dar nu mai adăugă nimic pentru a prelungi suspansul. În cele din urmă nu se mai îndură:

— Sam Branigan, bă, idiotule!

Cuvintele lui căzură ca două lovituri de măciucă în capul lui Rob Nebunu', care, de emoție, lăsă să-i cadă o bucată mare de carne din gură.

— E, pe dracu! Păi, ăla nu a mierlit-o acum j'de mii de ani?

— Ete că nu…

Era tot ce dorea Lucky să știe pentru moment. Și mai aflase ceva în mod indirect. Deși stătuse aproape nas în nas cu cei doi, aceștia nu dăduseră nici cel mai mic semn că l-ar recunoaște.

Pentru ei, tot mort sunt, se gândi el cu amărăciune. Sau ceva mai mult decât o stafie!

•

Zelda Ibrahimovici închise telefonul. O licărire de satisfacție i se putea citi în ochi. Se îndreptă spre bar și își turnă într-un pahar de cristal două degete groase de Bourbon.

Se îndreptă apoi spre baie, de unde se puteau auzi niște clipoceli repetate, semn că cineva tocmai își îndepărta mizeria de pe trup. Intră și se rezemă de tocul ușii.

În cada imensă, aflată sub nivelul podelei, Mercedes se bălăcea într-o mare de spumă. Corpul ei, cu pielea închisă la culoare, se întrezărea când și când printre vălătucii albi și imateriali.

Femeia o privi cu poftă printre genele întredeschise. O invidia pe frumoasa metisă pentru magnetismul ei sexual și datorită puterii pe care acesta i-o dădea asupra tuturor ființelor vii. Nu că ea ar fi avut probleme să zăpăcească de cap orice biped umanoid, însă mereu exista o urmă de teamă în sufletul ei că toate acestea se vor sfârși la un moment dat. Că pielea nu îi va mai sta la fel de întinsă pe corp, că sânii vor necesita intervenții chirurgicale ca să stea la fel de obraznici, că bărbații se vor uita la ea ca la o fostă frumusețe, cu oarecare compasiune…

Nimic din toate astea nu o așteptau pe Mercedes. Ea era zămislită genetic să fie o zeiță a amorului, să emane impulsuri erotice și să rămână intactă în ochii tuturor.

O privi, și mâna liberă îi alunecă, parcă fără voia ei, prin fanta lăsată de nasturii deschiși ai bluzei. Își descoperi cu mirare sfârcurile întărite și pielea de pe sâni întinsă gata să plesnească. Buricul degetului arătător trecu ușor peste sfârc și această atingere o gâdilă plăcut.

Își reprimă un geamăt. Apucă sfârcul cu două degete, începând să-l strângă progresiv și intermitent, iar buza inferioară fu inconștient mușcată de dinții ei regulați și suspect de albi.

Piciorul zvelt și perfect conturat al metisei se ridică obraznic în sus, iar mâinile tinerei alunecară voluptuos de-a lungul lui, de la vârfurile degetelor până jos.

Zelda bănui doar până unde ajunseseră mâinile lui Mercedes și se simți străbătută de un fior, ca de o vergea înroșită în foc. Impulsul de a se arunca peste ea devenise extrem de puternic, însă voința femeii era unul dintre punctele cu care se mândrea.

Mai rezistă puțin, continuând să privească scena. Dădu de dușcă încă o gură zdravănă de Bourbon. Mâna rămasă liberă intră adânc în pantalonii strâmți. Simți cum clitorisul îi așteaptă înfometat mângâierea, și nu îl mai lăsă să aștepte. Presiunea era mult prea mare pentru a se mai împotrivi. Abia reuși să

strecoare un deget peste vârful rozaliu, cât să-l salute și să-l întărească. Își mișcă degetul încet. Nu mai putea și nu mai voia să reziste. Dădu pe gât și ultima înghițitură, apoi puse încet paharul pe podea.

Se dezbrăcă de tot cu gesturi lungi și lente, în așa fel încât fiecare piesă de vestimentație pe care o abandona să îi producă și o mângâiere.

Mercedes îi simțise mișcările, mai curând decât le auzise. Se întorsese cu fața spre ea și continua să se joace cu spuma, mângâindu-și corpul lucios.

Se uitau una în ochii celeilalte, iar privirile le erau intense, aducând a îmbrățișare spirituală. Zelda simțea cum ochii lui Mercedes îi transmit acea vrajă, acea tensiune erotică cu care aceasta putea subjuga orice ființă posesoare de puls.

Pentru moment fu tentată să reziste, însă patima învinse voința ei de fier. Chiar și fierul s-ar fi topit la căldura emisă de ochii mari și senini ai columbienei.

Femeia intră în apă, cu senzația că pășește prin porțile Raiului.

Mercedes se ridicase, așezându-se pe marginea căzii, iar Zelda se rezemă cu spatele de sexul ei pufos.

Mâinile columbienei îi alunecară pe spate, și fiori ca de gheață îi cuprinseră corpul, făcând-o să se scuture puțin. Sânii îi fură cuprinși cu palmele, iar degetele metisei îi înconjurară tandru sfârcurile, ce se întăriseră dobândind consistența și culoarea a două boabe de cafea.

Tânăra se aplecă și îi suflă un val de aer cald în ureche, apoi îi depuse câteva sărutări pe gât.

Femeia nu mai era capabilă să opună rezistență. Se întoarse cu o mișcare bruscă și își înfipse mâinile în fesele columbienei, iar limba direct între labiile cărnoase.

Mercedes oftă și își lăsă capul pe spate, abandonându-se complet simțurilor. Calitățile speciale cu care fusese înzestrată în urma experimentelor medicale o transformau, în timpul sexului, într-un imens clitoris. Senzațiile percepute în urma atingerii oricărei părți a corpului îi provocau plăceri similare cu un orgasm perpetuu.

Zelda Ibrahimovici simțea și ea asta, întărâtându-se de la o clipă la alta. Simțea că o iubește pe Mercedes așa cum nu mai iubise în viața ei pe cineva. Nu era numai sex, era de-a dreptul

dragoste. Senzațiile îi erau multiplicate de o fierbințeală a inimii. Avea convingerea că nu va mai fi niciodată capabilă să se desprindă din acea îmbrățișare, decât cu riscul de a rămâne infirmă pe viață.

Tânăra o prinse de cap și începu să o împingă tot mai adânc în ea.

Femeia se mișca spasmodic. Se întinsese pe burtă în apa caldă și se freca cu pubisul de fundul căzii, în timp ce capul închipuia mișcări ce sfidau legile fizicii între coapsele columbienei.

Valurile provocate de unduirile ei se spărgeau furioase de marginea bazinului, iar apa sărea deseori pe jos, ca o mare agitată ce se sparge de dig.

Orgasmul fu simultan. Dacă un fir electric a fi căzut în apă în acel moment, nu ar fi putut mări mai mult tensiunea emanată până în tavanul camerei de baie. Două țipete simultane pecetluiră acel moment divin, după care cele două femei se lăsară grele în spumă și închiseră ochii, într-o totală lipsă de gânduri, necazuri, amintiri sau aspirații pământești.

• Capitolul 4 •

Lucky stătea la masă, cu gândurile rătăcindu-i aiurea, în timp ce Tom înfuleca zdravăn, prefăcându-se că nu observă tulburarea prietenului său. Nu îi plăcea să amestece mâncarea cu nimic altceva. Plăcerile lui erau strict separate și puse pe rafturi deosebite, pentru a nu se amesteca și a nu se pângări una pe cealaltă.

— Îți dai seama că, dacă nu mă căsăpeau poponarii ăia, eu eram cot la cot cu amețiții ăștia? îl întrebă Branigan.

— Îhî... bâigui Tom, mai mult ca un reflex decât ca un răspuns.

Deodată se auzi, din direcția celor doi foști prieteni ai lui Lucky, un început de scandal.

Agentul, cu fața aplecată spre farfurie și cu dinții încleștați într-o coastă crocantă de porc, își întoarse puțin capul în direcția din care venise zgomotul și apucă să vadă cum Pierce Cap de Cal se prăbușește sub lovitura teribilă aplicată de unul dintre ospătari.

Nu s-ar fi deranjat de la masă, însă văzu cu coada ochiului că Lucky țâșnește de pe scaun și se aruncă precum un leu asupra prăzii. Zborul lui planat, peste două mese care se interpuneau între el și scena conflictului, avu darul să-l înmărmurească pe ospătar, dar și pe ceilalți oaspeți ai localului.

Mâinile lui Lucky se înfipseră din zbor în gâtul ospătarului, iar elanul îi doborî pe amândoi peste o masă din apropiere, care se făcu țăndări.

Parcă bucuros de acea întâmplare, Rob Nebunu' apucă un scaun de lângă el și îl făcu fărâme în capul barmanului ce îi servise conștiincios până mai devreme. Ca într-un western clasic, bătaia se răspândi în tot localul precum focul într-o pădure uscată. Pumnii și mobilierul zburau în toate părțile, spre marea dezamăgire a lui Tom, care era obligat să se ferească mereu din calea loviturilor și să-și protejeze farfuria, pe care mai rămăseseră suficiente costițe de porc de cea mai bună calitate, însă malacul nu avu norocul să își termine festinul, pentru că pe masa lui aterizi, cu o figură total debusolată, un grăsun scund și

chel. Acesta nu mai apucă să se scuze de intruziune, pentru că fu apucat de agent și azvârlit prin geam, ajungând direct în stradă, într-un zgomot infernal de cioburi căzute pe asfalt.

— Asta e prea de tot! zise Tom, urcându-se pe masa alăturată, care, prin nu se știe ce miracol, rămăsese intactă. Hei, potoliți-vă că îmi vin dracii! Dacă voiam bătaie, rămâneam în Bronx.

Bineînțeles că vorbele lui opriră tămbălăul numai pentru câteva secunde, după care pumnii începură din nou să curgă din toate părțile, iar masivul agent se văzu nevoit să se ferească în ultimul moment de o halbă de bere ce zbura spre capul lui.

— Mersi, dar nu am chef de băut acum, mormăi el și scoase din buzunar pistolul său de mare calibru.

Două focuri de avertisment avură darul să calmeze spiritele. Oamenii începură să se ridice de sub mese, să se scuture de praf și să îndepărteze bucățile de mobilier sub care unii dintre ei se ascunseseră.

— Parcă e mai bine acum, nu? întrebă Tom, cu o figură mulțumită.

Scoase legitimația și o ținu deasupra capului.

— Agent special Thomas Roe, Central Intelligence Agency. Toată lumea e liberă să plece, dacă o face în următoarele treizeci de secunde. Treizeci, douăzeci și nouă, optsprezece, zece… Nu stau prea bine la aritmetică, așa că grăbiți-vă!

Localul se goli rapid, în el rămânând numai personalul, care încerca să evalueze pagubele, și cei doi bătrânei de la care pornise tot scandalul. Nu că aceștia ar fi insistat să rămână acolo, dar se găseau în stare de inconștiență.

Apăru, spre mirarea tuturor, și șeful de sală, cu o figură răvășită de disperare. Stătuse ascuns la bucătărie de cum văzuse că scandalul ia amploare, prea încremenit de spaimă pentru a avea puterea să sune la Poliție. Și-apoi, ce treabă avea el cu Poliția?!…

— Vai de mine și de mine! se apucă el cu mâinile de cap. Ce dezastru!

Își rotea ochii mici și totodată exoftalmici prin încăperea ce arăta ca după un bombardament american plin de victime colaterale, în ciuda „preciziei maxime” de lansare a proiectilelor cu care obișnuiesc yankeii să se laude.

— Și-acum cine o să plătească toate astea? se îndreptă el înfoiat spre Tom, pe care îl ghicise ca fiind cel ce pusese capăt ostilităților.

Acesta dădu nepăsător din umeri.

— Las' că nici eu n-am apucat să-mi termin porția, și nu mai fac atâta caz. Dar să nu-ți închipui că o să plătesc ce n-am mâncat, mai spuse el, îndreptându-se spre Lucky, preocupat să-i ajute pe cei doi bătrânei să-și revină în simțiri.

— Uau, ce mișto! fură primele cuvinte ale lui Pierce, când reuși să își recapete simțurile. Ca în vremurile bune, tinere, i se adresă el lui Lucky, strașnic zbor. Să-ți trăiască fondurile din bănci, pe onoarea mea! Ia uite... ce figură cunoscută ai! Cum o chema pe maică-ta, dacă nu ți-e cu supărare? Poate suntem rude, că prea îți știu fața, deși să mor dacă pot să îmi amintesc de unde...

— Las-o pe maică-mea în pace, pezevenghi bătrân! îl temperă Lucky. Vezi mai bine de amicul Rob Nebunu'. Pare să aibă nevoie de ceva îngrijiri speciale.

— Pe dracu', îngrijiri speciale! îl contrazise Pierce. O duș că de vodcă și o luăm de la cap. Ia stai așa! se dumiri el de ineditul situației. De unde îi știi numele? Când îți spun eu că te cunosc de undeva, de prin țară, poate...

— Mai degrabă de prin timp, bătrâne, decât de prin țară. Sunt Samuel Branigan, vechiul tău partener de chefuri. Și nu numai, dacă înțelegi ce vreau să spun...

De data asta nu mai fu nevoie de nicio picior de scaun pentru a-l răpune pe bătrânul Pierce Cap de Cal. În cădere îl doborî și pe amicul Rob, care de-abia ce reușise să se ridice în capul oaselor.

•

— Ăsta cine mai e? întrebă Mercedes, privind poza unui negru pe care i-o aruncase Zelda Ibrahimovici.

— Emilio Thakeray, fost pușcaș marin.

— Nu pare în apele lui, constată Mercedes, luând fotografia în mână și privind cu atenție la fizionomia celui ce apărea în ea.

— El loco, așa i se spune. Nebunul. O schijă i-a trecut prin cap și i-a cam tulburat fluxul rațiunii, ca să zic așa. A fost internat până zilele trecute într-un sanatoriu pentru veterani periculoși.

— A fost? Adică nu mai e?

— Nu prea mai e. Am avut eu grijă de asta. Va fi următoarea noastră „mișcare”. Deci, el va fi următorul tău subiect. Trebuie să recunosc că te-ai descurcat de minune cu celălalt. Operațiunea a fost de mare succes. Jimmie Tower e doar o amintire neplăcută, și precis că s-a dus unde avea un loc rezervat.

— Poate ar fi cazul să aflu și eu ce joc jucăm? se hotărî Mercedes să înainteze în lămurirea problemelor care o frământau în ultimele săptămâni.

— Poate ar fi cazul să nu îți mai tulburi frumosul căpșor cu asemenea întrebări. Lasă astfel de probleme pe seama mea, OK? Și să nu crezi că mă dai pe spate cu vrăjile tale, că îți găsești beleaua cu mine! Aici eu dau dispoziții și te folosesc când și cum vreau. N-ai de ce să te plângi. Ai tot ce îți dorești. Hm… poate că mai puțin libertate, dar, între noi fie vorba, cred că e extrem de supralicitată chestia asta cu libertatea. Am văzut oameni liberi care mor de foame pe sub poduri, și nu le-am citit fericirea de a fi liberi în ochi. Uite, ai aici adresa la care îl găsești pe El loco! Mai ai aici și tot ce îți trebuie pentru a-i fixa următoarea țintă.

— Să înțeleg că nu am șanse să scap de asta? spuse Mercedes, arătând un colier superb de platină pe care îl purta în jurul gâtului.

— Evident. Lasă, că îți vine foarte bine. Și mă asigură și pe mine că nu îți vin idei crețe. Dacă încerci ceva: buuum! O să-ți adune capul cu fărașul. E mai bine așa, crede-mă! Libertatea ca necesitate înțeleasă, nu? Sau în Columbia ai lipsit la lecția asta?

Tânăra strânse din dinți, dar nu adăugă nimic. Înțelesese că Zelda, sub aspectul ei de femeie fatală, ascundea un suflet negru ca un fund de mină. Și o minte diabolică pe măsură.

Ridică din umeri a resemnare și trecu în camera alăturată, pentru a-și alege o îmbrăcăminte adecvată. Și avea de unde să aleagă. Garderoba stăpânei ei, cu care se potrivea perfect la măsuri, arăta ca un magazin de lux mai mult decât bine aprovizionat. Deși avusese multe momente pe care le petrecuse admirând varietatea, ciudățenia chiar, a nenumăratelor rochii, fuste, bluze, pantaloni și uniforme de acolo, tot tresărea înfiorată ca un copil în raionul cu jucării ori de câte ori intra acolo.

Din „sectorul” lenjerie alese două piese negre și un portjartier. Mătasea îi mângâie trupul ferm, iar ciorapii trași pe îndelete peste picioarele perfecte îi provocară o poftă teribilă de sex. O fustă de piele și un tricou scurt, care abia îi acoperea sânii rotunzi, îi completau vestimentația. Avea toate motivele să creadă că El loco nu putea rezista mult timp unei tipe îmbrăcate ca o curvă de lux și că ar fi fost mai destins și mai puțin suspicios, cel puțin pentru primele câteva minute. După aceea, nu mai avea nicio scăpare.

Șoferul limuzinei îi deschise portiera cu un gest afabil. Încercase de câteva ori să îl vrăjească, de control, pentru că bănuia că el trebuie să aibă o legătură cu „colierul”, întrucât era singurul ce rămânea mereu în preajma ei ori de câte ori se depărta de casa Zeldei. Nu avusese absolut niciun succes și bănuia că băiatul ori e un homosexual înrăit, ori fusese supus unor operații complicate pe creier. Nu abandonase însă ideea de a-l seduce.

Limuzina porni fără zgomot și se prelinse alene pe străzile aglomerate ale New York-ului. Până la destinație avea timp să își arunce o privire pe următoarea țintă. O fotografie și câteva scurte date biografice erau tot ceea ce cuprindea plicul înmânat de Zelda. Ca și data trecută. Poza înfățișa un bătrânel cu o figură lunatică și o sclipire perversă în ochiul care încă mai funcționa.

Iarăși boșorogi fără niciun Dumnezeu? se gândi ea, miratã. Ce-o fi vrând dementa asta, să curețe America de infractori de vârsta a treia? Și iar Philadelphia?

Limuzina opri în fața unei clădiri ceva mai scunde, la câteva zeci de metri de Times Square. Coborî și privi atentă împrejurimile. Un hotel: Edison. New York-ul, cu care făcuse cunoștință abia recent, îi făcea impresia ciudată a unui oraș inutil de mare. Oriunde ar fi coborât – exact același peisaj. Doar denumirile clădirilor variau. Și reclamele.

Se uita la adresă: camera 1789.

Uf! oftă ea, ușor plictisită. Sper să aibă un mădular de negru adevărat. Măcar să îmi facă plăcere, dacă tot sunt la proba de figuri impuse, se mai gândi ea.

Intră hotărâtă pe ușa hotelului, privind cu coada ochiului la șoferul care aștepta politicos lângă mașină ca să o vadă intrând

acolo, conform instrucțiunilor primite de la șefa lui, Zelda Ibrahimovici.

•

— Și așa deci, he, he, he! ștoarfă bătrână, ce noroc pe tine! spuse, pentru a mia oară, Pierce, dând din cap și aruncând pe gât încă „cinzeci” de vodcă.

Lucky avusese ceva probleme să le ofere o variantă evazivă a „renașterii” lui, încercând să nu le încarce memoria, oricum la capătul bateriilor, cu explicații savante despre seruri și experimente.

De altfel, pentru oameni de teapa lui Pierce și Rob lumea înconjurătoare se situa undeva între un mare mister și o poveste fantastică. Un amalgam nemestecat de informații luate din jurnalele televizate, din filmele văzute pe sărite, la beție, și bârfe cu povești senzaționale, în jurul unui foc făcut într-un butoi prin cartierele măcinate de boli ale periferiei orașului. Toate acestea, suprapuse peste un creier îmbibat în alcool și droguri, îi permiseseră lui Lucky să înșire cele mai stranii explicații, cu un sentiment, de altfel, de inutilitate.

Atât timp cât se găsea acolo, în fața ochilor lor și cu înfățișarea din tinerețe, cei doi erau dispuși să înghită absolut orice explicații, inclusiv învierea lui prin atingere cu o baghetă magică de către o sirenă zvăpăiată.

— Dar să știi că porcul ăla bătrân de Jimmie din cauza ta a dat colțul, deși nu înțeleg de unde până unde mai avea el legături cu tine, spuse Rod, legând cu greu cuvintele.

— Știi că Jimmie era un tip dat dracului de deștept, încercă Pierce să-l liniștească. Îți dai seama că dibuise singur povestea lui Sammy. Ăluia nu-i scăpa nimic, și asta l-a pierdut. Era dat dracului, bătrânul Jimmie Tower. De fapt, am auzit că l-au găsit cu o gaură în scăfârlie. Eu cred că i-au scos creierul pe acolo. Tu ce zici, Sammy? În felul ăsta puteau ei afla cum să dea de tine. He, he, vezi că nici eu nu sunt de lepădat, nu, Tom? Îmi cam merge mintea, nu poți zice nu…

— Da… se grăbi agentul să-i dea dreptate bătrânului, care abia mai putea vorbi de beat ce era. Și noi tot la asta ne-am gândit.

Erau toți patru pe terasa unui elegant restaurant pe care Lucky nu îl prinsese în tinerețea lui. Se simțise prea obosit de

periplul prin vechile lui locuri de petrecere. Voia să nu se mai simtă copleșit de sentimente ciudate și de nostalgie.

Țârâitul telefonului mobil al agentului CIA îl scoase din starea de tristețe în care îl aruncase discuția cu acele epave umane. Dacă n-ar fi încăput pe mâna profesorului Caron, care încercase să îl transforme în spionul superinteligent, și el ar fi ajuns la fel.

— Zău?! îl auzi pe Tom vorbind la telefon. Asta e ciudat, într-adevăr. Și nu ai nicio idee, deocamdată? OK, vezi ce poți să afli și dă-mi de știre. Nu, nu cred că mai avem mare lucru de făcut pe-aici. S-ar putea să ne întoarcem până afli tu. Da, dar nu te culca pe-o ureche și dă-i bătaie!

— Cine era? îl întrebă Lucky pe partenerul lui, după ce văzu că acesta căzuse pe gânduri.

— Prietenul meu, armurierul. Are o teorie al dracului de ciudată și poate tocmai de aia înclin să-l cred. Cică oțelul care putea să facă asemenea tăieturi e unul folosit de vechii chinezi… o nebunie de genul ăsta… A trimis mai multe detalii pe mail. Să intrăm ca să ne dumirim. Mai zicea că nu mai sunt prea multe săbii care să fie confecționate dintr-un asemenea oțel. Era extrem de excitat de posibilitatea de a pune mâna pe o asemenea armă. Mi-a zis că nu a reușit să descopere cum de a ajuns pe străzile Philadelphiei, însă e sigur că a fost furată de undeva. În cazul în care n-a fost furată de la un particular care nu a reclamat furtul, îi dăm noi de urmă.

Lucky nu îl mai urmărise cu atenție pe Tom. Intrase deja pe internet prin telefonul lui mobil, pe care i-l puse sub nas colegului său.

— Bagă numele utilizatorului și parola!

Tom se execută și e-mailul pe care i-l trimisese amicul său se lăbărță pe display-ul încăpător al mobilului.

— Ia uite ce chestie! se miră Lucky după primele rânduri. Hai să-ți citesc și ție, ca să nu mori prost!

— Adică, noi putem să murim proști? se burzului Pierce, care își ridicase capul căzut pe masă, la auzul ultimelor cuvinte ale prietenului său.

Dar țeasta îi căzu la loc, fără a-i permite lui Lucky să îi dea un răspuns oarecare.

— Cică sistemul chinezesc – după unii, indian – de topire a fierului în creuzet le-a permis ăstora să obțină un oțel-carbon de înaltă calitate, încă de la începutul mileniului trecut. Tehnica

realizării acestor săbii nu a fost descoperită nici până acum. Niciun european nu a reușit să prelucreze oțelul de acest tip, care era furat de portughezi sub formă de lingouri. Asta se întâmpla prin anul 1591. A fost cunoscut în Europa sub numele de oțel de Damasc, de persani drept *pulad joherder*, adică „oțel cu ape”, și *bulat* în Rusia. Când încercau să-l prelucreze, lingourile înroșite în foc se sfărâmau sub ciocan și „apele” lui dispăreau complet.

— Ce ape, mă? vru să știe Tom, mirat de cele aflate.

— Poate nu înțeleg eu foarte bine ce scrie ăsta aici… Oțelul avea un aspect unduit, ce apărea în momentul în care se producea răcirea în creuzet. Hai să nu ne complicăm mintea cu amănunte din astea tehnice! Lasă-i pe ingineri să-și bată capul, tot nu le folosește la altceva. Ce e mai interesant… se crede că în folosirea săbiilor fabricate din acest oțel constă secretul victoriilor spectaculoase ale perșilor sasanizi în luptele cu legiunile romane. Și că aveau o calitate egală cu cea a oțelurilor *hipereuctetoide* din zilele noastre, indiferent ce dracu’ o fi însemnând asta.

— Adică, hâc!… pertetoizii ăștia l-au omorât pe bietu’ Jimmie? ridică din nou Pierce capul și lacrimi mari începură să i se scurgă pe lângă nasul înroșit de băutură. ’Re-ar mama lor a dracu’ de pre… torieni! Dacă pun io mâna pe ei…

Și căzu din nou în adormire, continuând să viseze probabil cum o să răzbune moartea bietului Tower prin zdrobirea tuturor pertetoizilor sau pretorienilor din America și de pretutindeni.

— Să știi că ăsta nu e un lucru rău, aprecie Tom, după o scurtă perioadă de gândire.

— Că îi omoară Pierce pe pertetoizii sau pretorienii lui?

— Și asta! Dar faptul că arma e rară ne poate duce undeva; mai repede adică. E drept că și cu puțin noroc. Dacă îl împușca cu un Beretta de duzină, ce făceam? Că în zilele noastre până și copiii pot pune mâna pe o drăcie de-aia fără serie.

— Asta cu condiția să aflăm de unde provine. Cum perșii sunt strămoșii iranienilor de azi, să nu fie vorba despre o moștenire de familie de pe la arăbeți, că ni s-a înfundat pista din start.

— Crezi? zâmbi agentul Roe cu subînțeles. Roagă-te să avem de-a face cu iranieni! Mai monitorizați și mai puricați decât arabii din America nu sunt nici cobaii din laboratoare. Asta ar fi cea mai simplă variantă.

— Știi ce zic eu? Du-te tu și vezi la New York care e pista pe care merge amicul tău și unde duce ea, dacă o duce undeva. Eu mai pierd timpul pe aici, să văd ce mai descopăr despre asasinul lui Jimmie. Trebuie să găsesc mai multe detalii decât arma aia buclucașă, care rămâne, totuși, o simplă ipoteză.

— Bine, bătrâne, dar să nu crezi că nu știu că vrei să te folosești de răgazul și de pretextul ăsta pentru a i-o trage legistei. Măcar pune-i-o sănătos, oricum nu era genul meu, deși saliva când îi făceam câte un apropo discret. Ai văzut doar…

•

Emilio făcu ochii mari când în cameră pătrunse o apariție atât de fermecătoare ca Mercedes, însă instinctul de supraviețuire fu mai prompt decât cel sexual. În mână îi luci, aproape instantaneu, lama lungă a unui cuțit de asalt din cele folosite de pușcașii marini în operațiunile delicate.

— Sunt sigură că ești ceva mai stăpân pe masculinitatea ta decât arăți, fură primele vorbe ale tinerei, când văzu gestul de autoapărare al fostului soldat.

Ochii ei se fixară în ochii bărbatului și îi transmiseră acestuia toată căldura pe care era dispusă să o ofere în acea fază incipientă a relației lor. Știa că dozele mai mari l-ar fi moleșit de tot.

Fără să înțeleagă de ce, El loco lăsă jos cuțitul și căpătă o mare încredere în acea frumoasă femeie care intrase pe ușa camerei lui.

Erau câteva zile de când aștepta aici să fie contactat de cei care îl scoseseră din iadul așa-zisului sanatoriu, în fapt o închisoare în toată regula, unde veteranii ce păreau scăpați de sub control puteau fi chinuiți după bunul plac.

Mercedes păși cu încredere spre negrul cu o figură de asasin în serie. Se așeză lângă el și îi luă mâna într-a ei, fără să scoată vreun cuvânt.

Emilio fu cuprins de o senzație pe care nu o mai încercase în viața lui. Se simțea ocrotit dar și excitat în același timp, o combinație ciudată, care îl puse toate simțurile în stare de alertă maximă.

Fata nu mai trebuia să facă prea multe din acel moment. Mâna i se duse, ca din întâmplare, spre șlițul pantalonilor uriașului negru. Câteva mișcări de-a lungul lui o făcură să se

convingă că El loco nu era dintre cei ce făceau de râs legenda despre supradotarea negrilor.

Precum un mielușel, Emilio rămăsese ca hipnotizat la mângâierile femei. El, care de obicei ar fi răsturnat de mult cu picioarele în sus o alta și i-ar fi măsurat gâtul cu mădularul, stătea acum înfiorat și nu îndrăznea să facă nicio mișcare, parcă spre a nu se trezi din vis.

Pentru Mercedes, reacția bărbatului nu constituia o premieră. Știa că ar fi fost în stare să rămână în acea stare aproape cataleptică până ar fi ejaculat, dacă nu ar prelua ea inițiativa. De aceea, își desfăcu sutienul, pe care și-l scoase afară pe sub tricou. Apoi îl apucă pe nehotărâtul soldat de ceafă și îi băgă capul între sânii ei umflați, în timp ce mâna cealaltă reușea, cu mare măiestrie, să deschidă fermoarul și să elibereze namila ce abia mai încăpea, în locul special rezervat, de excitată ce era. Pe urmă apucă membrul imens și strâmb, începând să-l mângâie cu degetul mare pe porțiunea unde pielea stătea atașată de capul cu un singur ochi.

El loco simți că începe să transpire. Ridicându-i simulacrul de bluză, mozoli cu poftă sânii tari, acolo unde îl pusese femeia aceea minunată la lucru. Simți cum capul îi e împins mai jos, tot mai jos, așa că păru în sfârșit să înțeleagă că, vis sau nu, acțiunea trebuia dezlănțuită.

De data asta coborî, fără să mai aibă nevoie de îndrumare. Presimțea că o putere imensă îi pune stăpânire pe tot corpul, aducându-l în stare să o facă fărâme pe femeia aceea ce părea ușoară ca un fulg.

Își cântări cu grijă gesturile, cuprins brusc de teama că ar putea să spargă porțelanul din care părea construit trupul creol al femeii.

Nu avu răbdare să dea jos bucățica fină de mătase care îi acoperea acesteia sexul.

O îndepărtă grăbit, dar grijuliu, și își vârî cu foame limba, cât de adânc putu, din prima.

Femeia avea gust de junglă și amintiri ancestrale i se redeșteptară în subconștient. Se simțea liber, cu câteva sute de ani în urmă, alergând vânatul prin deasa junglă africană.

Nu era doar sex, era libertate pură.

Limba lui aspră și viguroasă se încolăcea cu o flexibilitate pe care nici el nu i-o cunoștea, pătrunzând în toate cotloanele vaginului.

Mercedes gemu când degetele groase și aspre ale negrului intrară în ea, unul în prelungirea limbii, iar celălalt răvășindu-i anusul.

Palmele ei se ridicară instinctiv către sânii plini, iar degetele prinseră ca într-o menghină sfârcurile mari și rotunde.

El loco consideră că terminase de explorat catifelatul și gustosul interior al ciudatei femei. Pe aceea, vru să o umple și cu giganticul său membru, care i se părea că se mărise ca prin minune, deși era oricum exagerat de mare.

Însă Mercedes nu-l lăsă s-o penetreze.

Apucându-i-l cu amândouă mâinile, începu să-l frece înfrigurată, uitându-se hipnotizată la el. Îl cuprinse cu buzele strânse și îl înghiți pe tot, cu greu, dar cu succes.

Emilio rămase interzis. Așa ceva nu mai trăise de când începuse să înghesuie fetițele pe culoarul școlii și să le convingă să încerce și acadele speciale. Pe atunci, dimensiunile sale de puști cu bube pe fund erau mult mai reduse.

Capul femeii se retrase încet, apoi, cu o mișcare de rotație, se avântă din nou. Până la capăt.

Iar și iar.

Mâinile îi strângeau cu putere mădularul, în timp ce limba ei alunecă în jos, pe scrotul aspru al soldatului.

După ce limba pipăi cu grijă ambele testicule, zăpăcindu-l de-a binelea pe negru, exercițiul de înghițire completă fu reluat cu o și mai mare poftă.

Fesele lui Emilio se treziră prinse ca în clește de palmele incredibil de puternice ale metisei, care îl trăgea tot mai tare spre ea, de parcă dimensiunile lui nu i-ar fi ajuns. Voia mai mult… Și mai mult…

Orgasmul veni ca o consecință firească, iar Mercedes se retrase la timp pentru a simți sperma fierbinte lovindu-i cu putere fața și curgându-i leneș spre sâni.

Membrul negrului rămăsese la fel de tare ca la început, iar fata continua să tragă de el, pentru a-i simți pe buze și ultimul strop.

Pentru că niciunul nu părea să fi ajuns aproape de sfârșit, negrul o întoarse brusc cu spatele și o lungi cu bustul pe

canapea, în timp ce el, rămas în picioare și ușor flexat, se pregăti să pătrundă, fără niciun fel de remușcări, în vaginul extrem de strâmt al femeii.

El loco simți că intră cu camionul pe ușa unei case de pitic.

Se opintea în zadar. Organul se împotrivea să intre.

Mercedes se întoarse și îl privi în ochi. O privire languroasă îl hipnotiză, țintuindu-l și răscolindu-l în același timp.

— Vreau să te rog să îmi faci un serviciu. Sper din tot sufletul că nu o să mă refuzi.

El loco nu avea puterea să vorbească, însă dădu din cap cu convingere, ca și cum ar fi vrut să spună că face orice pentru ea, oricând și cu orice preț.

Imensul lui penis înaintă câțiva centimetri și se opri din nou, ca și cum ar fi fost prins în ușă.

— Vreau să omori pe cineva. Nu e mare lucru pentru tine, nu?

— Nu… nu înseamnă nimic. Lasă-mă să te pătrund toată, lasă-mă să intru și fac tot ce vrei, toată viața mea te voi sluji, fără să mai cer nimic altceva în schimb. Deschide-te!

— Promiți? Să nu mai ai parte de așa ceva dacă minți? zâmbi Mercedes și îl lăsă să pătrundă adânc. Adânc de tot…

Negrul ejaculă din nou, chiar la prima cursă dus. Nu îi veni să creadă ce i se întâmpla. O încolăci cu brațele și îi acoperi spatele de sărutări. Era departe de a termina gazul. Simțea că noaptea aceea va fi una foarte, foarte lungă. Și, pentru prima oară în viață, nu îi mai fu frică de oboseala ce urma să se acumuleze în el. O luă de la început, de data aceasta cum îl tăia pe el capul, fără rețineri și fără opreliști.

• Capitolul 5 •

Lucky nu o găsi pe frumoasa doctoriță la morgă, însă reuși, contra unei hârtii de o sută bine strecurată, să îi afle numărul de telefon și adresa.

Se hotărî rapid să riște o vizită. Era mai greu de respins decât prin telefon. Plus că era foarte curios să vadă cum arată o locuință de legist în Philadelphia, în care să intre pe ușă, cu voie de la proprietar. Nu își amintea să fi avut multe experiențe de acest gen.

Cunoștea bine cartierul în care locuia Clarice. Unele case chiar nu mai aveau de mult secrete pentru el. Le cotrobăise bine pe toate.

Oare la doctoriță oi fi intrat vreodată? se întrebă el în gând, ușor amuzat.

Apoi își aminti că așa ceva era imposibil, pentru că femeia nici nu se născuse pe vremea aceea, sau era doar o bebelușă.

Ha, ha, ha! se distră el când văzu casa. Bineînțeles că o știu. Nu-mi mai amintesc precis ce tip de seif avea șmecherul care o locuia, dar știu sigur că mare lucru nu ținea în el. Mai mare osteneala decât câștigul. Sper că a crăpat de mult, zgârcitul dracului...

Sună îndelung, distrându-se teribil de noua lui postură.

Vin să cer lămuriri despre un caz, ca un polițist adevărat, în casa pe care am spart-o acum mai bine de douăzeci de ani. Haios, trebuie să recunosc!

— Viiin, vin! se auzi o voce plăcută, dar evident exasperată.

Abia atunci realiză că ținuse degetul cam mult pe butonul soneriei.

— Cine e? se auzi din spatele ușii.

— Samuel Branigan, Lucky. Ne-am cunoscut la serviciul tău.

Ușa se întredeschise ușor și prin fanta lăsată se iți frumosul cap al lui Clarice. Avea părul ud și era ciufulită.

E atât de delicată, se gândi bărbatul, bucurându-se fără motiv.

— Domnul Lucky ce surpriză! Chiar nu mă așteptam la așa ceva. Îmi pare rău, tocmai am făcut o baie... nu așteptam nicio vizită... dar vă rog, intrați și mă scuzați numai două minute.

Ușa se închise, zgomotul lanțului scos se auzi distinct și sunetul unor pași lipăiți fură însoțiți de îndemnul de a intra și a se simți ca acasă.

Chiar ca acasă e greu, își zise el. Dar că n-o să mă simt complet străin, asta e sigur.

Pătrunse înăuntru și se îndreptă hotărât spre sufragerie. Se vedea clar că noul locatar nu avea nimic în comun cu cel pe care îl cunoscuse el sau, mai bine zis, pe care nu apucase să îl cunoască, slavă Domnului!

Se așeză confortabil pe canapeaua largă de piele roșie și începu să butoneze telecomanda televizorului.

Fără să vrea, constată că în oglinda din perete se putea vedea fără probleme în dormitorul doctoriței. Își schimbă treptat poziția, până prinse unghiul din care reușea să zărească cel mai bine pregătirile pe care le făcea gazda. Și avu noroc, căci se așezase la marele fix exact în momentul în care halatul de baie cădea de pe trupul apetisantei femei.

Lucky plescăi, mulțumit de ceea ce vedea. Constată că realitatea nu contrazicea în niciun fel presupunerile pe care le făcuse în legătură cu acest subiect încă din momentul în care o văzuse în halat, la morgă.

Fără să fie înaltă, Clarice era perfect proporționată. Picioarele lungi i se îmbinau perfect cu o pereche de fese ovale și pline ca două jumătăți de minge de fotbal american. Sânii, potriviți ca mărime, își ridicau sfârcurile curioase și îndrăznețe în sus, parcă așteptând să vadă dacă se ivește cineva care să îi admire și să îi dezmierde.

— Numai două minute, domnule Lucky, o auzi el pe femeie, încercând să tragă de timp. Să iau ceva pe mine.

— Numai să nu-ți piepteni părul, te rog. Erai adorabilă cu el ciufulit, strigă bărbatul, când o văzu că se pregătește să-și treacă peria prin el.

Clarice se opri, descumpănită, neștiind care e atitudinea pe care se cuvenea să o adopte în fața acestei neobișnuite cereri, ce coincidea ciudat cu momentul în care chiar avea de gând să se pieptene. După ce cumpăni câteva clipe, acceptă să îi facă musafirului pe plac.

— Bravo! îi scăpă lui Lucky, când văzu că fata pusese peria de-o parte și se îmbrăcă.

— Ați spus ceva?

— Ups! făcu el, înțelegând brusc pericolul și retrăgându-se în poziția pe care o avusese la început, pentru a nu se da de gol.

Se prefăcea că urmărește cu atenție un meci la televizor când își făcu apariția Clarice, îmbrăcată lejer, într-o pereche de jeanși rupți în genunchi, cum se purtau atunci, și cu o bucățică de tricou peste bustul bine alcătuit.

— Cărui motiv îi datorez onoarea? începu ea protocolar, dar totuși zâmbitoare.

— Ah, mă bucur că ai ținut seama de umila mea recomandare, punctă bărbatul, referindu-se la părul încă ud și răvășit al femeii.

Clarice încasă complimentul în plin și roși vizibil, însă nu se supără pe el; dimpotrivă.

— Am trecut pe la morgă și am văzut că nu ești acolo... așa că mi-am zis să trec eu pe la tine, poate ai mai descoperit ceva.

— Dar, domnule Lucky... începu ea, gata să pună lucrurile la punct.

— „Domnul” era tata, Dumnezeu să-l odihnească! Eu sunt doar Lucky, dacă nu te superi.

— OK, Lucky! acceptă tânăra cu ușurință, ceea ce denota că era dispusă la concesii.

De fapt, ea realiza modul rapid în care pierdea teren, dar nu se mai gândi la asta.

— Deci, Lucky, te anunț că raportul meu complet a fost depus la Poliție, așa că nu văd ce rol...

— ... Adică mă trimiți să citesc niște foi de hârtie de la niște grăsuni transpirați, în loc să îmi rezerv plăcerea de a avea o discuție cu o femeie splendidă și proaspătă ca un cireș de mai înflorit?

Clarice se înroși din nou. De data asta chiar se enervă de atitudinea ei atât de străvezie, de imprudența de a-și arăta simpatia pentru bărbatul acela pe care, propriu-zis, nici nu îl cunoștea.

— De ce am eu impresia că interesul profesional vine pe locul secund? spuse doctorița, încercând să adopte o poziție de forță.

Însă Lucky era prea versat ca să poată fi oprit cu asemenea procedee.

— Poate pentru că îți convine să crezi asta, spuse el, zâmbind. Și nici măcar n-ai greși.

Bărbatul se amuza de jocul acela în care nu putea exista decât un singur câștigător. Avea de gând să îi dea un răgaz femeii, așa că se făcu că nu observă fâstâceala ei și trecu la partea profesională.

— Nu știu de ce, dar îmi vine greu să cred că o namilă ca Jimmie, cu trecutul lui... aventuros, chiar și bătrân, nu a ripostat deloc în disputa cu asasinul.

— Extraordinar! se bucură și se miră fata, în același timp în parte pentru că scăpase de situația penibilă în care fusese pusă. Asta am descoperit și eu. De fapt, nu eu, dar criminaliștii... Unul mi-e prieten, în fine... mai curând ar vrea el. Au găsit cuțitul bătrânului, cu urme de sânge pe el. Și au găsit și sânge pe stradă, altul decât cel al lui Jimmie.

— Aha, deci avem un câștigător! se bucură Lucky, care își amintea că văzuse ceva asemănător în coșmarul însângerat, deși nu era sigur dacă, în zvârcolirea lui, Jimmie reușise sau nu să îl atingă pe agresor.

— Da... se poate... asta în cazul în care agresorul e de găsit în baza de date a Poliției. Altminteri, grupa sanguină și chiar analiza ADN nu înseamnă mare lucru. O să fie mai folositoare la proces, după ce o să-l prindă. Dacă o să-l prindă.

— E musai! spuse Lucky cu hotărâre în glas.

Seara se lăsa imperceptibil peste orașul tinereții lui. Se simțea mai bine ca niciodată, acolo, în compania unei tinere și foarte frumoase femei. Se gândi că, totuși, nu regreta întoarcerea în Philadelphia.

Își aprinse o țigară Winston și acceptă bucuros paharul de whisky pe care i-l întinse Clarice. Seara se anunța lungă și plăcută.

•

Tom se trezise cu greu, după agitația din ziua precedentă. Drumul până la Paco, ce sălășluia la periferia orașului, nu fu de natură să îl scoată din amorțeală.

Când opri mașina i se păru că observă privirile lacome ale unor puști cu un aer periculos îndreptate spre BMW-ul său sport, decapotabil, pe care i-l făcuse cadou Lucky în urma unei bețiii crâncene. Își aprinse o țigară și se prefăcu că urcă spre etajele superioare ale blocului în fața căruia oprise, însă cum trecu de

ușă se opri și se ascunse într-un loc mai întunecos, așteptând cu răbdare să vadă ce se întâmplă. Era o bună ocazie pentru a-și reveni din amorțeală, și nu voia s-o rateze.

Exact așa cum bănuise, nu dură mult până ce tinerii apărură, aruncând priviri în stânga, în dreapta și încercând, ca din întâmplare, să vadă dacă portiera mașinii era încuiată sau nu, aceasta fiind acoperită.

Când descoperiră că portierele erau deschise, își făcură niște semne și unul dintre ei urcă, în timp ce alți doi stăteau de pază.

Observând că tânărul se apleacă sub volan, pregătindu-se pentru o pornire prin contact direct, Tom hotărî că e momentul să acționeze. Ieși ca o furtună din scara blocului și repezi la tânărul chircit în automobilul lui. Se aplecă să-l înhațe de guler, când se trezi cu o lovitură năprasnică în spate, semn că ceilalți doi n-o șterseseră la apariția lui, așa cum obișnuiau cei de teapa lor. Se răsuci și, din întoarcere, îi arse un dos de pumn atacatorului, care îl proiectă pe acesta pe zidul blocului, de pe care se scurse ușor, ca apa pe burlan. Apoi îl apucă și pe cel din mașină, care tocmai se pregătea s-o șteargă.

Un pumn bine țintit în creștetul capului îl teleportă și pe acesta în lumea viselor.

Agentul îl ridică cu o mână și îl aruncă grămadă peste celălalt, întorcându-se spre cel de-al treilea. Dar, stupoare! Sub îmbrăcămintea băiețească și cozorocul cu însemnele celor de la „New York Yankees” se ascundea o fată. Și nu orice fată. O blondă superbă, cu niște ochi ca tăciunele, pe care spaima și furia combinate o făceau și mai atrăgătoare. Ținea în mână un pistol cu care îl amenința pe uriașul agent, mai speriată de această postură decât se dovedi a fi bărbatul, aflat de partea periculoasă a țevii.

— Ia uite, ce boboc de fată! reacționă Roe, ca și cum n-ar fi observat arma îndreptată spre el. Nu vrei să mergem să bem o cafea, ceva? Prietenul meu stă chiar în blocul ăsta și sunt sigur că ar fi foarte bucuros să ne primească.

— Ești nebun?! strigă ea, furioasă. Tu nu vezi ce-am în mână? Urcă în mașină și rade-o, până nu-ți găuresc scăfârlia!

— Nu mai spune! se prefăcu Tom mirat. Și de ce ai face așa ceva? Pentru că ți-am deranjat prietenii? N-am intenționat, dar n-aveam chef să îmi umple mașina de purici. Tinerii din ziua de azi sunt atât de murdari... Uite, ca să facem pace, tu îmi dai

pistolul și eu îți dau la buci. Ce zici? Toată lumea va fi mulțumită.

Cu un gest rapid, masivul agent se descheie la pantaloni și își lăsă liber enormul falus, pe jumătate erect.

— Uite, și el se bucură să te vadă! adăugă Tom.

Fata privea hipnotizată la enormitatea care i se arătase în fața ochilor. Nu se așteptase nici la un asemenea gest, în circumstanța dată, nici la o asemenea mărime.

Era tot ce așteptase Tom. Profitând de momentul de descumpănire al fetei, făcu un pas în față și proiectă o strașnică lovitură de picior peste mâinile încleștate pe armă ale fetei. Revolverul zbură cât colo, iar blonda rămase perplexă, continuând să privească când la membrul bălăngănind al bărbatului, când la arma căzută la câțiva metri de ea, în stradă.

— Victorie! se entuziasmă agentul de succesul repurtat, băgându-și arma secretă la loc în pantaloni. Faza asta ține mereu la puicuțe ca tine.

Și, fără să mai stea pe gânduri, se apropie de fată, o apucă de picioare și o aruncă pe umăr, ca pe o căprioară răpusă de glonțul vânătorului. Luă și pistoletul cu el, având grijă să nu șteargă amprentele de pe acesta, și intră tacticos în bloc.

— Ei, și acum să mergem la Paco. Să-i luăm acestei frumuseți un mic interogatoriu, ca să vedem dacă intră ea la pușcărie sau intrăm noi în ea. Categoric, ziua se dovedește mai bună decât se anunța mai devreme.

•

Emilio își făcu apariția în barul plin de fum cu aerul unuia care se născuse acolo. Figura lui pătrată, cu ochi mici și răi, era străbătută de o cicatrice ce se întindea din colțul ochiului stâng până sub urechea dreaptă. Această „distincție” îl făcea să se asorteze de minune cu ceilalți dezmoșteniți ai sorții care își făceau veacul pe acolo.

De bara de inox, sclipind inutil în luminile slabe din bar, atârna o fată care arăta ca o femeie, încercând să se și comporte ca una. Chiloții ei, probabil moșteniți de la vreo bunică, pe când aceasta depășise suta de kilograme, atârnau sinistru peste picioarele subțiri ca niște scobitori.

— O tequila! comandă Emilio cu o voce spartă. Dublă!

Observă privirile celor din bar ațintite asupra lui, însă nu erau priviri amenințătoare, nici măcar curioase. Devenise doar un

nou cuier pentru agățat priviri. Probabil că, dacă n-ar fi privit la nimic, curioșilor le-ar fi căzut ochii în gură. Erau beți, erau plictisiți, trăiau degeaba pe acest Pământ.

În spate zări un tânăr pricăjit, purtând ochelari, răstignit pe un scaun și oftând fericit în timp ce o târfă bătrână, cu cărnurile căzute, îi sugea în scârbă virgula ce îi ținea loc de sex.

Oare de ce o trebui să iau viața unuia dintre ăștia? se gândi plictisit Emilio. Sună mai mult a acțiune de binefacere decât a asasinat. Și mie nu-mi plac acțiunile de binefacere…

— Să îți fac și ție una mică, voinicule? se trezi el interpelat de târâtura care tocmai terminase cele treizeci de secunde necesare pentru a-l satisface pe tânărul cu figură de tocilar.

Emilio se uită plin de o infinită greață la căzătura care încerca să îi zâmbească apetisant, în timp ce în colțul buzelor ei strident rujate mai lucea o dâră de spermă.

Poate, dacă n-ar fi cunoscut-o pe inegalabila Mercedes, ar fi lăsat scursoarea aceea să-l servească, atât cât să nu simtă gustul botezat al tequilei. Acum însă, numai gândul că ar putea atinge o asemenea femeie îl făcea să simtă mâncarea pe ultimele două zile pornind pe drumul invers. Dacă ar fi fost un caracter gânditor, filosof, ar fi fost desigur îngrijorat de schimbarea pe care întâlnirea cu Mercedes o provocase în gusturile sale pentru femei.

— Du-te-n mă-ta de târâtură! o înjură el, împingând femeia care se aplecase deja și își făcea de lucru la șlițul lui.

Deși încercase să nu fie prea dur, poziția incomodă a târfei, precum și forța lui extraordinară făcură ca brânciul administrat să se dovedească mai puternic decât intenționase.

Dama de consumație se dădu un pas înapoi, se dezechilibră și căzu peste masa unor marinari care își beau liniștiți whisky-ul botezat.

Indiferent dacă, în alte împrejurări, aceștia ar fi avut sau nu chef de scandal, afrontul pe care considerară că îl suferiseră era prea mare pentru ca mințile lor înecate de băutură să calculeze a cui era vina pentru cele întâmplate. Cert era că femeia care le căzuse pe masă le răsturnase băuturile, iar altceva nu mai conta. Săriră în picioare toți patru ca arși și se îndreptară spre negrul de la care pornise totul.

Emilio fu puțin îngrijorat de conjunctura creată. N-avea niciun interes să atragă atenția asupra lui. Venise aici cu treburi clare,

și nu avea chef să le vadă spulberate de niște imbecili care stătuseră prea mult în soare.

— Hei, hei, băieți, nu vă ambalați! încercă el să calmeze spiritele, deși știa că tăvălugul, odată pornit, era imposibil de oprit. Poate n-ați fost atenți, dar târfa aia era prea beată ca să se țină de altceva decât de prohabul meu…

Din păcate, marinarii nu de scuze aveau chef. Un pretext era la fel de bun ca oricare altul.

Cel care se găsea mai aproape de Emilio lansă un croșeu fulgerător de dreapta spre craniul ras al negrului. Acesta, însă, nu era omul care să fie luat prin surprindere. Cu o mișcare calmă aplecă puțin capul, în așa fel încât pumnul îl lovi în creștetul tare ca piatra. Zgomotul de oase sfărâmate veni ca o consecință firească a gestului comis, iar marinarul se prăbuși urlând de durere, cu oasele mâinii făcute zob.

Al doilea marinar fu mai precaut și, executând o rotire dibace în aer, încercă să-l lovească cu piciorul pe cel care păruse doar un negru norocos. Însă nu doar norocul îl ținuse pe Emilio până atunci în viață, ci confruntările îndelungi în războaiele din Panama și Bosnia, Golful Persic și Irak. Se aplecă fulgerător și lăsă piciorul marinarului să-i treacă razant pe lângă față. În același timp, îl lovi puternic cu călcâiul bocancului în piciorul de sprijin, dinspre exterior, exact deasupra rotulei.

Piciorul scrâșni înfundat, iar al doilea marinar se prăbuși, cu oasele contorsionate și articulația zdrobită. Ceilalți doi ezitară puțin înainte să atace. Doi camarazi scoși din luptă doar din două lovituri nu era un lucru pe care să-l fi întâmpinat în fiecare zi în desele scandaluri în care fuseseră implicați de- a lungul vremii.

Unul dintre cei rămași teferi scoase de la brâul care îi înconjura șoldurile un cosor, folosit la trasul balenelor pe punte. Aplecat de mijloc, începu să execute mișcări de balans, trecându-și cu dexteritate arma dintr-o mână într-alta și fixându-și adversarul cu ochii sticlind de ură. O primă lovitură, pe care o vrusese surprinzătoare, îl determină pe Emilio să facă un salt în spate.

Încurajat de acea retragere, marinarul se avântă înainte și își trecu cosorul în cealaltă mână, încercând să îl prindă descoperit pe străinul ce se pregătise să pareze lovitura pe partea stânga.

Vârful încovrigat intră în geaca groasă, însă nu ajunse până la piele.

Emilio nu era un tip care să se sperie la vederea sângelui, însă nu îi făcea nicio plăcere ca acesta să-i aparțină. Uitând de precauțiile pe care și le luase până atunci, scoase un răcnet care îngheță sângele în vinele decăzuților din bar, ce se strânseseră într-un colț pentru a face pariuri.

După victoriile ușoare asupra primilor doi, cota lui crescuse fulgerător. Însă, la vederea cosorului, pariurile se reînsufleți și cei care se prindeau pe marinari căpătară curaj, ridicând miza. Bineînțeles că nimănui nu îi trecu vreo clipă prin minte să încerce oprirea scandalului.

Emilio se sprijini cu o mână de tejgheaua barului, aflat în imediata sa apropiere, și își aruncă picioarele în sus, prinzând gâtul marinarului între genunchi. Urmă o răsucire scurtă și apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea la podea, trăgând sub el corpul lipsit de apărare al celui ce comisese imprudența de a-i găuri geaca. Gâtul acestuia pârâi scurt, iar marinarul rămase întins fără suflare la podea. Urlete animalice porniră la unison din piepturile asistenței, salutând prima victimă certă a bătăii.

Ultimul marinar privea descumpănit, când la trupul neînsufleți al colegului său, când la fața răvășită de furie a negrului. Calcula care ar fi fost reacția cea mai potrivită în acea împrejurare: să își încerce norocul, ori s-o șteargă cu coada între picioare?

Din nefericire pentru el, nu avu timp să calculeze prea mult. Cu o mișcare rapidă, străinul puse mâna pe cosor și se aruncă în direcția ferestrei, care se găsea exact în spatele celui de-al patrulea marinar. În aer, Emilio făcu o rostogolire spectaculoasă, ajunse cu picioarele în direcția ferestrei, pe care o sparse, și se pierdu în noaptea ce cuprinsese Philadelphia.

Un oftat de ușurare și de admirație în același timp răzbătu din locul în care se adunase asistența. Ieșirea acrobatică din scenă a negrului le tăiase respirația. Abia după ce își reveniră din uimire catadicsiră să-și arunce privirile asupra celor care porniseră, de fapt, scandalul.

Doi dintre marinari rămăseseră cu ochii căscați de uimire, unul cu pumnul sfărâmat, iar celălalt cu piciorul flencănind. Dar ei erau cei favorizați de soartă. Matelotul care dezgropase cosorul… războiului zăcea cu gâtul rupt, lângă tejgheaua

murdară, iar cel de-al patrulea părea că privește intens tavanul încăperii, având unealta tovarășului său înfiptă în vena jugulară. El loco nu iertase pe nimeni...

• Capitolul 6 •

Lucky se întinse peste trupul adormit al lui Clarice, ca să își ia o țigară din pachetul de Wiston Full Flavor ce rămăsese pe noptiera de pe partea ei. De fapt, „partea ei” era un fel de a aprecia poziția în care adormiseră.

Seara precedentă, când Clarice îi întinsese paharul cu whisky, el o apucase cu un gest firesc de mână. Contactul fusese unul electrizant și avusese darul de a înfrânge barierele psihologice pe care femeia se străduia din răsputeri să le așeze între ei. Legista simțise că se înmoaie de tot, ca și cum mâna lui Lucky, atingând-o pe a sa, i-ar fi inoculat direct în creier o substanță afrodiziacă puternică.

Simțind ca un vulpoi bătrân momentul ei de slăbiciune, Lucky o trăsese ușor peste el... mai mult ca o invitație, decât ca un gest ferm. O prinsese apoi în brațe și îi acoperise fața cu sărutări fierbinți.

Pielea ei, proaspăt spălată și tânără, îi înfiora buzele ca aromele tari ale unui vin vechi. Mâinile fetei îi mângâiaseră părul, o vreme, apoi începuseră, înfrigurate, să-i desfacă nasturii cămășii.

Începutul fusese făcut. Ceea ce urmase, însă, își găsi un loc de cinste în panoplia cu momente explozive din colecția lui Lucky.

Legista nu era deloc o profesionistă, dimpotrivă. Probabil însă că simțurile ei fuseseră o bună bucată de vreme amorțite. Mediul în care își petrecea cea mai mare parte a timpului putea fi o explicație suficient de plauzibilă în acest sens. Însă cine mai căuta explicații?...

Roșie ca focul, rușinându-se parcă de propriile ei simțăminte dezlănțuite, Clarice îi desfăcuse hotărâtă cureaua și o smulsese din găici, cu furie și poftă. Nu se încurcă prea mult nici în fermoarul lui, iar când mădularul erect și noduros al bărbatului văzu lumina camerei, mâinile ei îl cuprinseseră, nesățioase.

Femeia oftă, ca și cum se temuse că n-o să ajungă niciodată în stadiul acela. Începu să plimbe în jos și în sus pielea fierbinte,

în timp ce buzele ei acopereau cu sărutări pieptul puternic al lui Lucky.

Acesta strecurase deja o mână dincolo de bariera strâmtă a blugilor și cuprinsese în palma sa fesa stângă a legistei, mângâind-o în timp ce se simțea covârșit de masturbarea înfrigurată a lui Clarice. Parcă nici nu îndrăznea să facă mișcări bruște, ca să nu-i curme elanul.

Femeia părea că uitase de prezența lui ca persoană. Lucky devenise pentru ea doar un trup cu care se grăbea să se desfete, înainte ca neliniștita ei conștiință să strice totul.

Se ridicase brusc și, cu un gest energic, își aruncase tricoul cât colo. Nici blugii nu mai întârziară mult pe lungile ei picioarele, având aceeași soartă. Apoi se întorsese cu spatele la el și, privind concentrată printre picioare, se aplecase în față. Imediat după aceea apucase penisul viguros cu gesturi sigure și îl introdusese fără teamă în vaginul ei strâmt și încă uscat.

Scosese un geamăt prelung de durere și plăcere, în timp ce aluneca din ce în ce mai mult, acaparând complet mădularul bărbatului venit în vizită. Începu apoi o pendulare sălbatică, în timp ce Lucky îi cuprinsese șoldurile, pentru a-i ușura efortul. O trăgea cu forță în jos, de câte ori femeia ajungea suficient de departe de el încât să existe pericolul să iasă de tot.

Clarice se simțea umplută până în creștetul capului și avea senzația că tot corpul bărbatului se scurge în ea și o împlinește, cu fiecare mișcare, cu fiecare zvâcnet.

Ceva mai târziu, Lucky o împinse ușor și o întoarse cu fața către el. Trupul femeii era mic și bine croit. I se aruncă de gât și îl încolăci cu picioarele, în timp ce el se ridicase și îi susținea întreaga greutate cu brațele.

Făcu câțiva pași cu ea strâns încolăcită, și o propti de cel mai apropiat perete.

Spatele legistei se întâlnea cu zidul numai în dreptul umerilor. Restul trupului era arcuit în aer, în timp ce musafirul o manevra în ritmul sălbatic al sexului fără opreliști. După un timp, bazinul femeii începu să se miște instinctiv, rotindu-se din ce în ce mai repede.

După câteva minute bune, Lucky o duse către pat și o lăsă ușor jos, în timp ce el continua fără niciun fel de pauze să îi dea puternice lovituri de berbec, parcă dorind s-o despice în două. Ritmul începuse să scadă, la un moment dat, dar nu din cauza

oboselii, ci pentru a spori gradul de percepție al fiecărei mișcări. Penisul bărbatului o scotocea ca un vagabond gunoaiele, intrând precum o limbă în cele mai ferite și mai neatinse firide ale intimității ei.

Noaptea trecuse în experimente și poziții dintre cele mai nefirești. Parcă încercau să retrăiască toată istoria sexului într-o noapte, cu spaima că poate a doua zi nu va mai rămâne nimic din ei, că se vor topi cum se topesc lumânările în timp ce își îndeplinesc rostul pentru care au fost fabricate.

Când dimineața se ițise printre jaluzelele ferestrelor imense ale camerei, cei doi căzuseră răpuși, ca un cuplu de vampiri care își pierd puterea sub razele solare.

Acum, mulțumit și cu trupul molești de o plăcută oboseală, Lucky se întindea după țigări, după o noapte pe care niciunul dintre ei nu avea s-o uite prea ușor.

Deodată privirea i se încețoșă, iar țigara abia scoasă din pachet îi scăpă din mână. Imaginea femeii întinse sub el, cu fața pe pernă, zâmbind mulțumită și cu ochii închiși începu să se tulbure, să se rotească, să se deformeze.

Avea un nou coșmar. Și asta pentru că viziunilor sinistre le putea ușor spune coșmaruri.

În locul ei apăru un colț de stradă. Pierce Cap de Cal privea îngrozit cum un negru, la fel de viguros ca acela din prima lui viziune, dar în mod sigur altul, îi lipise de gât lama lungă a unei săbii și îl privea liniștit în ochi. „Bătrâne – îi spunea negrul –, să nu mi-o iei în nume de rău! Nu e nimic personal, doar afaceri.”

Mișcarea fu scurtă și parcă mimată. Zgomotul se dovedi aproape imperceptibil, în schimb efectul fu devastator. Corpul lui Pierce rămase rezemat de zid, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ochiul lui mărit de groază continua să-l privească pe agresor.

După câteva fracțiuni de secundă, cămașa cadrilată, care văzuse probabil multe altele la viața ei în afară de apă și detergent, se umplu de sânge. Negrul îl mai privi o dată, apoi se îndepărtă de el. Capul bătrânului se rostogoli pe asfalt, iar ochiul valid continuă, parcă, să privească înspăimântat picioarele negrului, până ce acesta dispăru complet în noapte.

Scăpând de acel coșmar însângerat, Lucky încercă să sară din pat, însă se împiedică în cearceafurile răvășite. Cum era și slăbit și ametit, se prăbuși cu zgomot pe podea.

Clarice tresări, speriată.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, încercând să înțeleagă motivul care generase panica bărbatului.

— Trebuie să plec imediat.

— Serios? se miră femeia, aproape cu lacrimi în ochi. Nu mă gândeam că o să rămânem o viață împreună, dar chiar așa?

Bărbatul nu avea timp de explicații, însă figura dezamăgită a femeii îl făcu să ezite puțin.

— Nu spune prostii, că nu e vorba despre asta! Am „văzut" ceva… Nu am timp să îți explic. Trebuie să salvez viața unui vechi prieten.

Se îmbrăcă împleticit și se repezi spre ușă, însă se prăbuși din nou înainte să iasă.

— Nu înțeleg nimic, reacționă femeia panicată. Dar e clar că acum nu ești în stare să salvezi pe nimeni. Lasă-mă măcar să merg cu tine.

— Exclus! Nu plec la plimbare… Ai putea fi rănită, sau și mai rău, Doamne ferește!…

Și Lucky dădu din mână, ca pentru a-și alunga un gând urât din minte. Cu toată bravada lui, era destul de îngrijorat de slăbiciunea care-l copleșise, în mod normal, o noapte de sex nu-l putea zdrobi în halul acela, cu atât mai mult cu cât se bucura de capacități de recuperare dincolo de înțelegerea omenească. Eforturile pe care le făcea psihicul lui atunci când avea acele viziuni erau însă incomparabil mai mari decât cele sexuale.

Își făcu socoteala că era mai important să ajungă cu bine în locul unde urma să se petreacă oribila crimă decât să leșine pe drum și să pățească vreun accident. În fond, n-avea decât să o lase pe Clarice o stradă sau două mai departe, pentru a o feri de primejdii. Un argument în plus pentru această variantă îl constituia nesiguranța pe care o simțea în legătură cu locul în care urma ca Pierce Cap de Cal să fie asasinat. I se părea că recunoaște împrejurimile – doar era la el acasă –, însă trecuse mult timp de când nu mai hălăduise pe acolo.

— OK, poți să vii cu mine, ca să conduci mașina. Dar când îți spun să te oprești și să încremenești înăuntru, să mă asculți!

•

Paco își cunoștea prea bine prietenul ca să îl mai mire ceva la el. Cu toate astea, se arătă deosebit de surprins când îl văzu pe

Tom intrând nonșalant în micul său apartament, purtând o fată pe umăr.

— Ce ți-a crescut acolo, monstrule?

— Iiii! se prefăcu Tom speriat, când privi în direcția în care arăta degetul lui Paco. Asta de unde o mai fi apărut?

Apoi se apropie de pat și o depuse acolo, cu o zvâcnitură de umăr, pe fata înmărmurită de spaimă.

— Nu, serios, insistă gazda. Cine-i individa?

— Păi, dacă tu nu știi, eu de unde să știu? Era în fața blocului. Se juca de-a hoții și vardiștii, însă a greșit vardistul. Acum o să cam putrezească prin închisoare, ce să-i faci...

— Cum! strigă fata, îngrozită. Închisoare? Dar n-am făcut nimic...

— Termenul de tâlhărie îți sună cunoscut? Atac cu mână armată? Opunere la arestare, amenințarea unul agent CIA în exercițiul funcțiunii? Împiedicarea unei anchete privind siguranța națională? Ani grei, fata mea, ani grei de temniță... Păcat de tinerețea ta.

Paco începu să mustăcească. Cunoscându-și amicul știa că, dacă ajunsese la tipul ăsta de texte, urmărea de fapt cu totul altceva decât respectarea legii.

Fata se aruncă în genunchi și îi cuprinse picioarele malacului, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu se poate așa ceva... nu te amenințam serios... nu știam cine ești... nu se poate!

— Ia te uite! Se pare că ai prins prima mișcare care să te absolve de delicte. Rămâi acolo, că nu stai rău. Și vezi ce poți face cu ăsta, din poziția respectivă, adăugă agentul Roe, scoțându-și din nou imensul falus din pantaloni.

— Bă, Tom, dă-o bă dracului de treabă! se înfurie brusc Paco. La mine în casă? Tu de ce ai venit, de fapt? Eu credeam că în legătură cu ancheta...

— Dar ce vrei, bă, tâmpitule, dacă în fața casei tale s-a gândit asta să-mi fure mașina? Curăță-ți în mă-ta cartierul! Ce vină am eu că trăiești în spelunca asta? Las' c-o s-o rugăm să lustruiască și flașneta ta obosită, dacă reușește s-o mai trezească la viață. Și care e problema cu ancheta? Ce, am pus-o să-mi astupe urechile sau să-mi desfunde țeava? Mai bine spune-mi ce-ai aflat? Fă abstracție de rest! Ah... ce bine e să îmbini utilul cu fututul! Întotdeauna mi-a plăcut zicala asta...

Fata, altminteri nu tocmai o fecioară de pension, înțelesese imediat cum stă treaba și știa deja ce poate face pentru a se salva. De altfel, cam așa reușise să scape toată viața de necazuri, deși abia împlinise nouăsprezece ani.

Își începuse activitatea încă de pe la patrusprezece ani, când trebuise să execute cam aceleași lucrări pentru tatăl ei vitreg, ca să îl calmeze și să nu-i mai bată mama când venea beat mangă acasă. Continuase, mai de voie, mai de nevoie, la școală, unde trebuise să aplice același tratament directoarei, pentru a nu fi exmatriculată fiindcă fusese prinsă exersând același procedeu cu profesorul de sport.

La un moment dat chiar fusese convinsă că deține leacul universal împotriva belelelor de orice gen. Îngenunchea, și toate dispăreau ca prin farmec.

Problemele erau mai grave, de data asta. Niciodată până atunci asupra ei nu planaseră atâtea acuzații. Iar dificultatea situației pe care o avea de depășit era parcă amplificată și de mărimea „obiectului” cu care trebuia să își execute penitența. Nici în filmele porno în care actorii foloseau penisuri false nu văzuse așa ceva.

Încerca inutil să înghită mai mult de un sfert din lungimea membrului agentului special, simțind cum maxilarele îi stau gata să plesnească.

Deci, din asemenea material sunt făcuți agenții CIA, se gândi ea, în timp ce se străduia să facă o figură cât mai bună, pentru iertarea multelor ei păcate.

— Așa, fata mea, o încuraja colosul, apucând-o de păr și făcându-i vânt cât mai adânc în membrul său. Ca să scapi de brațul lung al legii trebuie să înghiți penisul lung al gardianului legii, ha, ha, ha!

Paco se uita interzis la exercițiile incredibile ale maxilarului fetei, arătându-se brusc interesat din punct de vedere științific de fenomen. Calcula în minte dacă, luând în considerare constituția fetei și conformația cavității ei bucale, va reuși să deschidă suficient de tare gura pentru a cuprinde întregul membru erect. Apoi se gândi dacă, odată gura căscată cu succes, va putea gâtlejul ei să suporte o asemenea colosală dimensiune.

— Bă, Paco, ce dracu faci? Ești la cinema aici? Spune care e treaba cu cazul, doar nu crezi că am venit aici să-ți ofer doar o ieșire excitantă din viața ta de rahat?

— Așa, făcu Paco, scuturând capul, ca să scape de calculele complicate cu care începuse să se îndeletnicească.

Se întoarse spre masa plină cu tot felul de hârțoage și poze, apucând două dintre ele. Se apropie apoi de namilă și i le întinse, încercând să nu intervină în vreun fel în operațiunea conexă.

— Săbii, spuse Roe plictisit. Ce e cu astea? Te excită?

— Așa arată săbiile ce se mai găsesc la ora asta în America și care au aceleași caracteristici cu ale celei care... auzi? se opri el brusc. Dar e bine să vorbim lucrurile astea de față cu...

— ... Ți se pare că e interesată de discuția noastră? făcu Tom, privindu-l disprețuitor.

Într-adevăr, fata fusese captivată complet de activitatea pe care o desfășura. Îi lăsase jos pantalonii lui Tom și începuse să lingă cu profesionalism penisul și testiculele, în timp ce cu mâna rămasă liberă îi mângâia savant porțiunea sensibilă dintre scrot și anus.

— Stai liniștit, că până nu lămurește misterul cantitativ, nu are urechi nici pentru trâmbițele Judecății de Apoi!

Paco ridică din umeri, indiferent.

— Deci, cu o sabie ca astea a operat necunoscutul. Eu nu zic că neapărat cu una dintre ele, dar era ceva similar. Acum intervine parte interesantă. Ești sigur că n-ar trebui s-o dăm afară pe târfă? reveni el, conștient deja de răspunsul pe care îl va primi, dar la fel de conștient de secretele care urmau să fie dezvăluite în momentele următoare.

— Dacă te mai legi o dată de ea, o să ai o problemă, i-o reteză agentul. Spune, eu te ascult, continuă el, ținând ochi închiși și savurând din plin fiecare mișcare dibace a fetei.

— În fine... cum vrei! Două dintre cele trei săbii existente la ora actuală la noi se găsesc în muzee. Am verificat și sunt tot acolo. Ba mai mult, am cerut prietenilor mei să verifice dacă nu sunt cumva niște copii. Nu sunt. Mai rămâne o singură sabie, achiziționată la o licitație, acum mai bine de zece ani, de... Richard Morris.

— Richard Morris? se miră Tom la auzul numelui. Păi, ăsta nu e... Și făcu un semn sugestiv, împingându-și bărbia în sus, semn că se referă la cineva aflat într-o poziție foarte înaltă.

— Exact! Șeful celei mai mari agenții private de securitate.

— Cel care furnizează oameni pentru trupele „auxiliare” în Irak?

— Chiar el.

— Măi să fie!... Chiar că nu mai înțeleg nimic. Ia, fetițo! Ia o pauză de dezechipare, schimbă el brusc subiectul, adresându-se micii și versatei infractoare.

Fata îl privi cu oarecare spaimă în ochi, însă i se putea citi pe figură și o poftă teribilă de a încerca pe propriile găuri imensul instrument de asalt al agentului CIA. Mai ales că era vorba despre o provocare cu care nu se întâlnea în fiecare zi. De aceea, se dezechipă cu mișcări încete, sigură pe impresia pe care o va face. Începu cu pantalonii care alunecară după câteva secunde de-a lungul picioarelor ei, ce se dovediră incredibil de bine conturate.

— Ia uite ce ascundea mâța asta în pantaloni, zise Tom cu admirație, apropiindu-se de ea și punându-i o mână pe fese. Ce bombeuri are pe spate...

Mâna imensă a lui Tom îi cuprinsese aproape ambele fese deodată, iar când se depărtă puțin pentru a reveni cu o lovitură ca de biciușcă, carnea tare abia trepidă puțin, înroșindu-se în schimb foarte puternic.

Paco simți cum încep să-l treacă nădușelile. Privi cum infractoarea își ridică tricoul cu un gest dezinvolt și cum pântecele ei plat lucește, ușor transpirat, în lumina palidă a serii. Sânii îi avea mici și ascuțiți, iar limba lui Tom îi încercă sfârcurile încă înainte ca fata să apuce să își scoată țoala de tot.

— Te irosești în cartierul ăsta împuțit, fetițo, șopti Paco, ca pentru sine.

— Nu vrei s-o înfiezi tu, bătrâne? râse Tom. Nu de tot, ci doar cât să-ți mai îndepărteze dracului păienjenii din pantaloni.

Gazda nu spuse nimic, dar înghiți în sec, văzându-și prietenul ridicând-o ca pe un fulg.

Blonda scoase un strigăt scurt de încântare, copleșită de puterea colosală a agentului. Ca să-l încânte, îl prinse cu furie de păr, în timp ce se așeza cât mai bine cu labiile în dreptul organului agentului. Își lăsă capul pe spate.

Paco uitase complet de dezvăluirile pe care abia așteptase să le facă. Simți cum încep să-i tremure genunchii. Se așează, cu un ultim efort, pe scaun și se hotărî să privească până la sfârșit acea lecție desăvârșită de sex oferită de cei doi.

•

Rătăceau deja de ore bune pe șoselele Philadelphiei și Lucky tot nu reușea să identifice locul din viziune.

Clarice începuse să își piardă definitiv răbdarea, în plus simțind că i se face rău de foame.

— Nu crezi că exagerezi cu presimțirile astea? îndrăzni ea într-un târziu.

Lucky o privi cu ochi sticloși. Fu tentat să se răstească la ea și să-i amintească că nu el fusese cu ideea de a porni împreună în acea escapadă, între timp își revenise complet.

— Dar tu nu crezi că ar fi mai bine să mă lași să caut singur locul și să te duci acasă? Să pui ceva în cuptorul cu microunde și să mă aștepți echipată doar cu șortul de bucătărie pe tine?

— Nu posed așa ceva! ripostă femeia imediat, aproape revoltată de ceea ce i se păru a fi o insinuare la adresa preocupărilor ei.

Ochii arzători cu care o privi Lucky o făcură să dea, însă, imediat înapoi.

— Dar știu de unde pot să cumpăr unul… Totuși, nu vreau cu niciun chip să te las singur. În fond, sunt medic. S-ar putea să-ți fiu de ajutor, în cazul în care nu ajungem la timp.

Lucky nu o mai asculta. Ceva nu i se părea în regulă. Era drept că, în viziunea lui, negrul dispărea în noapte, de unde dedusese că are suficient timp să preîntâmpine evenimentul. Însă văzuse toată scena foarte clar, până în momentul în care capul lui Pierce se rostogolise pe jos.

— Oprește! strigă el, brusc. Întoarce-te în strada Hamilton!

Clarice frână și se uită mirată la bărbatul din dreapta ei. Vru să spună ceva, însă se abținu. Două manevre precise și mașina se lansă cu viteză în direcția respectivă.

— Mi-am dat seama de ceva extraordinar! spuse Lucky, însă vorbele parcă și le adresase sieși, nu femeii de lângă el, care părea că dispăruse complet din decor. Nu era noapte, dar am privit sfârșitul scenei prin ochiul lui Pierce. Extraordinar!! Nu cred să mă înșel, își continuă el monologul. Nu mi s-a mai

întâmplat asta până acum... Ce dracului! Drăcia asta din mine nu încetează să îmi ofere surprize.

— Care drăcie? făcu mirată femeia. Ți-e atât de greu să mă lămurești și pe mine în legătură cu ce se întâmplă?

— E mai bine să nu știi, o liniști Lucky, distant. Nici eu nu știu prea bine, așa că am fi doi oameni confuzi, în loc de unul singur. Deci, nu era noapte, era zi, numai că am perceput moartea creierului lui... De aceea s-a întunecat totul.

Ajunseră pe strada Hamilton. Era cea mai apropiată de strada din viziunea pe care o avusese Lucky și singura, probabil, pe care s-ar fi putut petrece un asemenea eveniment în plină zi.

Se aflau într-un vechi cartier al orașului, care avusese o perioadă de maximă înflorire pe vremea când se construise o mare fabrică de pantofi. Însă firma dăduse faliment, iar locuitorii, aproape cu toții angajați ai fabricii, fuseseră nevoiți să plece, unul câte unul, pe măsură ce cartierul murea și casele goale se umpleau de drogați și de infractori. Acum și aceștia se cam răriseră, iar autoritățile hotărâseră să demoleze întreaga zonă, ca să construiască acolo un mare parc.

Când Lucky bântuia pe aceste străzi, în tinerețe, locul deja se ofilea. Acum era complet pustiu. Un cartier-fantomă!

— Desigur! rosti el din nou, ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Cum de nu m-am prins de la început? Criminalul preferă zonele pe care le frecventam în tinerețe, împreună cu prietenii mei.

— „Le frecventai”? Pe aici ai fost tu în tinerețe? Bătrânelul ăla de la morgă era prietenul tău „din tinerețe”? se trezi Clarice, bâiguind siderată. Dar câți ani ai tu de fapt? Și cine ești?

— N-am timp acum să-ți explic, spuse Lucky, luându-i mâna și privind-o fix în ochi. Ai încredere în mine?

Legista constată cu surprindere că toate ciudățeniile pe care le aflase nu avuseseră puterea să știrbească cu nimic încrederea pe care i-o inspira acest om, în ciuda tuturor evidențelor. Nu putea fi rău, iar restul nu mai conta.

Lucky îi făcu semn să oprească mașina.

— Stai aici! E foarte important să nu te miști din acest loc. Viața mea ar putea depinde de asta...

Bineînțeles că bărbatul nu credea o iotă din ceea ce spunea, dar era sigur că era cea mai simplă metodă pentru a o ține pe Clarice departe de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Blochează ușile!

Își aduse aminte că strada Hamilton făcea la un moment dat o curbă, închipuind o mică piațetă. Nu îi era clar ce ar fi putut căuta Pierce într-un asemenea loc, însă asta conta mai puțin. Avea un sentiment neplăcut, care semăna cu senzația că a întârziat nepermis de mult.

Deși își propusese să fie prudent, pentru că negrul pe care îl văzuse nu părea deloc un amator, se trezi alergând cât îl țineau picioarele pe artera pustie, spre locul în care intuia că asasinatul era pe cale să fie înfăptuit.

Ajunse în locul căutat și îl zări pe bătrânul Pierce Cap de Cal proptit de zidul din fața sa. Un negru masiv îl țintuia cu o sabie proptită în gâtul scofâlcit al acestuia.

— Hei, oprește-te imediat și lasă arma jos! strigă Lucky, depărtând picioarele și apucându-și revolverul cu ambele mâini, pentru a fi mai sigur de precizia eventualei lovituri.

Citi o mare ușurare în ochiul lui Pierce.

— Sammy, în sfârșit! Cam întârzii la întâlniri, bătrâne!

Lucky fu descumpănit de vorbele lui Pierce doar câteva secunde. Apoi își dădu seama de ceea ce se întâmplase în realitate. Cineva îi fixase bătrânului acea întâlnire, în acel loc, dându-se drept Samuel Branigan. Așa ajunsese Pierce Cap de Cal în cartierul mort, unde nimeni nu avea niciun motiv să treacă, nici măcar din nostalgie.

Nu vedea în schimb fața negrului, care continua să stea nemișcat, probabil foarte surprins și nehotărât. Dar nici nu părea să aibă de gând să asculte ordinele primite.

— Am spus să lași încet jos arma! strigă din nou Lucky. Fără mișcări necontrolate sau bruște. Eu am un Colt 45, tu ai o sabie. Și ești la douăzeci de metri de mine. Îți fac o gaură în scăfârlie până să apuci să spui Martin Luther King…

Și atunci se produse ceea ce nici Lucky, nici Pierce Cap de Cal nu credeau că se mai poate petrece.

Negrul se întoarse spre stânga, fără să arunce sabia din mână, și se uită disprețuitor la bărbatul înarmat din fața lui.

— Poftim! Ești mai bun, zise el. Și?

Lucky nu înțelese nimic în primul moment. Continua să îl fixeze cu privirea pe negrotei, însă nu înțelegea ce are acesta de gând să facă.

— Ți-am spus eu să te întorci? Aruncă arma!

Zicând acestea, observă că lama sabiei nu mai era deloc lucitoare, așa cum ar fi fost normal. Îl privi pe Pierce, care rămăsese nemișcat și mut. Cămașa lui cadrilată începuse să se umple rapid de sânge.

Atunci înțelese, într-o fracțiune de secundă, ce se întâmplase. În întoarcere, negrul îi retezase capul. Datorită excepționalei calități a oțelului, precum și a forței deosebite cu care era înzestrat asasinul, acesta nu depusese aparent nici cel mai mic efort ca să-l decapiteze pe bătrân.

Lucky rămase stupefiat, privind cum capul lui Pierce Cap de Cal se afla exact în aceeași poziție și cum sângele îi șiroiește din dreptul unei aproape invizibile linii aflate la baza gâtului. Negrul încercă să profite de stupoarea celui care îl amenința, împinse ușor cu piciorul corpul lui Pierce, și capul acestuia se rostogoli cu zgomot sec pe asfalt.

Branigan tresări, iar privirea îi rămase țintuită de țeasta ce se rostogolea spre el, cu ochiul deschis și o expresie de nedumerire supremă încremenită pe chip. Simți, fără să știe cum, că trebuie să se arunce în lateral. Gestul veni exact la timp. Negrul se aruncase spre el, executând un salt ghemuit înainte și aterizând chiar alături. Concomitent cu aterizarea, El loco lovi năprasnic cu sabia, de sus în jos. Numai instinctul îl salvă de data asta pe Lucky. Lovitura se consumă în gol, iar negrul se dezechilibră puțin.

Fu de ajuns pentru Branigan, care îi aplică o lovitură de picior în spatele genunchilor, obligându-l pe negru să îngenuncheze. Acesta încercă să se redreseze, dând drumul la sabie și proptindu-se în asfalt cu pumnii. Această poziție îi fu însă fatală. Lucky se repezi la sabie și, fără prea multe mofturi, o apucă, retezând capul celui care îi omorâse prietenul.

— Și a fost scris: cine ridică sabia, de sabie va pieri! rosti Lucky cu voce tare, oftând ușurat și trist în același timp. Îl răzbunase grabnic pe bietul Pierce Cap de Cal, însă nu reușise să-l salveze.

• Capitolul 7 •

Thomas Roe trona ca un rege pe unul dintre fotoliile lui Paco, uitându-se atent cum fata, așezată în fața lui, în genunchi, îi lustruiește ultimele picături de pe falusul enorm, în timp ce Paco gâfâia de zor la spatele acesteia, încercând să nu se facă complet de râs cu membrul său aflat la limita de jos a normalității.

Pe lângă momentele de suprem extaz pe care apucase să le trăiască infractoarea, când fusese pătrunsă până în străfunduri de colosalul membru pe care îl omagia acum, opintelile jucăușe ale hispanicului care o sodomiza bucuros păreau niște brize de vară.

— Și zii, acum, că tot văd te bucuri ca prostu', ce spuneai despre sabia aia de la Morris? Stai, lasă-mă să ghicesc! I-a fost furată…

— Am verificat, răspunse sodomistul, care tocmai dăduse onorul final anusului indiferent al fetei. Nu a reclamat nimic, dar și dacă o pățea, m-am gândit eu nu cred că s-ar fi plâns Poliției. Se făcea de râs, îți dai seama. Își dădea cu firma-n cap. Ditamai patronul celei mai mari companii private de securitate… M-am gândit că ar trebui să-i facem amândoi o vizită, ca să verificăm.

— Excelentă idee, pe cinstea mea! acceptă agentul, amuzat că avea să aibă parte și de un alt gen de acțiune.

Se ridică brusc, spre mâhnirea fetei, care nu se îndura să-și dezlipească limba de pe penisul care o purtase pe plaiurile veșnic fericite ale supremului orgasm.

— Gata, am ispășit pedeapsa? spuse ea, cu o voce timidă.

Thomas Roe o ridică în sus, goală cum era, o întoarse cu spatele la el și depuse câte un sărut zgomotos și sincer pe fiecare dintre fesele puștoaicei.

— Gata, fata mea! Ți-ai făcut iertate toate păcatele și cred că te poți considera absolvită și pentru următoarele două-trei. Oricum, dacă vrei să ai siguranța iertării pentru cele viitoare, uite cartea mea de vizită! Vii, mărturisești și aplicăm pedeapsa corporală pe care ai văzut-o. Pot fi îngerul tău păzitor, dacă vrei.

— Nu putem continua chiar acum? întrebă ea, cu voce timidă.

— Ha, ha, ha! Fata moșului, eu înțeleg că te grăbești să apuci pe drumul cel bun și sunt gata să te ajut. Să fiu al dracu' dacă nu te-aș îndrepta încă trei zile fără pauză. Dar vezi tu, noi mai avem și alte treburi. Așa că hai, roiu' și să mă păstrezi în amintire, precum și în memoria telefonului!

Cu un oftat trist, blonda se îmbrăcă, nu fără a întârzia puțin – în speranța că malacul nu va rezista și îi va mai aplica o corecție de ultim moment. Însă Tom era deja cu gândul la operațiunea „Sabia lui Morris", și nu o mai gratulă nici măcar cu o privire.

— Să treci când vrei pe aici, frumoasa mea! îi șopti Paco la plecare, cu băgare de seamă ca să nu-l audă amicul său.

— Aiurea! îi pufni fata disprețuitoare în nas. În visele tale poate, mititelule…

•

Apartamentul lui Morris se găsea pe unul dintre cele mai simandicoase bulevarde din New York. Încă de la intrare trebuiră să negocieze îndelung cu portarul, care nu înțelegea în ruptul capului cum poate cineva din CIA să-și închipuie că intră la domnul Morris fără o audiență fixată dinainte.

— Ascultă, băi vierme, băi parazitul ușii! Dacă îți lățesc un dos de palmă peste fața ta turtită, ca să poți asculta mai bine pe la uși, n-o să mai ai bucuria de a prinde vreo transmisiune în direct, până aruncă ăștia cu pământ peste tine. Care parte din „siguranța națională" n-ai înțeles-o? Știi că pot să-ți trag chiar acum trei gloanțe între ochi, fără să nu trebuiască să dau socoteală nimănui?

— Ce dracului, omule? îl luă Paco de-o parte pe bietul portar, care se înroșise tot, dar nu voia să cedeze. Doar nu te-a pus să-l duci în cârcă pe scări până pe acoperiș. Vezi că-i nebun. Sună la Morris și spune-i că îl caută cineva de la Serviciul 3 din CIA. Crede-mă, va fi suficient…

Cu inima îndoită, dar și cu conștiința împăcată că rezistase eroic până în ultima clipă asaltului înarmat al unui nebun, portarul se execută. Fu surprins chiar și el, care credea că le văzuse pe toate, de rapiditatea cu care cei doi primiră acceptul. Apoi ridică, profund jignit, din umeri.

— Etajul 89, spuse el celor doi, cu o voce scârbită.

— Ce apartament? vru Paco să știe.

Portarul îi aruncă o privire nimicitoare și disprețuitoare.

— Tot etajul, domnule. Aici nu există mai multe apartamente pe etaj. Unde vă credeți, în Bronx?

Cei doi căzură de acord în mod tacit să treacă și peste acest afront, iar în mai puțin timp decât i-ar fi trebuit portarului să recite primele trei strofe din imnul lingăilor de la porți pătrundeau în fastuosul apartament al stăpânului mercenarilor.

Un individ mărunt, cu un nas mare și o miopie avansată, judecând după fundurile de sifon care îi tronau pe nas, îi primi, fără a se osteni totuși să-și ridice fundul mare din fotoliul larg de piele de Córdoba. Cu un gest ce se dorea maiestuos, gazda le făcu semn să ia loc.

Lângă fotoliul său moțăia un jaguar ajuns la deplina maturitate, care torcea liniștit, fără însă a-i scăpa din ochi pe cei doi nou-veniți.

— Cu ce să vă servesc, domnilor?

— Cu nimic, sări Paco. Am venit doar să vă punem niște întrebări.

— Lui nu-i dați nimic, că nici nu merită, însă eu tare aș da o dușcă dintr-un whisky mai bătrâior, dacă tot veni vorba, interveni Tom Roe, înghiontindu-l cu subînțeles pe tovarășul său nevinovat.

Cu gesturi molatice, Richard Morris ridică un clopoțel și îl agită plictisit de două ori.

— Tot cu clopoțelu', tot cu clopoțelu'… zâmbi agentul CIA. Aș fi zis că vă puteți permite o sonerie, de aia silențioasă, cum avem noi la bufet… Dar cine să îi înțeleagă pe oamenii cu o mulțime de bani?!…

Richard zâmbi disprețuitor, și nu catadicsi să dea niciun răspuns. În cameră pătrunse o negresă absolut superbă, îmbrăcată în uniforma clasică de subretă, cu un șorțuleț alb peste fusta aproape invizibilă. Tom se simți brusc extrem de invidios pe puterea clopoțelului, căruia îi acordă, în mintea lui, însușiri magice.

Când subreta se apropie de el, pentru a-i pune paharul cu băutură dorită în față, fu nevoită să se aplece, pentru a ajunge la măsuța scundă din lemn de tek.

Privirea bărbatului plonjă instantaneu pe sub minuscula piesă de îmbrăcăminte. Mătură expert priveliștea ce se întindea de la gleznele penibil de subțiri până sus de tot, în locul în care orice

femeie obișnuiește să poarte un minim petic de material ca să-și acopere părțile intime.

Cu bucuria unui copil care constată că Moș Crăciun îi coboară pe coș chiar în cameră, agentul observă că acea nelipsită bucată lipsește. Privirea lui avu privilegiul de a se opri direct în labiile negre și cărnoase ale femeii, ca o așchie în degetul unui tâmplar nepriceput sau măcar aflat la începutul meseriei.

Morris păstra în continuare tăcerea, mimând că are tot timpul din lume și că îl dedică în întregime celor doi oaspeți. În cele din urmă, cum Tom nu părea să își mai dezlipească ochii de la ușa pe care dispăruse amețitoarea servitoare, catadicsi să întrebe:

— Vă pot, deci, ajuta cu ceva, domnilor, sau e doar o vizită de curtoazie?

— Dacă ne dați numărul agenției la care apelați pentru a angaja personalul, eu unul mă declar total mulțumit, spuse agentul, visător.

Richard zâmbi, dar nu răspunse.

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, reluă Tom, degustând cu poftă din paharul de whisky, am început să înțeleg avantajele clopoțelului pe care-l preferați. La sunetul discret al modernei noastre sonerii de la bufet apar numai căzături cu burtă și fără păr în cap. Ceea ce mă aduce la motivul vizitei noastre. Am auzit că nu e singurul obiect care sfidează tehnica modernă pe care îl dețineți.

— Mă tem că va trebui să te rog să fii ceva mai explicit, spuse Richard, ușor intrigat.

— Știm că sunteți fericitul posesor al uneia dintre cele trei săbii de Damasc aflate pe teritoriul Statelor Unite ale Americii, interveni Paco în discuție.

— Da, e adevărat! Și?

— Recent a avut loc o crimă. Suntem aproape siguri că arma crimei e o sabie de acest tip.

— Imposibil! exclamă Richard, luând pentru prima oară aspectul unui om viu. Cine să folosească o asemenea bijuterie pentru… pentru… măcar era un om important?

— Un semi-vagabond din Philadelphia, fost spărgător de duzină, îl aduse Tom cu picioarele pe pământ, cu o oarecare satisfacție în glas.

— Vaiiii, ce blasfemie! Nu mai înțeleg nimic din lumea de azi, vă rog să mă credeți! Un asemenea oțel…

— Mda! Poți s-o mai spui o dată. Cine poate înțelege!? confirmă Tom, gândindu-se mai mult la reacția bogătașului decât la crimă.

— Revoltător! Și totuși, dincolo de această blasfemie… ce legătură are asta cu mine? Doar nu vă închipuiți că aș putea avea vreun amestec în asemenea… cum să-i spun… barbarie!

— Poate că nu în mod direct. Însă cum celelalte săbii sunt bine-mersi la ele acasă, ne-am gândit că…

— … Vă asigur că și sabia mea e la locul ei, nu vă faceți griji!

— Ați verificat-o în ultimul timp? insistă Paco.

— Nu înțeleg ce vreți să insinuați. Știți cu cine stați de vorbă? Știți cu ce mă ocup?

Roe și Paco schimbară priviri cu subînțeles. Ipoteza celui din urmă părea veridică. Individul n-ar fi recunoscut că i s-a furat ceva nici dacă trebuia să renunțe la tot arsenalul din firme și din casă. Era în joc chiar prestigiul lui.

— Știm, bineînțeles. Nu suntem nici noi niște neaveniți, încercă să-l liniștească Paco. Vă deranjează dacă aruncăm o privire?

— Acum, oricât de ridicolă ar fi situația… ca să vă conving… Nu, nu am nimic împotrivă.

Richard se ridică cu greu din fotoliu, îndreptându-se spre un camera vecină.

Acum văzură cei doi ce stârpitură de om era „marele” Morris. Nu mai înalt de un metru și jumătate, cu un abdomen revărsat peste cordonul halatului de mătase, cu două picioare subțirele și strâmbe, magnatul părea un rebut absolut, ridicat din gunoi de un sadic și readus la viață în bătaie de joc. O eroare umană, ce mai…

— O să vă rog să stați aici, până aranjez eu intrarea în camera armelor. O simplă măsură de siguranță. O s-o trimit pe Consuela să vă țină companie până când e totul gata.

— Da… aprobară amândoi cu bucurie. Trimite-o pe Consuela, negreșit. Și, te rugăm, nu te grăbi.

•

Lucky termină cel de-al doilea pahar de whisky și țigara Winston, înainte de a spune ceva. Clarice fusese ceva mai insistentă la început, până ajunseseră acasă, însă înțelesese că mare lucru nu va reuși să scoată de la el și se înarmase cu răbdare. Știa că tot va afla ceva-ceva, până la urmă.

— Mda, am dat-o în bară din nou! fură primele cuvinte ale bărbatului. În ultimul timp reacționez extrem de prost și prea târziu.

— Vrei să spui că, într-adevăr, s-a întâmplat ceva acolo? vru Clarice să afle, lăsându-se să cadă pe un scaun.

Nu vorbise deloc cu ea de când ajunsese la mașină. Legista sperase că proaspătul ei amant se înșelase, iar acum îi era jenă să-i mărturisească că alergase după cai verzi pe pereți. Observase că avea ceva în mână, învelit într-o cârpă, dar nu dăduse atenție acestui fapt.

— O să vezi cu ochi tăi mâine, la morgă. Am ajuns prea târziu, draga mea. Și am și fost păcălit ca un începător. Strașnic luptător! Trebuia să îl împușc din prima, însă am sperat să-l prind viu. Ce tâmpit am fost...

Se ridică, își mai turnă un pahar mare de băutura, apoi aprinse altă țigară, din care trase cu poftă.

— După ușă se află sabia cu care cred că s-au comis ambele crime. Tot spuneai că n-ai văzut niciodată așa ceva.

— Cum? sări Clarice ca arsă. Arma crimei? Și ai luat-o cu tine? Știi că ăsta este un delict? Măcar ai anunțat Poliția?

— Stai liniștită, nu sunt genul de om care lucrează după carte. Sau să spunem că am altă carte după care mă orientez, zâmbi el, obosit.

Legista dispăru în antreu și reveni cu arma crimei în mâinile tremurânde. Încerca să o atingă cât mai puțin, ca să nu lase amprente.

— Nu-ți dai seama că poate fi valoroasă pentru anchetă, fiind amprente pe ea? Îmi ceri să tăinuiesc asta?

— Stai liniștită! Nu numai că nu mai e nevoie de amprente, dar am lăsat acolo asasinul, cu amprente cu tot.

Și îi povesti pe scurt ceea ce se petrecuse cu câteva ore mai devreme.

Clarice se repezi ca un uliul la el și îl cuprinse în brațe, tremurând.

— Îți dai seama că puteai fi omorât? Cum de acționezi atât de hazardat? Te crezi Superman, sau ce?

— ... Sau ce. Hm... într-un fel chiar sunt Superman, sau mai degrabă Batman. În fine, a trecut. M-am aflat și în situații mai dificile. Moartea se pare că e total dezinteresată de persoana mea.

Clarice îl strângea cu disperare în brațe, iar bărbatul fu din nou cuprins de un sentiment ciudat, cum nu mai încercase de mult. O liniște casnică punea stăpânire pe el, îndemnându-l să se relaxeze și să uite de toate grijile.

Poate că am obosit, poate că e un semn că ar trebui să renunț la toată nebunia asta; se gândi el, închipuindu-se trăind liniștit în orașul în care se născuse, alături de o femeie pe care s-o protejeze. Atât. Cine știe, putea fi chiar Clarice, de ce nu?

— Uite, draga mea, eu vreau să mă duc la Poliție, ca să văd ce au aflat despre identitatea asasinului. Promite-mi că stai cuminte aici și nu deschizi nimănui, da? Poate că ar trebui să aștept până mâine, dar nu mai am răbdare. Trebuie să aflu cine dracu' era cioara aia și ce legătură avea cu trecutul meu.

•

Sala armelor era o încăpere absolut impresionantă, unde Paco aproape leșină de emoție. Se simțea la fel de excitat că atunci când asistase la incitanta partidă de sex dintre Tom și micuța infractoare. Erau acolo arme vechi și rare, pe care nu le văzuse decât în fotografii. Nici în muzee nu mai existau. Junghere celebre, cu mânere din aur bătut în diamante, săbii de Toledo, buzdugane, lănci, halebarde... toată lumea minunată a epocilor fără praf de pușcă se deschidea în fața ochiului extaziat al lui Paco. Și, la loc de cinste, într-o vitrină separată – spre deosebire de celelalte arme, o sabie de Damasc.

— Precum vedeți, spuse Richard mândru, indicând cu un gest larg prețiosul său odor, arma e la locul ei.

— Dar e chiar ea? nu se lăsă Paco impresionat.

Pe lângă suspiciunea pe care era firesc să o aibă, dorința de a pune -mâna măcar o dată pe sabie îl împingea pe hispanic să-l zgândăre pe magnat. Acesta pufni disprețuitor și deschise vitrina.

— Am bănuit că o să se ajungă aici și am dezactivat toate alarmele. Și, vă rog să mă credeți, nu sunt puține! Poftim, verificați-o!

Paco se apropie cu emoție și apucă sabia. O ridică cu un gest de profesionist, o cântări, o mirosi, o pipăi, apoi o puse la loc.

Richard îi privea cu satisfacție și dispreț în același timp.

— Ei, domnilor? Ce mai aveți de spus? Cred că vizita dumneavoastră se încheie aici, nu?

— Da, confirmă Paco. Dar probabil că vom mai reveni.

— Cum? se înfurie Richard.

— E o copie, și nici măcar una reușită. Cineva v-a tras urât de tot în piept, domnule Morris.

Figura magnatului trecu prin mai multe culori și acesta fu chiar pe punctul de a cădea din picioare, ceea ce s-ar fi și întâmplat, dacă nu s-ar fi repezit agentul să-l sprijine.

— Cum e posibil? bâigui sfârșit magnatul, cercetând arma.

— Nu știu, dar suntem la fel de interesați să aflăm.

— Ești sigur? îl întrebă el pe Paco, cu o licărire de speranță în ochii porcini.

— Încearc-o singur! spuse acesta.

Richard se apropie și apucă sabia, cu mâini tremurătoare. O ținu puțin în mâini și o aruncă cu dispreț pe podea.

— Fier fără nicio valoare! Cum e posibil? Când? Cine?

— O să aflăm noi, nicio grijă, îl asigură Roe. Un lucru știm deja: „de ce”. Ca să o folosească într-o crimă ciudată. Dar de ce atâta efort, asta încă nu o putem spune. Cine a mai văzut-o în ultimele… să zicem… două luni?

— Nimeni, răspunse scurt Richard, deja revenindu-și din stupoare. Domnilor, din acest moment nu mai aveți ce căuta în această casă. Îmi pare rău, dar anumite lucruri trebuie să le rezolv singur.

•

În incinta secției de poliție era zarva cu care Lucky se obișnuise. Intră printre șirurile lungi de mese ticsite de hârtii și calculatoare, îndreptându-se spre locul în care își avea biroul șeful de tură.

Fantastic cât de mult se aseamănă toate locurile astea pentru conservat copoi, se gândi el. Aș putea pune pariu că șeful secției e unul gras și transpirat, care stă cu picioarele pe masă și beștelește un subordonat.

Biroul avea ușa întredeschisă și obloanele lăsate, așa că Lucky putu să asculte liniștit la ușă, fără să fie observat, conversația ce trecea dincolo de spațiul biroului.

— Și cum ți-ai permis să-l lași să plece, mă idiotule?

— Șefu’, avea legitimație din aia deșteaptă.

— Ce legitimație, mă, prostie bipedă? Avea legitimație de președinte al Statelor Unite ale Americii?

— Nu, se auzi vocea stinsă a bietului polițist. Nici nu știam că există așa ceva, șefu’.

O lovitură puternică se auzi și geamul biroului vibră puțin, semn că „șefu'" aruncase exasperat cu ceva după idiotul lui subaltern.

— Nu există, mă, cretinule! Normal că nu există! Doamne, cu ce-am greșit să lucrez cu asemenea specimene de ADN risipit degeaba?

În acel moment se hotărî și Lucky să-și facă intrarea. În alte împrejurări l-ar fi amuzat asemenea conversații, însă acum cazul devenise mult prea personal ca să-i mai ardă de tras cu urechea.

— Bună ziua! rosti el, făcându-și apariția.

„Șefu'", un negru congestionat și gras, exact așa cum bănuise Branigan, stătea în picioare, sprijinit cu mâinile de birou, răvășit de nervi.

— Tu cine dracu' mai ești? se înfurie el, văzând noua apariție.

Și, fără a-i da timp intrusului să răspundă, începu să urle:

— Sterios! Sterios!

Un grec pirpiriu și creț, cu o față de pirat ratat uitat în cala navei, își băgă temător capul pe ușă.

— M-ați strigat, șefu'?

— Altul acum! reacționă acesta, dându-și o palmă puternică peste frunte. Păi, dacă nu te strigam de ce naiba ai mai fi venit să mă întrebi? Dar că te văd nedumerit în continuare, te-am strigat! Explică-mi și mie, de când biroul meu e garaj de oameni? Ce caută șmecherul ăsta în biroul meu?

— Șefu', șefu'! încercă polițistul asupra căruia se revărsase furia superiorului până la apariția lui Lucky.

— Taci, mă, din gură! Vorbim mai încolo!

— Nu știu, șefu', recunoscu Sterios, spășit. Ce cauți, mă, la șefu' în birou? se burzului grecoteiul la Lucky, ofticat că primise o mustruluială gratuită din cauza lui.

— Dacă încercați să vă calmați, o să vă spun, răspunse intrusul extrem de calm. Numele meu e Sam Branigan și am venit să discutăm despre asasinatul din strada Hamilton. Eu sunt cel care l-a ucis pe asasinul lui Pierce Cap de Cal, în legitimă apărare, desigur. Și tot eu am chemat Poliția, mai precis pe respectabilul ofițer aici de față.

— Așa-i, mă? se uită furios și mirat șeful la „respectabilul ofițer".

— Așa-i, șefu', admise acesta cu glasul stins.

„Șeful” își luă timp pentru a inspira adânc, apoi dădu drumul întregii cantități de aer strânsă în plămâni, într-un răcnet animalic.

— Păi și de ce nu zici așa, măi dobitocule? Măi, animalule!

Și, spunând acestea, se aplecă fulgerător, ridicându-se la fel de grabnic cu un pantof în mână, pe care îl azvârli cu precizie direct spre capul bietului polițist, pe când acesta încerca să îngaime că a încercat, dar n-a fost ascultat. Probabil că scena avea o oarecare tradiție, întrucât subordonatul se feri extrem de calm, iar pantoful izbi geamul biroului.

— Mama voastră de cretini! Abia aștept să ies la pensie. Reține-l imediat pe domnu’ pentru crimă de gradul unu și opunere de rezistență la arestare.

Ofițerul nu așteptă să i se spună de două ori și se și repezi spre Lucky pentru a-i pune cătușele.

— Ați face o mare, mare greșeală, domnule…

— Smith, Kirk Smith, se recomandă șeful, politicos. Și nu fac nicio greșeală. Doar repar una.

Însă Lucky nu păru impresionat deloc de acel vajnic apărător al legii. Duse rapid mâna la buzunar și, înainte ca vreunul dintre cei prezenți să apuce să intre în panică, aruncă, cu un gest precis, un set de legitimații pe biroul transpiratului locotenent.

— Vă recomand o lectură atentă, ca să evităm neplăceri ulterioare. Chiar credeți că veneam aici dacă nu eram sigur de nevinovăția mea?

„Șeful” privi neîncrezător la început documentele care se împrăștiaseră pe biroul lui. Treptat însă, pe măsură ce le lua în mână și le lectura, începea să-și schimbe culoarea. Se așeză moale în scaun, făcând în același timp semn cu mâna celor doi polițiști prezenți să părăsească biroul.

— Mda, făcu el, când rămaseră singuri. N-aș putea spune că sunt mai lămurit de care serviciu special aparții, însă știu ce înseamnă un asemenea maldăr de legitimați diferite. Acum îmi spui și mie care e treaba?

Lucky se așeză comod în scaunul pe care i-l indică Kirk și își depănă povestea, având grijă să treacă sub tăcere elementele paranormale ale cazului. Când termină, locotenentul îi făcu semn cu mâna să aștepte puțin și începu să zbiere în interfon.

— Sterios! Grec pervers, vino cu tot ce-ai găsit despre negrul fără cap din strada Hamilton! Așa! se adresă el în continuare

musafirului. Cred în continuare că nu ai procedat deloc corect și nici profesional dar, mă rog, voi ăștia din CIA mereu vă credeți mai cu moț. Îți dai seama că n-o să fie foarte simplu să închid cazul aici, deși putem spune că am găsit asasinul și că l-am eliminat, nemaireprezentând un pericol pentru societate.

— Sunt sigur că nu e lesne, dar ce e ușor în viață?... făcu Lucky pe sfătosul.

O bătaie timidă în ușă anunță prezența lui Sterios.

— Intră, mă, nu te mai formaliza atât! răcni Kirk.

Silueta sfrijită a grecului apăru în birou, iar pe masa locotenentului poposiră primele părți ale raportului întocmit despre ciudatul caz din strada Hamilton.

Apoi polițistul, dispăru, la fel de discret cum apăruse.

— Ia să vedem ce avem aici despre asasin, bombăni „șefu'" ofticat. Ia te uită, ce ciudat! făcu el ochi mari. Emilio Thakeray, zis El loco, nebunul. Fost pușcaș marin, actualmente internat în sanatoriul din Columbus, statul Ohio, l-auzi, drace! Și dacă e încă internat acolo, ce caută căpățâna lui pe strada Hamilton? He, he! râse el... eu cred că e o treabă de-aia de-a voastră, chipurile discretă și de înalt secret de stat, care pute de la o poștă și pe care o află toți...

— Pot să văd și eu dosarul? se interesă Lucky, extrem de intrigat de ceea ce auzea.

— Cum să nu... se distră Kirk teribil. Ia-l și spală-te cu el pe cap! Nu mă mai interesează. Din momentul ăsta și până când o să mă trezesc cu încă vreun avion că îmi pică în cap din cauza voastră, acest caz mi-a devenit indiferent, ai înțeles? Aș putea să mă întreb, așa, cu naivitate, dacă mi-ar mai păsa, ce știi tu de arma crimei, sau a crimelor, cum vrei s-o iei. Dar...

Și făcu un gest sugestiv către Lucky, arătându-i ușa, semn că întrevederea se încheiase.

•

Paco și Thomas Roe coborau tăcuți cu ascensorul. Se simțeau mulțumiți că reușiseră să găsească locul de unde dispăruse arma, că nu mai trebuia să scotocească prin toată Europa sau pe cine știe care alt continent. Erau însă intrigați de felul în care această substituire avusese loc.

— Lucrătură de mare maestru, rupse hispanicul tăcerea. Însă cred că maestrul armelor vechi bănuiește ceva. Prea ne-a

concediat repede fără să ne roage nimic. Nici măcar să nu dezvăluim dispariția valoroasei săbii.

— Da, confirmă Tom observațiile prietenului său, care își ducea existența din mărinimia CIA. Și cred că mai știe cineva ceva, la o adică.

— Cine?

— Domnul Cerber, evident. El trebuie să știe cine l-a vizitat pe Morris în ultimele săptămâni. Și simt că ne va spune tot.

Ajunseră la parter și văzură că cerberul stătea neatent în spatele pupitrului, fără să îi bage în seamă.

— Ia spune, câine spion! se repezi Tom la el, fără să stea prea mult pe gânduri. Am nevoie de o informație și o vreau rapid, că n-am timp de prostii.

Portarul îl măsură cu un suprem dispreț pe năbădăiosul agent și nu catadicsi să se ridice de pe scaun.

— Poate că nu m-am exprimat prea clar, se răsti din nou namila, apucându-l cu o mână de gât și ridicându-l pe perete, până când bărbatul părăsi podeaua și rămase atârnat doar de brațul viguros al agentului.

— Ai grijă să nu-l omori! deveni Paco brusc îngrijorat.

— Și dacă-l omor, ce? Cine îmi cere mie socoteală pentru ce fac în timpul misiunii? Dacă am intrat la Morris numai când a auzit de unde venim, crezi c-o să observe cineva un șobolan mai puțin pe Pământ? Hai, spune că n-ai contorizat toate intrările și ieșirile de la fiecare apartament în parte și nu le-ai transmis la noi! Spune, vierme!

Portarul se înroșise că racul. Avu totuși puterea să dea din cap, înspăimântat.

Tom îl lăsă brusc din mână, iar omul se prăbuși pe podea ca un sac de cartofi.

Abia după câteva secunde fu în stare să reacționeze. Primul gest fu să își maseze grijuliu gâtul, parcă pentru a verifica dacă se mai află la locul lui și nu prezintă vreo defecțiune.

— Așa, puiule! îi susură Tom, aproape drăgăstos. Recapătă-ți graiul și ciripește, ca o privighetoare ce ești.

— Păi, dacă tot știi, de ce nu iei informațiile de unde le-am trimis? mai încercă doborâtul o ultimă împotrivire.

În secunda următoare, o palmă zdrobitoare îi mută falca din loc. Văzând cum îi pleacă maxilarul la plimbare, Tom îi mai

articulă una, de data asta din cealaltă parte, pentru a i-l repune la loc.

— Așa! făcu el mulțumit, văzând că operația fusese încununată de succes. De-acum o să primești câte o scatoalcă la fiecare întrebare pe care o pui, da? E destul de clar? Să o luăm de la capăt! Cine l-a vizitat pe Morris de curând, și când?

Masându-și disperat maxilarul, portarul îngăimă cu greu:

— Domnul Morris nu primește pe nimeni în apartamentul său.

— Mă! – strigă Tom – dacă îți închipui că doar te omor, ești optimist.

— De fapt... – păru să-și amintească portarul –, a primit o vizită. Chiar m-am mirat când m-a anunțat că vor veni două persoane la el și că aș face bine să nu le întreb nimic, lăsându-le să urce ca și cum nu le-aș observa.

— Așa mai vii de acasă! se arătă Tom, satisfăcut. Și bineînțeles că tu le-ai observat foarte atent. Ai stat aici pitit, făcându-te că plouă și le-ai privit atent pe monitor, nu?

— De un... de unde știi? se bâlbâi cel prins cu mâța în sac.

O palmă răsună din nou pe obrazul cerberului, care fără sprijinul lui Paco ar fi făcut cunoștință cu podeaua.

— Așa! Poate acum îți amintești ce ți-am promis, de fiecare dată când îmi mai pui tu mie întrebări. Continuă. Cum arătau? Erau bărbați sau femei?

Fe... femei. Două femei superbissime. Și n-aș putea spune că nu am văzut personalul care îl deservește pe domnul Morris, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Ochii portarului începuseră să strălucească și aproape că îi curgeau balele când rememora imaginile pe care le observase atunci pe monitor.

— Una era înaltă și roșcată, cu niște picioare luuuungi, bronzate. Cealaltă, metisa, era mai micuță, dar mult mai frumoasă și... nu știu cum să spun... dar pentru prima dată în viață mi-a venit să sar pe o femeie.

Agentul ciuli brusc urechile, foarte interesat de ultima afirmație a stârpiturii.

— Devine interesant... murmură el. Foarte interesant. Era o tipă creolă, hispanică cumva, cu ochi verzi ca smaraldul?

— De unde... vru să își exprime portarul mirarea, dar se opri la timp când văzu brațul lui Tom încordându-se brusc.

— Și zici că ai simțit o excitare sau mai multe?

— Mult mai multe... mi-aș fi dat viața pentru femeia aia. Dacă îmi cerea să-mi bag unghiile-n ochi, nu m-aș fi gândit de două ori, numai s-o am.

— Cred că încă nu i s-a oxigenat creierul suficient, își dădu Paco cu părerea, însă agentul CIA nu îl băgă în seamă.

— Și fac pariu pe tot ce vrei tu că asta nu s-a întâmplat de mult, nu? Maximum trei zile, nu?

Portarul nici nu se mai ostenea să se mire. Își închipui că namila procedase doar la o verificare, având deja informațiile respective de la cei cărora le trimitea el.

— Mai precis, exact acum trei zile.

— Să fiu al dracu' dacă mai înțeleg ceva, gândi Tom cu voce tare. Mercedes! Dar oare cine o fi fost târâtura cealaltă? În fine, hai să mergem! se întoarse el către Paco.

— Păi, atât? se miră acesta. Nu vrei să mai afli nimic? Cât a stat, dacă a plecat cu ceva de la Morris?

— Nu e nevoie. Știu exact ce s-a întâmplat. Și mai știu că femeia „cealaltă" putea să plece cu Morris în cârcă, iar imbecilul ăsta n-ar fi observat nimic. Și mai știu că nu s-a petrecut nicio spargere. Morris a dat sabia de bună voie, ca să zic așa. Și cred că abia acum și-a amintit. Hă, hă, hă! A dracu' muiere. Sper să n-o mai văd niciodată, deși cred că o să fiu nevoit. Hai!

• Capitolul 8 •

Lucky se îndrepta spre casă îngândurat, conducând mașina mai încet decât ar fi fost normal. Încerca să ghicească cine era implicat în această șaradă, și de ce. Nu îi venea în minte nicio explicație plauzibilă. Cineva îl ura strașnic, iar acel „cineva” avea și putere, și imaginație.

Rememoră datele pe care le avea în acel moment: Jimmie Tower fusese ucis de un negru. În mod sigur, era altul decât cel din seara respectivă, pentru că îl verificase. Dacă ar fi fost același criminal, ar fi trebuit să aibă o rană proaspătă, undeva pe o parte a corpului. Ultimul prezentase la autopsie doar niște vânătăi, geaca tăiată, dar nicio rană mai nouă de câteva luni.

Hm… – se gândi el –, tăietura din geacă… Dar nu, nu se poate, pe cuțit era sigur sânge, iar acel sânge nu era al lui Jimmie. E altul… de altfel ăsta nici nu semăna cu cel din prima viziune.

Și-apoi, Pierce Cap de Cal… ucis de El loco, de nebun…

Simți că raționamentul său se apropia de ceva, dar îi scăpa esențialul.

Jimmie „Tower”… Pierce „Cap de Cal”… El loco. Parcă aș juca șah, își zise el, și alungă imediat acel gând din minte.

Drumul se așternea fantomatic în fața lui. La un moment dat, constată că ruta nu mai era cea pe care se deplasase până atunci. Se afla pe bulevardul George Washington și, deodată, se trezi pe străduța unde locuia Clarice.

Imposibil, își spuse el, însă șocul care urmă îi confirmă că se întâmpla ceva. Airbagul se deschise instantaneu, atenuând șocul accidentului, însă privirile lui continuau să zărească străduța lui Clarice, iar el continua să înainteze.

Luminile casei erau stinse, deși era sigur că iubita îl aștepta. Nu se putea culca de la ora aceea, mai ales după evenimentele de peste zi. Și totuși, în casă era întuneric.

I se păru ciudat. Ușa era întredeschisă, iar acest fapt i se păru și mai ciudat. Îi spusese foarte clar să nu deschidă nimănui, iar ea lăsase ușa întredeschisă? Imposibil.

Își simți inima prinsă ca într-o gheară de oțel. Uitând de orice precauții, năvăli în locuință, apoi se împiedică de ceva și se prăbuși la podea.

Înjură în gând, se ridică și începu să orbecăiască după comutator. Aprinse lumina și văzu că se împiedicase de cuier. Nu mai pierdu timpul să caute motivul pentru care acea mobilă se găsea în mijlocul holului, năpustindu-se în living room spre a vedea ceea ce presimțise că o să vadă. Clarice era întinsă pe jos, despicată în două, ca un butuc pregătit pentru foc. Sângele continua să curgă, semn că nu trecuse mult timp de la asasinat. I se păru că aude un zgomot în hol și își duse repede mâna la șold, unde ținea pistolul.

Încet-încet, lipit de zid, se apropie de acel loc.

Apucă să vadă o siluetă neagră țâșnind ca din pușcă. Nu știa de ce, dar simți că este silueta care îl atacase și pe Jimmie. Și în mână ținea o sabie. Din nou ajunsese prea târziu.

Capul începu să i se învârtă ametitor, iar în față nu mai văzu holul cu un cuier răsturnat, ci o bucată mare și albă de plastic. Airbagul!

Înțelese. Avusese încă un coșmar însângerat. Pierduse controlul volanului și suferise un accident.

Cu mânerul revolverului sparse geamul lateral. Ieși din mașină și constată că intrase frontal într-un stâlp. Șocul fusese puternic, însă mașina era suficient de rezistentă. Acum însă trebuia să-și cumpere alta. Problema era că avea nevoie urgentă de un mijloc de deplasare. Trebuia să ajungă cât mai repede la Clarice. Nu își putea permite să o piardă și pe ea. Dacă pe ceilalți doi îi crezuse morți înainte de a ști că trăiesc, Clarice i se dezvăluise vie în cel mai frumos mod posibil, încă din prima clipă când o zărise. Acolo, la morgă, înconjurată de moarte.

Cum putuse să fie atât de idiot încât să o lase singură în casă. Doar ea și sabia aceea ciudată…

Scoase pistolul și se postă în mijlocul drumului.

O „Corvette” de culoare neagră frână brusc, oprindu-se practic în piciorul lui. Se simțea foarte ametit și nu mai avea curaj să conducă. Îi lipi tânărului de la volan pistolul de tâmplă și îi spuse:

— Nu am timp de explicații, sunt de la CIA. Dacă nu ajungi în cinci minute pe „Blue Rose Street”, la numărul 5, te împușc!

Tânărul nu avea nevoie de explicații mai cuprinzătoare. Se gândi în trecere că, dacă i s-ar fi explicat și matematica la fel de decis, poate că i-ar fi intrat mai ușor în cap.

Demară sălbatic și se lansă într-o cursă contra cronometru, cum nu știa că e în stare să o facă. În mai puțin de cinci minute se afla la adresa cerută. Nici nu observase, concentrat cum era la drum și la slalomul printre celelalte mașini din trafic, că nimeni nu-i mai ținea arma la tâmplă. Lucky își pierduse cunoștința, în timp ce mobilul îi suna inutil.

•

Tom îl lăsă acasă pe Paco. Nu mai avea nevoie de el. Capitolul armelor antice se încheiase pentru moment, iar hispanicul nu era tocmai tipul de care ar fi avut nevoie în alte împrejurări. Să mai morfolească un sân, să mai miroasă o praștie, o halebardă, mai mergea. Dar în anchetele de teren mai mult l-ar fi încurcat. Sună la Agenție și întrebă ce se aflase despre evadarea lui Mercedes Fernandez. Nu mare lucru. Nu reușiseră să facă vreo conexiune între proaspăta emigrată din America de Sud și cineva atât de puternic în Statele Unite, care să-i organizeze o asemenea evadare. Habar n-aveau cine era femeia misterioasă care condusese operațiunea, și nici motivul derulării a acesteia nu-l descoperiseră.

Motivul îl știu eu, se gândi Tom, întrerupând furios legătura telefonică.

Își aminti cum o găsise pe Mercedes în Columbia, la hacienda unui influent traficant de droguri, cum tipa reușise să îi vrăjească pe toți trei, pe el, pe Lucky și pe Melissa, agentul special cu care se treziseră pe cap în acea operațiune. Aflaseră târziu că acea făptură era tot un fel de mutant ca și Lucky și că aceleași minți bolnave care inventaseră serul pentru Lucky creaseră unul și pentru Mercedes, pe aceleași coordonate paranormale, dar exacerbând latura sexuală a tinerei, astfel încât aceasta să emane irezistibile impulsuri erotice, indiferent de sexul victimelor.

Cineva, iată, ajunsese să cunoască acest aspect al personalității lui Mercedes, și îl folosea împotriva lui Lucky. Cine putea să îl urască într-atât și, mai ales, cine ar fi avut mijloacele să ducă acest diabolic plan la îndeplinire?

Cine era femeia care aranjase răpirea și apoi întrevederea cu puternicul și viciosul Morris? Căci sigur că era vorba despre aceeași persoană misterioasă…

Și deodată i se aprinse beculețul.

Își trase o palmă puternică peste frunte.

— Cât de idiot pot fi! se trezi el vorbind singur. Cum de nu mi-am dat seama mai repede? Elementar: Zelda Ibrahimovici, fosta lui șefă, cea care fusese implicată în atentatul de la 11 septembrie împotriva Americii și căreia Lucky îi dejucase planurile de a arunca în aer o centrală nucleară.

Corespundea întru totul portretului. Frumoasă, periculoasă, puternică și urându-l sincer pe Lucky, pentru că din cauza lui își pierduse cariera și, probabil, o groază de bani. Toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi reușit să arunce în aer obiectivul nuclear.

Întoarse brusc automobilul și se îndreptă din nou spre imobilul în care locuia Morris. Îl sună din drum pe Lucky, însă acesta nu răspundea. Ca o furtună pătrunse în holul vast al imobilului, spre disperarea portarului, care avu impulsul să se arunce pe geam.

— Am spus tot ce știam! urlă el la vederea namilei rostogolindu-se parcă spre el ca un taifun.

— Știu. Asta e femeia care o însoțea pe cea care ți-a frânt inima și te-a făcut să-ți uzi chiloții instantaneu? întrebă colosul, băgându-i portarului sub nas poza Zeldei.

Nu se despărțea niciodată de ea, sperând ca la un moment dat să găsească pe cineva care a văzut-o.

— Ea e, sigur e ea! se bucură cerberul ca un copil, fără să conștientizeze motivul bucuriei lui. De unde ai știut?

O lovitură zdravănă de palmă îi zdruncină creierii și se prăbuși fără cunoștință pe marmura rece a podelei.

— Parcă făcusem un târg, noi doi! se justifică Tom, repezindu-se spre lift. Nu pui întrebări…

Jigodia de Morris trebuie să știe mai multe despre curva aia de Zelda, se gândi el, în timp ce se afla în ascensor. De data asta o să-i fie ceva mai greu să mă dea pe ușă afară…

•

— Domnule, domnule, trezește-te, dom’le, ce dracu’! spunea tânărul a cărui mașină, cu șofer cu tot, o rechiziționase Lucky.

Acesta luase în serios și urgența, și identitatea omului care îi pusese pistolul la tâmplă, așa că nici nu-i trecu prin cap să îl dea jos din mașină și s-o șteargă.

Încet, cu mișcări ca de om beat, Branigan începu să-și vină în simțiri. După o scurtă rotire a privirii în jur realiză unde se află și de ce.

Sări ca ars din mașină, uitând să-i mulțumească tânărului care fusese atât de fair-play cu el, în asemenea condiții vitrege.

Era întuneric în casa lui Clarice, și Lucky simți o strângere de inimă.

Nu încă o dată, nu încă o dată! se rugă el în gând, apucând cu amândouă mâinile pistolul și năpustindu-se spre ușa întredeschisă a casei.

Fu atent când intră, și prin urmare nu se mai împiedică de cuierul răsturnat. Pătrunse repede în sufragerie și o găsi pe Clarice căzută la podea, dar încă vie. Un firicel de sânge îi curgea din buză și ochiul drept i se tumefiase ușor. Se uită în jur și observă vaza mare de cristal spartă în bucăți. Realiză că, probabil, negrul din viziune nu găsise sabia, altminteri nu își putea explica starea legistei.

Se îndreptă spre bucătărie, în care se putea ajunge atât din hol, cât și din living room.

Culmea era că nici măcar el nu știa unde pusese Clarice sabia, după ce îi spusese să aibă grijă de ea.

Nu voia să aprindă lumina, pentru a nu-l alarma pe intrus. Asta în cazul în care nu fusese încă auzit. Deși fiecare variantă în parte ar fi necesitat o abordare complet diferită a problemei, Lucky nu avea timp să judece prea mult. Se încrezu în instinct și își spuse că negrul habar n-avea de venirea lui.

Dar mai era o problemă: dacă stinsese lumina, însemna că intrusul folosește aparatură în infraroșu și vede pe întuneric mai bine decât el, care orbecăia ca o cârtiță.

După ce se convinse că în bucătărie nu e nimeni, vru să pornească în căutare și prin restul casei, pe care, de altfel, o cunoștea aproape la fel de puțin ca și asasinul. Își dădu însă imediat seama că, în acest fel, risca să scape din ochi trupul lipsit de cunoștință al lui Clarice, care acum îi era permanent în raza vizuală, luminat slab, dar luminat totuși de felinarul din fața imobilului. Hotărî să abordeze o altă strategie.

Se gândi că, în conformitate cu cele văzute de el cu ochii minții, doctorița urma să fie despicată cu sabia. Așadar negrul trebuia să parcurgă două etape: să găsească arma și apoi să vină în sufragerie.

Cum în prima etapă intrusul avea un avantaj net, Lucky nu se mai agită degeaba și îl aștepta chiar în spatele canapelei lângă care zăcea femeia. Era sigur că, deși în viziune legista era omorâtă cu sabia, era extrem de puțin probabil ca asasinul să nu aibă și o altă armă asupra lui. Era la fel de probabil, de asemenea, ca și acesta să fie un expert în lupta corp la corp, cum se dovedise El loco. Puțin îi lipsise acestuia din urmă să-l ucidă, deși el, Lucky, ținea în mână un pistol, iar celălalt doar o sabie. Ca atare, nu-și putea permite să riște nimic.

Se îndreptă tiptil, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot, spre locul în care era întins trupul lui Clarice. Cu mare atenție se apropie și îi luă pulsul. Ceea ce bănuise încă de la început se confirma. Tânăra era teafără, doar leșinase. I se păru extrem de ciudat că, totuși, nu se auzea nici cel mai mic zgomot în casă.

Profesionist-profesionist, se gândi el, dar chiar așa... Hm... e ceva foarte ciudat în toată treaba asta.

Deodată în ușă începură să se audă bătăi puternice.

— Domnule, domnule agent, sunteți în regulă?

Futu-i mama mă-sii! se trezi Lucky înjurând cu obidă în gând. Asta-mi mai trebuia! Puse mâna pe spătarul canapelei și cu un salt brusc se aruncă în spatele acesteia, cu gândul de a lua ca punct de ochire holul pe care foarte probabil urma să apară negrul, pentru a vedea ce se petrece. Când ateriză însă călcă strâmb și simți cum glezna i se sucește cu un pocnet sec. Se prăbuși la pământ, și în cădere pistolul îi sări din mână.

Nu înțelegea pe ce călcase atât de prost încât să pățească acea belea chiar atunci, când situația era critică. Apoi constată că, deși căzuse, nu întâlnise podeaua și un gând îi străfulgeră prin minte: nu cumva...

Dar nu mai avu timp de asemenea socoteli.

Suprafața pe care căzuse prinse brusc să se miște și, înainte să realizeze ce se întâmplă, se trezi sub negrul care își revenise probabil dintr-un leșin provocat de vaza cu care Clarice îl lovise în cap.

Urmă o luptă surdă, pe orbește.

Negrul era încă buimac. Mai întâi se trezise cu o vază în cap, și acum cu un bărbat. Nu-și mai amintea decât că apucase să lovească pe cineva foarte puternic, în cădere. Lucky primi doi pumni în plină figură. Intrusul lovea năprasnic, ca un picamer. Branigan simți cum i se zdruncină creierul în cap. Noroc că serul care i se administrase continuu timp de douăzeci de ani îl făcuse extrem de rezistent. Se afla, totuși, într-o poziție ingrată. Era călărit de o namilă de peste o sută de kilograme, cu dureri groaznice în glezna luxată și încă incomplet refăcut după accidentul de mașină și leșinul provocat de puternica viziune.

Strânse din dinți și, cu o smucitură puternică, reuși să-l împingă de pe el pe asasin și să îl lovească în același timp cu piciorul valid în cap.

Negrul fu mai mult uimit de reacția bărbatului de sub el decât dezechilibrat de puterea loviturii. Nu i se întâmpla prea des să lovească de două ori și să mai urmeze vreo reacție de la cel pe care-l altoise.

Lucky profită de secundele de buimăceală ale acestuia și îi aplică un cap bine țintit în gură, simțind cum sângele țâșnește din buzele sparte ale adversarului și îi stropește fața. Se aruncă orbește în direcția în care îi sărise pistolul, însă și negrul avu aceeași reacție. Se treziră amândoi trăgând de pistol, ca doi copii care refuză să-și cedeze o jucărie.

Cum-necum, Lucky constată ca e cam cu un cap mai scund decât adversarul său și își dădu seama imediat că asta putea să constituie un avantaj, așa cum stăteau acum, unul lungit lângă celălalt și cu mâinile întinse deasupra capului, luptându-se pentru armă.

Nu mai ezită și își îndoi energic piciorul, lovind năprasnic cu genunchiul.

Icnetul de durere al celuilalt și crisparea puternică ce urmă îi confirmă că îl lovise în punctul unde niciun bărbat nu rezistă. Încă o lovitură năprasnică cu capul și negrul fu silit să cedeze arma.

Se chircise tot și se chinuia să respire. Un gust puternic de leșie îi invadase gura și simțea cum îi vine înapoi mâncarea din ultimele trei zile. Nu fusese avertizat despre adversarii pe care urma să îi întâlnească, și acum i se părea incredibil că se vârâse în așa ceva pentru o femeie.

Lucky se ridică cu greu, sprijinindu-se cu spatele de spătarul canapelei și amenințându-l cu pistolul pe negrul rămas la podea.

— Cam aici ar trebui să se încheie povestea asta, nu crezi? șuieră el către silueta chircită de pe podea.

— Ce se întâmplă aici, Lucky? auzi el vocea stinsă a legistei, care începea să-și revină din leșinul provocat de îngrozitoarea lovitură primită.

— Avem musafiri, iubito! Pregătește-te să tai vițelul cel gras. Presupun că știi unde e sabia, nu?

•

Spre surprinderea lui, ușa apartamentului era neîncuiată. O împinse furios, hotărât să sară la gâtul grasului, dacă acesta încerca să facă pe niznaiul. Nu găsi însă pe nimeni în imensul living, așa că porni nedumerit spre celelalte încăperi. Să cercetezi un apartament, însă, care se întindea pe suprafața unui etaj întreg nu era un lucru tocmai ușor.

După ce bântui câteva minute prin diverse camere, mirându-se atât de luxul exorbitant, cât și de prostul gust desăvârșit care îl întâmpina la tot pasul, lui Tom i se păru că aude niște zgomote suspecte provenind din dreptul unui perete. Lipi urechea și ascultă. Nu, nu se înșela. De dincolo se auzeau, înfundat dar totuși distinct, un mormăit și niște gemete, urmate de mici pocnituri.

Ce naiba se petrece aici? se întrebă el, cercetând cu atenție peretele respectiv, pentru a descoperi o ușă sau o altă modalitate de a pătrunde în încăperea de unde se auzeau acele zgomote. În cele din urmă sesiză un chenar foarte discret, în dreptul unei biblioteci. Cunoștea acel truc, pe care îl văzuse în prea multe filme ca să mai fie păcălit, începu să tragă de toate cărțile care se găseau pe rafturi, până când supoziția i se confirmă. Una dintre ele era falsă, ascunzând un mecanism de deschidere a unei uși ce era mascată de bibliotecă.

Mi s-a părut mie dubios să țină idiotul ăla atâtea rafturi cu cărți în casă. Ce dracu’ poți să faci cu așa ceva? se gândi Tom, bucuros de descoperire și de deducția care îl condusese la ea.

În spatele acelei uși i se dezvălui însă o imagine la care nu s-ar fi așteptat în ruptul capului. Era o cameră imensă, ca de altfel toate spațiile pe care le străbătuse în acel apartament monstruos. În mijloc trona un fel de capră de lemn și, în jurul ei, un întreg arsenal de tortură, la fel cum văzuse întruna dintre

misiunile lui în Europa. Pe pereți se aflau postate, din loc în loc, făclii a căror lumină era singura modalitate de iluminare a încăperii, ceea ce făcea ca totul să capete un aer și mai sinistru. În spatele unei mese de lemn masiv, aflată lângă capra cea ciudată, se găsea un fel de perete, tot de lemn, de care stătea atârnat, într-o poziție probabil chinuitoare, marele Richard Morris. Era legat la ochi și imobilizat în curele de mâini și de picioare. Era gol și deosebit de respingător.

În fața lui, îngenuncheată, se găsea Consuela, superba negresă care îi servise, pe el și pe Paco, cu numai câteva ore mai devreme. Era îmbrăcată, sau mai curând dezbrăcată, într-un fel de harnașament de piele, decupat în dreptul sânilor și al feselor.

Tânăra nu avea o slujbă prea plăcută, după câte putu cu ușurința constata și Tom.

Se străduia să înveselească membrul fleșcăit și aproape ascuns în grăsime al marelui magnat. Nu se putea spune că făptura nu se dedica cu sârg acelei îndeletniciri, însă se putea ghici cu ușurință că nu avea de îndeplinit o treabă ușoară.

În picioare, în spatele Consuelei și în fața lui Richard, trona o namilă de femeie care îl făcu până și pe Tom să se simtă mic și neînsemnat. Echipată cu același tip de harnașament ca și Consuela, ei îi revenea un rol ceva mai plăcut, și anume acela de a-l biciui din când în când pe magnat, după un ritm pe care numai ea îl cunoștea.

Agentul rămase profund impresionat de statura femeii, în care îi fu ușor să recunoască, în sfârșit, o pereche pe măsură. Având niște picioare care ar fi părut mai lungi dacă nu ar fi fost atât de groase și cu niște sâni cât două mingi medicinale, femeia stătea țeapănă, părând profund pătrunsă de rolul său, ca o mare preoteasă păgână ce oficiază un ritual de sacrificare.

Toți erau foarte concentrați la ceea ce făceau, așa că intrarea lui Tom nu reuși să întrerupă ritualul sado-masochist.

— Deși îmi face o mare plăcere să privesc și mi-ar face o și mai mare plăcere să particip la hârjoneala voastră – mai puțin faza cu legatul de zidul ăla –, trebuie să opresc aici această subtilă și rafinată manifestare a depravării marilor bogătași americani, spuse Roe, pe tonul cu care ar fi anunțat ora exactă.

Mâna femeii, care se pregătea să mai aplice o lovitură de bici, căzu flască pe lângă corp. Consuela întoarse capul, fără să dea însă drumul din gură membrului penibil al magnatului.

— Cine și-a permis să intre aici? făcu Richard Morris disperat, iar făptura îngenuncheată înțelese că era momentul să dea jos legătura de pe ochi șefului.

— Tu? Iarăși tu? O să regreți clipa în care te-ai născut…

— Zău? spuse Tom calm, scoțând din buzunar telefonul mobil prevăzut cu cameră de fotografiat. Vrei să beneficiezi de niște instantanee în presă? Să văd cine îți mai încredințează pe urmă contracte de asistență și mercenariat pentru armata Statelor Unite…

Morris își dădu seama brusc că nu se afla în cea mai indicată poziție pentru a amenința. Așadar schimbă brusc adresantul, canalizându-și furia asupra Consuelei:

— Și tu, ce stai ca proasta și te uiți? Dezleagă-mă odată!

— Dar vorbește dom'le frumos cu ea! S-a chinuit să-ți resusciteze sărăcia aia de i-au ieșit ochii din cap ca la melc. Lasă-l acolo, că nu stă rău, o îndemnă el pe negresă, susținându-și spusele cu țeava unui Colt Magnum îndreptată în direcția ei. Mai bine ai încerca să vezi ce rezultate obții la mine. Punem pariu că ai să ai o surpriză plăcută?

Consuela stătu în cumpănă, în timp ce stăpânul ei căscă ochii mari.

— Hei, nu crezi că exagerezi? Spune cât vrei și dispari!

— Ha, ha, ha! Crezi că am venit să te șantajez, răhăcios mic și pervers? Uite că la asta nu m-am gândit. Probabil că n-o să ajung niciodată bogat, nu? Am venit numai pentru niște informații. Știi cum suntem noi, ăștia din servicii: maniaci ai informațiilor… Parcă ni le-am injecta în loc de hrană, să dea toți dracii! Niște bolnavi, nu? Dar las' că nici cu tine nu mi-e rușine…

— Ce informații vrei? lătră Morris cu răutate.

— Nu mare lucru. Să știu unde pot să dau de Zelda Ibrahimovici.

Grăsunul scutură capul, ca și cum ar fi primit o lovitură drept între ochi.

— Habar n-am despre cine vorbești. Altceva nu vrei? Zii o sumă! Să nu ne mai codim atâta. Toți știm cum merge treaba.

— Mda, cam știm… Două telefoane și o să ai toată presa new-yorkeză pe cap. Și atunci să vezi cum merge. Unde dau de

Zelda, că n-am timp de prostii? Știu că a fost aici cu Mercedes și că te-a amețit columbiana de cap până i-ai dat sabia, ca un bou ce ești. Și pe urmă, nici nu mai țineai minte ce s-a întâmplat. Mare șmecheră tipa, nu? Te pomenești că ți-a ridicat și oboseala aia, de era să leșini când ți-a plecat sângele dintr-un cap într-altul.

— De unde știi toate astea? făcu Richard Morris, evident siderat de acuratețea cu care agentul descrisese ceea ce se întâmplase atunci, deși nici el nu își amintea cu precizie cum putuse comite un asemenea gest.

— Hai s-o luăm pe bucăți mici, să nu ne precipităm. De unde o știi pe șefa?

— Nu pot să mă dezlegi, înainte? Nu-mi face nicio plăcere să port această conversație în postura asta.

— Păi ce, eu te-am legat? Părea să nu-ți displacă, până când am intrat eu. Dar, fiindcă am tot timpul din lume pentru discuții, putem face altceva. Fetelor, ca să nu stați degeaba, ia vedeți amândouă, mai ales tu, bestie atrăgătoare ce ești – spuse el, arătând spre monstrul cu biciul –, ce puteți să executați la acest umil instrument.

Și, cu mișcări îndelung exersate, își lăsă în libertate fiara cu un singur ochi.

Ca lovită de trăsnet, femeia cu biciul căzu în genunchi, exclamând:

— În sfârșit, ceva demn de un bărbat!

Pe urmă începu să se târască de parcă ar fi fost hipnotizată spre pitonul namilei, care-începuse să se umfle. Îl cuprinse cu mâna și reuși această performanță grație labelor ei ca niște lopeți de fochist.

— Așa, puiuț mic… poate în tine o să reușească săracul să pătrundă tot, că e cam virgin de felul lui.

Și gura nesățioasă a femeii începu să intre încet-încet în posesia completă a marelui nesatisfăcut.

Richard era complet uimit de ceea ce vedea. Iar Consuela, care inițial căutase în ochii șefului ei o urmă de reacție, se îndreptă și ea, în transă, spre imensul falus ce îi obturase complet câmpul vizual. Cu cele două femei la picioare, Tom se simți dator să o bage din nou în seamă pe gazdă.

— Pusesem o întrebare. Dacă nu ți-e cu supărare, aș dori și un răspuns.

— Știi… încercă Morris să se dezmeticească, suntem cunoștințe vechi… aveam niște obligații.

— Cam bănuiesc eu ce fel de obligații. Și n-am de gând să pornesc acum o anchetă pe acest subiect. Ți-a încredințat niște contracte grase. Dar nu știai că e căutată de toată suflarea serviciilor secrete, sau nu te-a interesat?

— Hm… Cum spuneam, aveam niște obligații. Și, în plus, eu nu sunt tocmai ce se cheamă un justițiar. Nu mă interesează certurile voastre interne, atâta timp cât nu aduc atingere afacerilor mele. Așa că… în momentul în care m-a contactat, spunându-mi că vrea să-mi vorbească, a trebuit să accept.

— Mereu vă întâlneați aici?

— Niciodată! Ar fi fost o mare prostie. Nici n-am vrut să aud, când mi-a spus că vrea să vină aici. Dar… avea suficiente argumente, din păcate, și a trebuit să accept.

— He-he, greu de refuzat, șefa! Așa, dragă, nu o monopoliza numai tu, interveni agentul, mângâind-o părintește pe creștet pe femeia-munte. Uite, biata Consuela a dat în clocot de când își tot vâră degetele în ea. Nu te opri, Richard. Pot să îți zic Richard, nu? În fond, mai intimi de cum suntem acum nu puteam deveni decât dacă eram poponari.

— Păi, restul l-ai descris deja. A venit aici, și nu era singură. Ceea ce m-a enervat și mai tare, la început. Apoi, pe măsură ce vorbeam cu ea, reproșându-i totala lipsă de profesionalism și de discreție, parcă s-a întâmplat ceva. Am fost cu desăvârșire robit de femeia cu care venise.

— Ți s-au aprins călcâiele! Ha, ha, ha! Și tu, care te credeai imun. Dragostea e un lucru foarte mare, asta e clar…

— Nu mi s-a mai întâmplat în viața mea așa ceva. Mă cuprinsese o pasiune teribilă, absolută și devastatoare. Nu-mi amintesc cu exactitate ce s-a întâmplat. Știu doar că am făcut un sex nebun, sălbatic, cu amândouă.

— Ți-ai vârât tu scârnăvia aia mică în Zelda? se miră Tom și se oftică în același timp.

— Dacă mă gândesc mai bine, ea nu a făcut sex decât cu Mercedes. Dar nici nu mă interesa. Zelda dispăruse din sfera mea de interes. Și dacă se arunca pe geam, m-ar fi lăsat absolut rece.

— Așa mai vii de-acasă. Cât m-am străduit eu s-o ridic pe catarg pe șefa, când eram un umil subaltern, muream să știu că

ai reușit tu. Târfa își folosea sexul doar atunci când voia să obțină ceva. Că doar n-a ajuns șefă pe pregătirea invadării Vietnamului. Dar mă abat de la subiect. Care subiect este: cum dau de ea? Scurt și fără alte comentarii! După ce aflu asta, o să mă ocup puțin mai atent de aceste două domnișoare adorabile și nu te mai deranjez, sper, niciodată.

— Nu știu unde să dai de ea. Nu e atât de cretină încât să-mi spună mie unde își are vizuina. Știu doar atât: când mă întâlneam cu ea înainte, cât era în funcție, mergeam la „Belami”.

— „Belami”! Gusturi fine! Dar ce mă mir?! Bine. Să zicem că e mai mult decât nimic. Acum, până mă conving că e o pistă serioasă, o să mă ocup de fete. Frumoaso, intră te rog tu prima, cât stau eu, așa comod întins pe spate. Consuela dragă, las-o, nu te mai opinti, că n-ai cum s-o înghiți pe toată!

• Capitolul 9 •

După ce îl legă bine pe negru, Lucky avu grijă să îl potolească pe tânărul ce continua disperat să bată în ușă. Îi mulțumi pentru spiritul civic arătat, îl asigură că țara avea nevoie de cât mai mulți tineri de o asemenea factură și că datorită lui privește viitorul mult mai optimist.

— Ei, și-acum să ne ocupăm puțin de tine, spuse el, revenind șchiopătând în living-ul unde Clarice se doftoricea singură, privind în același timp înspăimântată la namila ce zăcea legată fedeleș pe podeaua apartamentului său.

— Nu crezi că ar fi mai bine dacă l-am preda Poliției? întrebă ea, deși intuia răspunsul lui Lucky.

— Când o să pună Poliția mâna pe el, atunci poate să mi-l ia și neinterogat. Dar, cum l-am prins eu, cred că am un drept de preempțiune.

Se apropie de bărbatul lungit pe podea și începu să rupă hainele de pe el.

— Stai liniștit, că nu vreau să ți-o trag, spuse Lucky când observă privirile temătoare și nedumerite ale individului. Vreau doar să mă conving de ceva. Ia te uită, ce avem noi aici? Urâtă cicatrice! Hm! Și pare proaspătă... Uite încă una, acum o observ, exact în obraz. A fost un luptător strașnic Jimmie, nu?

Zicând acestea, îi trase cu sete un picior negrului în plină figură, urmat de încă unul în stomac.

— Presupun că știi cine sunt eu, nu?

— Un nebun periculos, șuieră negrul. Voi depune plângere împotriva ta.

— Sunt nebun, bine zici. Nici nu ai idee ce diagnostic exact mi-ai pus. Dar acum să vedem cine ești tu...

Începu să-i scotocească prin buzunare și găsi carnetul de conducere.

— Ozzie Horsehead, treizeci de ani, din Chicago, Illinois. Începi să îmi confirmi bănuielile, prietene.

— Ce bănuieli? vru Clarice să afle.

— Cineva, încă nu știu cine, joacă o sinistră partidă de șah cu mine.

— Ce fel de șah?

— Pe viață și pe moarte. Și numai cu piese mari, cel puțin până acum. Fii atentă! Cretinul ăsta, numit pe bună dreptate Horsehead – uite ce figură de cal are –, îl asasinează pe Jimmie McCormack, zis și Tower, turnul, tura, din motive pe care nu mai are rost să ți le descriu.

— Da, confirmă Clarice. Avea doi metri și zece centimetri. Un adevărat turn…

— Întocmai. Celălalt, pe care nu am reușit să îl prind la timp, avea porecla El loco, nebunul, nu? Și pe cine l-a omorât el? Pe Pierce. Pierce, supranumit și Cap de Cal, cam din aceleași motive ca și imbecilul ăsta, doar că avea și dinții mai mari. Eu îl omor pe El loco și, dacă mă gândesc mai bine, poate și pe ăsta. Nu uita că noi suntem cu toții albi, iar ei negri. Înțelegi? „Celălalt” joacă cu piesele negre, eu cu cele albe. Dar este evident că „jucătorul” are o mișcare în fața mea și o tablă pe care eu nu o văd, decât cu puțin, cu prea puțin timp înainte de mișcarea adversarului.

— Cine poate să fie atât de diabolic și să te urască atât de mult!? se minună Clarice, înspăimântată.

— Asta e o întrebare bună. Tu ce zici, mortăciune? Cine te-a plătit pentru asta, cine ți-a spus unde să vii și, mai ales, de unde ai știut că sabia e la mine, adică aici?

— Cred că glumești cu întrebările astea, rânji Ozzie, sigur pe el. Și ce-ai mai vrea să-ți spun?

— Biiine! făcu Lucky pe supăratul, strângând din buze. Ia să vedem noi dacă ești la fel de viteaz și la trucurile pe care le-am învățat pe când eram june și plin de viață.

Se întoarse spre Clarice, justificându-se:

— Nu vreau să-ți murdăresc prin casă, așa că o să-l duc în alt loc, dar trebuie să-mi împrumuți mașina ta, că pe-a mea am proptit-o într-un stâlp.

— Lucky, dar tu nu poți să fii ca ei! Dă-i pe mâna Poliției. O să facă un târg cu el și o să afli ce trebuie, de ce să te cobori până la nivelul lor?

— Iubito, poate n-ai înțeles cum e treaba. Eu nu sunt genul care să joace după reguli. Poate că, dacă era numai pielea mea în joc, puteam să fac o prostie de-asta legală. Însă foștii mei prieteni mor unul după altul. Nu îmi pot permite să aștept jocul de-a șoarecele și pisica al Poliției din Philadelphia. De altfel, stai

liniștită, cioara asta nu prea are figură de martir, să reziste la torturile pe care i le pregătesc.

— Lucky, eu totuși te rog să te mai gândești!

— Și eu te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar n-o să te ascult. Îmi dai mașina sau îl aranjez în curtea din spate? O să curgă ceva sânge, dar n-o să facem gălăgie. Îi pun un căluș și îl ard cu bricheta la ouă până încep să-i fiarbă sau să scoată pui, depinde în ce stadiu de gestație e.

— Doamne, Lucky, nu mă așteptam la asemenea cruzime din partea ta…

— Asta e fața nevăzută a lunii, iubire! N-am încotro.

— Hei! strigă Ozzie de jos. Sunt și eu pe aici, de ce nu mă luați în calcul?

— Cum să nu, Kunta Kinte. Păi, despre ouăle cui crezi că vorbeam?

— Refuz acest tratament! Nu am omorât pe nimeni! Am fost sunat să recuperez o sabie și asta e tot.

— Of, puiule! suspină Branigan.

Apoi îi prinse cu dibăcie urechea sub tocul cizmei, apăsând asupra ei prin rotire și declanșând un șir de urlete neomenești.

— Pe cât punem pariu că sângele de pe cuțitul pe care l-ai uitat că prostul la locul asasinatului se potrivește cu grupa ta sanguină?

— Lucky, te rog, te implor, lasă-l în plata Domnului! Nu suport urletele astea! Toată această cruzime… Doamne, Dumnezeule!

— Îmi dai cheia de la mașină? veni replica neînduplecată a lui Lucky.

— Ți-o dau, ți-o dau… Și nu mai vreau să te văd! adăugă legista, cu ochii scăpărând de frustrare și ură.

— Hei, domnișoară! strigă Ozzie. Ce faci, abandonezi așa ușor? Nu vezi că e nebun?

— Auzi, stimate domn! se întoarse ea furioasă spre negrul care cerșea clemență. O fi el nebun, dar nu te-a pus nimeni să intri peste mine în casă și să mă lovești. Și să-l omori pe domnul Jimmie Tower! Dacă nu vrei să te chinuie, spune-i ce vrea să audă! Ei, asta e acum! Nesimțitule!

— Ha, ha, ha! se distră Lucky de reacția vehementă a femeii. Hai, nu mai fi supărată! Vino să te pup!

Se întinse spre doctoriță și o cuprinse pe după umeri, cu mare grijă. Îi înclină capul și o sărută prelung, ceea ce avu darul s-o înmoaie de tot pe biata Clarice.

— Bine, bine, zise ea, după ce scăpă de posesivul și focosul ei amant. Uite cheile de la mașină!

— Cuuum? strigă Ozzie. Uite care e chestia! Eu cu nebunul ăsta nu mă urc în nicio mașină. Să fie clar.

— Păi, mai ai o variantă, stârpitură! Spune cine te-a tocmit.

— Bine, bine! Probabil că tot acolo aș fi ajuns, oricum! Spun tot ce vrei.

•

Localul „Belami” era unul dintre cele mai snoabe restaurante din New York. Lui Tom nu-i făcea nicio plăcere să intre aici pentru a lua masa. Mereu trebuia să suporte privirile batjocoritoare ale chelnerilor, altminteri extrem de stilați, dar mult prea îngâmfați.

În schimb, pe cât de greață îi era să mănânce porțiile infime cantitativ și exorbitante ca preț, pe atât de mare plăcere îi făcea să facă apel la legitimație și să îi ia la întrebări pe angajații de aici. Era o mică răzbunare personală visată de mult, dar pe care nu avusese ocazia să o pună în practică.

Intră cu pas țanțoș în incintă și îl sictiri scurt pe domnul care voia să știe dacă are o masă rezervată.

— Bă, puțică! îl luă tare Thomas Roe. Am eu față să mănânc gunoaiele voastre? Uite ce scrie aici, continuă el, și îi puse legitimația sub nas spilcuitului majordom. Mai uite și o poză. Ai văzut-o pe tipesa asta pe-aici, în ultima vreme? Și să nu spui că n-ai voie să dai informații din astea, că te duc la prima secție de poliție și te uit acolo o săptămână, să-i distrezi pe poponari.

Bărbatul înghiți în sec.

— Da. Se poate spune că am văzut-o. Să tot fie două-trei săptămâni de-atunci. Dar patronul v-ar spune mai multe, dacă nu ar afla de unde aveți informația. Păreau să fie prieteni buni.

— Aha! făcu Tom, frecându-și bucuros mâinile. Și unde dau de specimenul ăsta?

— Pe lângă toaletă sunt niște scări. Aveți noroc, e chiar aici, în acest moment. O ușă mare, capitonată. Nu aveți cum să o ratați.

— Mda! Așa sunt eu, un norocos: Ești băiat isteț. Ți-aș da zece dolari, dar știu că te-ai simți jignit.

Intră cu pași mari în restaurant. Picioarele i se înfundau până dincolo de talpă în covoarele moi și prețioase ale așezământului.

Eh! se gândi el cu poftă. Ce aș mai trânti-o pe Elissa pe covoarele astea și i-aș muta viscerele în gură…

Elissa se dovedise a fi numele namilei pe care o penetrase îndelung și cu mare poftă în ascunzătoarea lui Morris. Fusese o partidă perfectă, cu o femeie care îi mersese direct la inimă. Consuela era cel mult un mizilic. De altfel, după ce o zăpăcise pe femeia-munte cu loviturile sale ca de tun, din șolduri, își pierduse complet controlul când trecuse la păsărică micuță și grațioasă a negresei, așa că aceasta leșinase după numai două orgasme.

Eh, Elissa! Aia da femeie…

Ajunse, aproape fără să își dea seama, în fața ușii capitonate de care îi vorbise tipul de la intrare.

Bătu puternic în ușă și dinăuntru îi răspunse o voce răgușită.

— Nu acum, vino mai târziu!

Pe dracu! își zise Tom în gând. Ce și-o închipui idiotul, că sunt fata care a venit să-i lingă boașele?

Împinse de ușă cu putere și aceasta se deschise lin, fără nici cel mai mic zgomot.

Biroul patronului era unul ridicol de mic. După ce mărșăluise din greu prin imensitatea de apartament al lui Richard Morris, agentul CIA se simți de-a dreptul sufocat de spațiul strâmt și întunecos în care intrase fără voia ocupantului.

Ce stofă de limbric are și ăsta. Îi plac locurile strâmte și întunecoase. Îmi plac și mie, de ce să nu recunosc, însă nu reușesc să intru cu totul în ele, ha, ha, ha! se distră el de unul singur.

Partida strașnică de sex îi sporise pofta de viață, poftă de care, de altfel, nu dusese niciodată lipsă.

În spatele biroului masiv, prea mare în raport cu camera, se lăfăia ca un pașă un individ voluminos, pus la patru ace și dat la greu cu briantină pe părul negru ca tăciunele. Era întors cu spatele la ușă și privea absent pe geam, în spațiul îngust de afară, obturat aproape în întregime de zgârie-norii de peste drum.

— Parcă am spus mai târziu! se enervă el, când își dădu seama că mai e cineva în încăpere. Vocea răgușită, cu un

puternic accent italienesc, îi aduse aminte lui Tom de cineva cunoscut, însă nu reuși să identifice persoana.

— Îmi pare rău că nu sunt un băiețel ascultător, spuse el pe o voce cât mai răsunătoare cu putință, dar nu am timp de anticameră. Mă numesc Thomas Roe și sunt agent special CIA. N-am venit să reclam chelnerii, cum poate ți-ai imaginat, ci o dispariție.

Fotoliu începu să pivoteze încet, încet, iar Tom simți brusc impulsul să apuce revolverul.

— Să nu mai am parte de canneloni con quatro formaggi! se auzi vocea cu un accent din ce în ce mai puțin italienesc. Tom? Thomas Roe?

— Oscar? Oscar O'Connely? Să fiu al dracului!!!

Matahala din fotoliu sări ca arsă, ieșind în întâmpinarea agentului special, la fel de stupefiat ca și acesta. Se îmbrățișară îndelung, ca după o revedere mult râvnită.

— Tu aici? se minună agentul în continuare. Patron de restaurant? Bătrâne, ți s-au cam înmuiat oasele, am impresia.

Îi trase un pumn zdravăn în umăr, cu o forță care ar fi doborât cu ușurință un bou, însă patronul nici nu păru să observe.

— Mai trăiești, canalie? Credeam că ți-au rămas oasele prin Afganistan. Nu te-au căpăcit bolșevicii?

— Ha, ha, ha! râse cu poftă Tom. Ce dracu, bătrâne, așa mă știi tu pe mine? Erau să mă răpună niște zdrahoance de rusoaice, dar rușii? Hai să fim serioși! Mănânc unul la fiecare mic dejun, cu ceapă și fără niciun pic de vodcă. Sunt ei gata marinați, ha, ha, ha!

— Iată-te viu și nevătămat! Spune, ce te aduce la mine? Cum de-ai aflat unde lucrez? Stai, ba nu-mi spune! Mai bine hai să mâncăm ceva și tăifăsuim la masă. Sper că îți mai place să halești, nu?

— Ce întrebare, băi Oscar… Mă jignești până la plăsele! Dar la tine nu reușesc să mă satur niciodată. Poate mergem în altă parte, fără supărare!

— Bă, Tom, fratele meu! Tu crezi că-ți dau porție de-aia de labagiu? Mergem în sala mea. O să-ți placă ce-o să vezi și ce-o să mănânci. Tu nu te uiți la mine? Crezi că dacă mâneam ca fraierii ăia care vin pe-aici mai eram eu într-o așa formă? Alea sunt porții pentru idioți care strâmbă din nas dacă e farfuria plină și ieftină. Spun că nu are clasă, ha, ha, ha!

Se îndreptară sporovăind pe un culoar ce se deschidea în stânga biroului lui Oscar, până ajunseră într-o încăpere luminoasă, cu doar două mese. Aspectul încăperii era unul mai curând sărăcăcios, dar extrem de cochet și de curat. Semăna cu un restaurant irlandez de la periferie.

— Uite! îi arătă Oscar cu mândrie sala lui Tom. Aici e paradisul meu culinar. Nu cloaca aia din față.

— Auzi, vru să știe musafirul, amintindu-și de prima impresie. Ce era cu accentul ăla de italian, irlandez șmecher ce ești?

— Moda zilei. Irlandezii au căzut în dizgrație printre americani, bătrâne. Se poartă francezii, italienii și, mai nou, orientalii. Dar mi-era mai greu să fac pe chinezul, nu? Ha, ha, ha!

— Băi, eu ți-am pierdut complet urma. Când m-am întors din Afganistan, nu mai erai pe statele noastre de plată și nimeni nu știa ce e cu tine. Lucrezi, deci, în continuare la noi, sub acoperire, dacă înțeleg eu bine.

— Nu știu ce înțelegi tu și nici nu mă interesează. Eu, după cum vezi, sunt fericitul patron al unuia dintre cele mai la modă restaurante, și asta cred că e suficient. N-o să ne stricăm pofta de mâncare cu scenarii, nu?

Tom înțelese aluzia lui Oscar, și nu mai insistă. În fond, ce agent acoperit ar mai fi fost, dacă ar fi recunoscut oricui acest lucru? Lumea serviciilor secrete era o lume meschină și în care nu existau prietenii pe viață.

Patronul bătu discret din palme, iar la masa lor sosiră îndată două fetișcane care nu păreau să aibă mai mult de șaptesprezece ani, dar arătau mai bine ca un milion de dolari, în opinia repede formată a agentului în exercițiu. Din uniforma pe care o purtau celelalte fete păstraseră pe ele numai șorțul, restul accesoriilor fiind abandonate ca inutile.

— Ei, bătrâne… spuse Oscar, surprinzând privirile admirative ale colegului său, animate de fesele bombate ale fetelor. Precum vezi, aici e o adevărată rampă de lansare pentru salonul de dincolo. Sper că ai rămas același om plin de poftă de viață.

— Poți să pui pariu, Oscar, dragule. Fetele asigură servicii complete, sau doar ne umplu burțile cu bunătăți?

— E o întrebare care nu își mai are rostul. Deci, vrei să începi cu masa sau pe masă?

— Drept să spun, aș mânca, că asta n-am făcut de mai mult timp. Și chiar sunt curios cu ce bunătăți îți servești prietenii.

Un semn scurt din cap și fetele dispărură, apărând după puțin timp cu tăvi încărcate cu toate bunătățile de care dispunea bucătăria lui Oscar și în cantități care i-ar fi descurajat și pe Gargantua ori Pantagruel. Masa se desfășură după ritualul pe care cei doi îl cunoșteau prea bine. Cu mânecile suflecate și cu primii nasturi de la pantaloni deschiși, cei doi începură să toarne în ei ca într-un siloz.

Mâncau fără să vorbească, cu poftă încrâncenată. Vremea când se întreceau în fața colegilor de arme se întorsese cu aceeași poftă de viață, ca și cum anii n-ar fi trecut peste cei doi campioni ai concursurilor de halit.

După câteva ore, în care se consumase rezerva restaurantului pe două zile, cei doi puseră în același timp tacâmurile jos și râgâiră satisfăcuți.

— Bă! suflă Tom cu greutate. Să știi că nu m-ai mințit. Se mănâncă bine în coșmelia ta. Acum, decât să depănăm amintiri care să ne înduioșeze, mai bine îți spun, ca o mică pauză, motivul pentru care am năvălit intempestiv în micul tău birou.

— Spune dom'le tot ce te apasă! Ce treabă ai fi putut tu avea cu patronul lui „Belami"?

Agentul în exercițiu era absolut ghiftuit. Se gândi la cele două fetișcane care dispăruseră în mod ciudat, exact când se gândea el că le sosise sorocul. Dar constată că îi deveneau din ce în ce mai indiferente. Se simțea plin și obosit. Îl lovise brusc un somn teribil.

— Băh, ce dracu? spuse el cu voce tare, dând glas neliniștilor interne. Am îmbătrânit, măi Oscar, ăsta e adevărul. Unde au dispărut fetele alea? Ducă-se. Am obosit prea tare mâncând, dacă îți poți închipui așa ceva. Ce spuneam? Ah… motivul pentru care am venit astăzi la tine. Care dracu' era motivul?…

Toropeala îl încerca din ce în ce mai puternic și făcea eforturi mari ca să-și țină ochii deschiși. Imaginea colegului său, răsturnat și el pe scaun, cu fața unui om prea sătul ca să-i mai pese de motivul pe care nu și-l mai amintea Tom, începu să se încețoșeze.

— O mai ții minte pe Ze… mai apucă să îngaime Tom, înainte de a se prăbuși cu capul pe masă.

Oscar se uită la Tom cu ochi sticloși. Nu părea să se mire câtuși de puțin de reacția fostului său camarad. Se ridică cu

greu de la masă, îl apucă pe acesta de păr, îi ridică fața de pe masă și îi dădu drumul la loc.

Capul lui Tom căzu greu pe masă, provocând un zgomot înfundat.

— Credeam că n-o să mai adoarmă niciodată, se auzi o voce rece dinspre locul de unde veniseră preparatele.

Pășind maiestuos, cum numai ea știa să o facă, cu coapsele lungi și bronzate ieșindu-i ca de obicei din rochia crăpată lung până în talie, Zelda își făcu apariția în sala de mese, privind cu ură la trupul adormit al agentului Roe.

— Îmi rămâi datoare rău de tot pe chestia asta, o preveni Oscar. Și mie, și patronului de aici. Dacă scapă și de data asta ne-am fript toți trei, cred că ești conștientă de asta, nu?

— Stai tu liniștit! Acum nu mai scapă. Nici el, nici idiotul celălalt. Se strânge lațul, băieți, spuse ea, adresându-se lui Tom, ca și cum acesta ar fi putut s-o audă. Iar ăsta e lațul morții voastre.

•

Ceea ce acceptase Ozzie să spună până la urmă avu darul să îl neliniștească teribil pe Lucky. Nu mai avea nicio îndoială. Femeia care îl convinsese – pentru că acesta era cuvântul potrivit, îl convinsese seducându-l –, era Mercedes Fernandez. Modul de a acționa al acesteia era atât de inconfundabil încât și dacă n-ar fi aflat că a evadat tot ar fi bănuit că era mâna ei.

— Cum adică? vru să știe Clarice, un pic cam neîncrezătoare, un pic cam geloasă. Vrei să spui că femeia aia te-a privit și te-a subjugat? Hai să fim serioși! puse ea la îndoială veridicitatea celor povestite de negru cu privire de modalitatea în care fusese racolat.

Ozzie ridică din umeri și se uită în ochii lui Lucky, pentru a ghici dacă acesta crezuse ceva din neverosimila lui poveste.

— Cred că aș fi inventat ceva mai credibil dacă nu s-ar fi întâmplat chiar așa, nu sunteți de aceeași părere? Ce mă costa să spun că am primit 50.000 de dolari, de exemplu? Povestea se încheia aici, însă nu acesta e adevărul.

— Mda… – confirmă și Lucky –, cunosc metodele ei.

— Va să zică o cunoști pe… duduia asta? se înfurie Clarice, brusc și irațional.

— Am cunoscut-o. De fapt, eu și Tom am arestat-o în jungla columbiană. E o poveste mai lungă, o să ți-o spun cu altă ocazie.

— Acum înțeleg!… făcu legista, luminată. Adică nu, nu înțeleg nimic… Dacă e arestată, cum l-a sedus pe ăsta?

— A evadat cu puțin timp în urmă.

— Și vrea să se răzbune?

— Asta ar fi o primă explicație, însă nu cred că stă în picioare.

— De ce? întrebară Clarice și Ozzie la unison.

— În primul rând, pentru că nu e genul răzbunător, și-apoi, fiindcă are alte metode. Ea e cu totul altceva, și anume o columbiană mustind de erotism, un fel de zeiță a amorului, ce mai, o senzuală până în vârful unghiilor.

— I-auzi ce valoroasă e țiganca, vorbi Clarice îmbufnată, realizând imediat că exagerează și îngrijorându-se.

— Dacă ar fi vrut să se răzbune ar fi găsit o modalitate să-mi smulgă inima, sau să-mi muște penisul, nu știu, ceva de genul ăsta. Plus că nu putea să evadeze. Nu, sunt sigur că e doar o piesă neînsemnată pe această tablă de șah. Un pion, poate, și în niciun caz nu e ea cea care mută piesele.

— Adică, acum îi iei apărarea? se trezi legista vorbind din nou, fără să se poată controla.

— Ești sigur că nu mai era nimeni cu ea? vru Lucky să afle de la Ozzie.

— Omule, înțelege! A venit în camera mea de hotel, nu știu de unde și nici nu m-a interesat. Mi-a tras-o o noapte întreagă de mi-au sărit capacele. N-am idee cum de-am avut atâta energie. Tu înțelegi că nu m-am oprit nici zece secunde, cât să beau un pahar de apă? N-am numărat nici de câte ori am ejaculat, fiindcă nu mă opream.

Clarice asculta extrem de intrigată povestea reluată din nou a negrului.

— Lucky, e posibil?

— Este, dragă. Femeia asta ne-a terminat fizic într-o noapte pe mine și pe Tom. Îl știi pe agent, dar încă nu l-ai văzut dezbrăcat. Uite așa o are, spuse el indicându-și antebrațul din cot. Doar că e ceva mai groasă… Nu-ți mai bate capul să înțelegi, pentru că nu e om normal, cum de altfel nici eu nu sunt, dar într-alt sens.

— Pe urmă mi-a dat numele lui Jimmie, adresa și sabia. Mai mult nu aveam nevoie. Mi-aș fi tăiat mie capul, dacă mi-o cerea. Chiar acolo, pe loc…

— Și azi, azi de unde ai știut unde e sabia? Aveai vreo legătură cu El loco?

— Cu cine?

— Hm! mă așteptam la asta. Hai, povestește-mi despre ziua de azi!

— Mi s-a spus, după ce am anunțat că planul a fost îndeplinit, să mai bântui puțin prin oraș, dacă Poliția nu a dat cumva de urma mea. Era foarte probabil să mai primesc o însărcinare. Cum mi-a deschis și un cont nelimitat, am acceptat. De altfel… nu știu cum să spun. Și la telefon… Când o aud… Of! Măcar de-aș mai vedea-o sub mine măcar o dată, înainte să mor.

— Lasă asta! se înfurie Lucky. N-am timp ce văicărelile tale. Și stai liniștit, n-o s-o mai vezi înainte să mori. Nu ai mai fi văzut-o oricum. Deci, cum ai ajuns aici?

— La fel. Mi-a dat telefon. Dar trebuie să spun, înainte de asta, cum am „scăpat” de sabie, nu? Mi-a spus că, după ce îmi termin treaba, să o depozitez într-un coș de gunoi, lângă Mall-ul din centru. Mi-a părut rău, sincer vorbind, s-o las acolo… săbiuța aia e o operă de artă. Dar asta nu e treaba mea. Mă trezesc, cam pe dimineață, și primesc un nou telefon de la Mercedes. Așa spuneai că o cheamă, nu?

— Adică nici măcar nu-i știai numele? sări Clarice furioasă.

— Păpușă, pe bărbați îi lasă reci numele voastre, atâta timp cât ce ținești între picioare e fierbinte…

— Iubito, te rog frumos, încetează cu etica ta de om bine crescut! Aici e vorba despre viață și de moarte, dacă nu ți-ai dat încă seama, nu de relațiile lipsite de politețe între un asasin și o târfă.

— Așa, să continui. Am primit un apel și am fost informat că la această adresă vor sosi un tip și o tipă și vor aduce sabia cu ei. Să o iau neapărat înapoi, dar să nu-i fac tipului niciun rău.

Lucky rămase cu gura căscată. Se simțea ca și cum viața lui ar fi transmisă în reluare, la televizor.

Cum știa Ozzie, de dimineață, că el va sosi acolo cu sabia, când el habar nu avea de acest lucru? Și de ce să o recupereze fără să-i facă vreun rău? Plutea între necunoscut și senzațional.

— Tu ești sigur că ai primit telefonul de dimineață? Pe la ce oră?

— Bineînțeles că sunt sigur. Pe la 9:00. Am și venit încoace. V-am văzut plecând împreună, apoi revenind. Așteptam să se facă

seară, să acționez. Dacă nu trebuia să fie cu victime... Apoi te-am văzut iarăși plecând, așa că am profitat de absența ta. N-am calculat bine, se pare. Mai bine așteptam noaptea, fir-ar să fie!

•

— Și-acum, ce mai facem? întrebă Mercedes după ce corpul legat al lui Tom fu aruncat în praful din hangarul părăsit. Pe cine trebuie să mai vrăjesc?

Nu agrea ceea ce era obligată să facă, și nici felul în care Zelda își pregătea mișcările, cu mult timp înainte. De fapt, ceea ce îi plăcea cel mai puțin era modul în care femeia părea să controleze tot ce mișca în jurul ei. Astfel, ce voia ea să se întâmple se întâmpla, ca și cum toți ar fi fost numai niște păpuși ale căror sfori erau mânuite după bunul ei plac.

— Acum? Păi, mare lucru nu mai avem de făcut, la drept vorbind. Așteptăm mutarea lui Lucky. I-am dat șah, chiar dacă el încă nu realizează acest lucru. Numai că în jocul meu se ia și regele, nu ne mulțumim să declarăm șah mat și să ne oprim acolo. E un fel de șah-MORT, nu un șah-MAT. Deh, îmi permit și eu micile mele fantezii din când în când, adăugă Zelda, prostindu-se ca o fetiță nevinovată și cochetă.

— Dar de unde știe el să vină tocmai aici? vru Fernandez să afle.

— Fetițo, eu cred că nu ești așa proastă precum pari. Probabil că darul ăsta de a obține totul fără să trebuiască să te gândești dinainte cum trebuie să procedezi ți-a mai atrofiat din capacitățile de judecată. Sau poate, doar poate, eu sunt senzațional de inteligentă, se mai amuză femeia. Le-am zis eu până acum ce să facă și unde să se ducă?

— Ce e drept, nu, trebui Mercedes să admită.

— În meseria asta e ca în șah. Dacă știi jocul și ce mișcări poate executa fiecare piesă, nu trebuie să-i indici adversarului mișcarea următoare. E necesar doar să-i creezi oportunitatea de a o efectua. Să-i netezești drumul. El o va face cam întotdeauna pe cea pe care o aștepți.

— Mie ăștia doi, cât i-am cunoscut eu, nu mi-au părut chiar niște tâmpiți, care să cadă așa în capcane.

— Draga mea, să-ți mărturisesc o slăbiciune de-a mea. Nu-mi place să joc cu tâmpiții, pentru că sunt imprevizibili. Niciodată nu știu ce urmează să facă. Și, tocmai pentru că nu sunt proști, îi pot juca așa cum vreau eu. Uită-te la Tom! Ditamai agentul, în

toate sensurile cuvântului. A mers pe pista sabiei. Nu te-ai întrebat de ce am eu nevoie, pentru toată nebunia asta, de o sabie specială? Să fim serioși, nu era mai simplu să le trag niște gloanțe în cap vagabonzilor ălora? Ca să nu mai vorbim că era și mai simplu să pun să-i ucidă direct pe ei. Câte un glonț pentru Lucky și Thomas, iar bâlciul se termina aproape înainte de a începe.

— Ah, nu! se supără Mercedes. Asta înțeleg. Răzbunarea o înțeleg foarte bine. O gaură în cap nu face sângele să se potolească. Trebuie să sufere, să se zvârcolească, să se uite în ochii tăi, să își dea seama cât au greșit supărându-te și să aibă timp să regrete rău, rău de tot.

— Așa, curva mea latină! Îmi place că îți scapără ochii când vorbești despre răzbunare. Asta e bine! Ești încă om, nu te-a transformat serul ăla în mașină de sex. Deci, am știut ce urmează, am premeditat. Aveau să afle despre sabie și să ajungă la Richard Morris, care – dintr-un motiv sau altul – urma să le spună unde pot fi găsită. Era singura informație pe care o deține cu privire la mine, și nu întâmplător a aflat-o.

— Și dacă venea Lucky?

— Puțin probabil. Nu se schimba mare lucru, însă de ce să vină el la New York și să rămână Roe la Philadelphia, într-un oraș cu care nu avea nimic în comun? Uiți că amenințările le primiseră prietenii lui Lucky din Philadelphia, nu ai lui Tom. Deci, era interesat să rămână acolo ca să-i protejeze, nu să plece la dracu-n praznic să caute o sabie. Nu omite nici faptul că, atunci când Tom a venit încoace, ei nu știau că cercetările o să-l țină pe agent aici. Putea să fie o sabie care să provină de oriunde, inclusiv din Europa. E drept că acolo, la «Belami», îmi lipsea un… amănunt. Un om de-al meu. Că patronul ăla cu care te-ai culcat tu ca să-l faci să ne asculte era o labă tristă. A trebuit să-l înlocuiesc cu fostul prieten al matahalei de colo din spate. În fine, toate au mers bine și suntem aproape de sfârșit, draga mea.

— Toate bune și frumoase, târâtură, dar se pare că ai uitat un lucru… un amănunt, ca să zic așa!

Cele două femei se întoarseră în același timp în direcția de unde veniseră acele cuvinte. Tom, căci el era emițătorul amenințării, reușise cu greu să se ridice, proptindu-se cu spinarea de peretele de tablă al hangarului, pentru a ajunge

într-o poziție mai puțin umilitoare, stând de acum în poziția șezând, deși era înfășurat în frânghii ca o omidă în cocon.

— Mă scuzi, dihanie puturoasă! i se adresă Zelda, șuierând ca o viperă. Dar nu uit niciodată vreun amănunt. De ce crezi că te-am pus atât aproape de perete? Am știut c-o să-ți revii și o să începi să dai din gura aia spurcată. Am vrut doar să stai ceva mai confortabil, când o să auzi ce urmează să ți se întâmple.

— Hm! spuse Tom, cu mult calm în glas. Parcă recunosc hangarul ăsta. Nu aici ți-am spulberat planurile de a arunca în aer centrala nucleară, pe 11 septembrie? Ha, ha, ha! râse el anevoie. S-ar zice că uneori îți mai scapă câte ceva…

Zelda se apropie de agent și îi arse cu sete un șut în ficat. Tom strâmbă puțin din nas, dar nu zise nici pâs.

— Și replica asta am anticipat-o, vierme! De-aia o să și crăpați amândoi aici, în locul în care mi-ați distrus viața și cariera. Mă bucur că ai recunoscut singur hangarul și nu a trebuit să-ți dau eu indicii, ca la retardați. În continuare mai crezi că am uitat ceva?

— Viziunile lui Lucky. El știe dinainte ce pui la cale, viperă!

— Ha! Asta-i bună! Nu numai că n-am uitat, dar pe ele m-am bazat că să concep întregul plan. Ce crezi că va face Lucky când va avea o groaznică viziune a locului ăstuia incendiat, și cu tine legat de un stâlp din interior? Eu cred că va veni repede-repede încoace să te scape, așa cum am știut că va alerga să-l scape și pe Pierce Cap de Cal. Se va întoarce negreșit, cu sabia și cu târfa aia de legistă după el. E drept că nu le știu pe toate din capul locului, dar cu o mișcare-două înainte te asigur că le intuiesc!

— I-auzi, pehlivanul! se miră Tom. I-a tras-o Claricei! Așadar, nu s-a lăsat până nu a… capsat-o. Bravo lui! Dacă n-o făcea el, trebuia s-o fac tot eu. Totuși, Zelda, eu cred că ți-a scăpat ceva. Nu știu ce, dar ți-a scăpat cu siguranță…

— Asta rămâne de văzut, matahală! Rămâne de văzut!

• Capitolul 10 •

Lucky încercase în zadar să dea de urma lui Tom. Deveni foarte agitat când vorbi la telefon cu Paco. Află că agentul îl lăsase cu o zi înainte acasă, și de atunci nu mai avea nicio veste de la el. Hispanicul îl puse repede la curent cu ceea ce aflaseră și cu stadiul anchetei în momentul în care se despărțise de Roe.

— E ceva necurat la mijloc, realiză Lucky. De-atâta timp niciun semn de la el... Trebuie să plec la New York! Prietenii de aici, câți or mai fi, nu au de ce să se teamă, cred, atâta timp cât sabia e la mine. Se pare că regula jocului e asta: negrul ia cu sabia! Pe animalul ăsta îl predai tu Poliției, după ce plec. E totul OK, darling? întrebă el, sărutând-o tandru pe Clarice, tocmai în spatele urechii.

— Nu, nimic nu e în regulă, se burzului legista. Pleci și mă lași cu ăsta în casă?! Vreau să vin cu tine. Am niște zile de concediu, mi le iau și terminăm împreună ceea ce am început împreună.

— Nici să nu te gândești! deveni Lucky necruțător și ferm în același timp. Nu ai cum să mă ajuți, și chiar dacă ai avea, am pierdut destui prieteni vechi ca să nu mi-i risc și pe cei noi. Faci cum am spus, și promit că mă întorc când termin. Abia atunci o să-ți iei zilele de concediu și o să plecăm undeva, pe o insulă pustie, numai noi doi. Da?

Clarice nu spuse nici da, nici nu. Grija lui Lucky nu putea să nu o înduioșeze, iar planul de vacanță pe o insulă o încânta de-a dreptul. Însă nici postura de casnică, așteptându-și soțul să se întoarcă de pe câmpul de luptă, nu o aranja foarte tare. Promisiunile i se păreau insuficiente pentru a compensa scoaterea ei pe banca de rezerve. Cu toate acestea, își dădu seama că orice împotrivire fățișă nu ar fi făcut decât să întârzie reușita acțiunii. N-ar fi scos-o la capăt cu Lucky.

Trebuia însă să aibă ea ultimul cuvânt.

— Bine, dar promiți că e pentru ultima dată când începem un caz împreună și mă scoți pe banca de rezerve aproape de final?

Bărbatul se gândi iute dacă își poate permite o asemenea promisiune. Șansele să înceapă o altă acțiune în Philadelphia,

împreună cu Clarice, i se părură atât de neverosimile, încât riscul era ca și inexistent.

— OK, batem palma!

•

Ajunse la New York foarte îngrijorat. Constată că primise un telefon de la Tom, probabil în intervalul cât zăcuse lipsit de cunoștință, în mașina lui sau a tânărului patriot care îi transportase pe gratis acolo unde i se ceruse, și în timp record. Atunci nu răspunsese el, iar acum nu mai răspundea Tom. Această desincronizare nu putea anunța nimic bun.

Paco îl aștepta la aeroport. Îl puse rapid la curent, mai detaliat, cu tot ce făcuse cu agentul de la întoarcerea la New York. Evită totuși să-i povestească episodul cu tânăra infractoare, pe care o făcuseră să geamă ca o femeie în chinurile nașterii. De altfel, acest amănunt nu putea interesa ancheta.

Trecură pe la Tom pe acasă și aflară de la vecini că acesta nu mai fusese văzut de două zile.

— Uite, drăcia dracu', cum ne poticnim tocmai acum! reacționă Lucky înciudat, neștiind încotro s-o apuce. Ah, să nu uit! Ai vrea să vezi sabia?

Hispanicul făcu ochii mari cât cepele. Nu se așteptase la asta. Brusc îi dispăru interesul pentru soarta lui Tom.

Branigan îi dădu sabia, murdară încă de sângele lui El loco.

Paco o apucă cu o infinită stimă, ca pe un odor de preț. O ținea în mână de parcă ar fi fost un vas chinezesc din perioada Ming.

— Poți s-o vânturi liniștit, amice, nu se sparge, îl încurajă Lucky, amuzat de precauțiile cu care amicul lui Tom mânuia arma ucigașă.

— Tu nu înțelegi! Asta nu e o armă oarecare, asta e o legendă! Uite! spuse el încântat, băgând sabia sub privirile lui Lucky. Uită-te la lamă! Vezi cum vălurește când o mișc? Parcă are apă înăuntru. Și vezi asta? E o semnătură. A aparținut unui șeic, probabil. E în arabă, și nu orice arab avea permisiunea să își însemneze sabia.

— Ia vezi, nu scrie acolo și unde e Tom? zâmbi Lucky, scăzând excitarea ce-l cuprinsese pe Paco. Apropo! Poate ar trebui să mai avem o discuție cu proprietarul ei. Să văd, mie ce poveste îmi spune acum, când cred că bănuiesc cum a pierdut-o.

— Ah! făcu Paco, cu o figură tristă. Asta am uitat să îți spun. Tom ajunsese și el la concluzia că Morris ar fi dat-o de bună voie unei superfemei... Na, că am uitat cum o cheamă!

— Da, asta e și varianta mea, acceptă Lucky liniștit, spre surprinderea lui hispanicului. Mercedes Fernandez.

— Da, da! sări Paco, bucuros. Așa o chema pe una dintre ele.

— Adică erau două? se minună Lucky.

— Ah! Nici asta nu ți-am spus. Scuze! Erau două. De altfel, asta era marea dilemă a lui Tom. Cine era cealaltă duduie. Se pare că aceeași cu cea care o ajutase să evadeze.

Branigan tresări, mirat de informațiile pe care le auzea.

Așadar, având în vedere că Mercedes nu prea cunoștea pe nimeni în America – se gândi el repede – și că era însoțită de o femeie, care o ajutase să și evadeze... era foarte probabil ca aceasta să fie creierul operațiunii. Bănuiala lui cu privire la rolul secundar al lui Mercedes începea să se confirme. O singură femeie cunoștea Lucky, capabilă de asemenea organizare și asemenea ură: Zelda Ibrahimovici.

— Trebuie să ne întoarcem neapărat la Morris acasă, spuse Lucky, sărind în mașină și punându-l pe Paco să îi spună pe unde s-o ia.

•

Portarul nu mai îndrăzni să spună nimic când îl văzu pe Paco, deși cel care îl însoțea de data asta nu avea nici pe de parte înfățișarea fioroasă a precedentului.

De altfel, nici hispanicul nu îi acordă cine știe ce atenție.

— Nu te deranja, îi aruncă el portarului, în timp ce se îndrepta spre ascensor. Cunosc drumul.

Sunară îndelung la ușa lui Morris, și în cele din urmă le deschise Consuela. Nici ea nu mai făcu efortul de a întreba ceva, când îl zări pe Paco. Era prietenul celui care o leșinase în timpul unei partide fulminante de sex. Mai multe referințe nu considera că erau necesare.

Morris nu fu mirat să-l reîntâlnească pe hispanic, însă ceea ce îl neliniști fu prezența noului venit.

Stătea într-un cot pe canapea și mângâia cu gesturi molatice jaguarul.

— Credeam că am lămurit problema cu amicul tău, se adresă plictisit lui Paco.

— Adică Tom s-a întors aici – se miră Paco – după ce am părăsit împreună locuința?

— Întrebarea ta denotă că nu ți-a povestit! conchise Morris, vizibil satisfăcut. Îmi plac oamenii discreți. E și firesc, la urma-urmei. Lucrează în serviciile secrete, nu? Dacă nici voi nu puteți ține un secret…

— … De ce s-a întors? îl întrerupse Lucky.

— Dacă el nu a considerat necesar să vă spună, nu văd de ce-aș face-o eu.

Lucky scoase sabia din parpalacul lung unde o ținea ascunsă, precum un veritabil MacLeod.

— Ah! făcu Morris, ca o vită înjunghiată. La tine a ajuns?

Se ridică cu o mișcare ce se dorise rapidă, apropiindu-se ca hipnotizat de arma ce lucea în mâna lui Lucky.

— Presupun că o vei schimba pe niște informații prețioase, nu?

— Nu! spuse scurt Lucky. Arma asta nu părăsește mâna mea până cazul nu e închis. În schimb, dacă o mai vrei înapoi, trebuie să-mi furnizezi ceva mai multe informații. De rapiditatea cu care închei acest caz depinde timpul care se va scurge până vei recăpăta sabia. Clar?

Grăsunul se înroși. În ultimul timp avusese parte numai de umilințe.

— Îți dai seama cu cine vorbești? spuse el cu un ton coborât, ca de bas. Dacă apăs un buton nu mai părăsiți clădirea în viață.

În loc să răspundă amenințărilor, Branigan făcu doi pași spre canapeaua pe care o părăsise Morris și unde lenevea jaguarul. Roti sabia cu o mișcare sigură și expertă, retezând capul felinei dintr-o singură lovitură. Apoi șterse lama de pielea prețioasă a canapelei, privindu-l rece în ochi pe uluitul Richard Morris.

— Credeai că glumesc? Te-ai înșelat… Vrei să îi împărtășești soarta? Aici e vorba de viața prietenului meu, și nu-mi pasă câți voi ucide pentru el. Îți retez capul ca la pui dacă te mai gândești la butoane, în loc să-mi dai informațiile pe care ți le-am cerut. Ai un răgaz de zece minute, din care au trecut deja nouă și jumătate.

Morris rămăsese cu privirea pironită la sângele ce se scurgea încet pe canapeaua lui valoroasă, și de acolo pe podeaua cu pardoseală din mahon.

— Nu sunteți în toate mințile! bâigui el. Nici tu, nici celălalt.

— Se poate, dar suntem vii. Și așa vreau să mai rămânem o bună bucată de vreme. Vei rămâne și tu cu capul pe umeri, dacă vorbești. Mai ai cinci secunde.

— Tom a venit aici și m-a întrebat unde poate s-o găsească pe Zelda Ibrahimovici.

— Aha! Deci a ajuns la aceeași concluzie ca mine! Și ce i-ai spus?

— Că singurul lucru pe care îl aveam în comun erau întâlnirile noastre de la „Belami”. Și tot atât o să-ți spun și ție, deoarece altceva nu am. Poți să mă și omori.

Lucky nici nu avea nevoie de mai mult. Îl apucă pe Paco de braț și se repezi spre ușă.

— Asta înseamnă că o să am sabia înapoi, la un moment dat?

— Roagă-te pentru asta! S-ar putea să avem cu toții nevoie de rugăciuni, mai apucă Lucky să-i arunce peste umăr magnatului umilit.

•

Paco nici nu mai îndrăznea să îl întrebe ceva pe Lucky, după ce asistase la decapitarea jaguarului. Conducea liniștit, lăsându-și însoțitorul să pună la punct planul de bătaie. Un singur lucru își mai dorea: să scape cât mai repede de cazul acela, ca să se întoarcă liniștit la analizele de laborator și la cărțile lui.

Lucky încerca să-și imagineze ce se putuse întâmpla între momentul în care Tom aflase de restaurantul unde se întâlnea Morris cu Zelda și cel de acum. De ce nu mai dăduse niciun semn de viață?

Deodată simți cum drumul pe care îl străbăteau începe să îi joace în fața ochilor.

Era și timpul! se gândi el, dându-și seama că urmează că aibă o nouă viziune. Numai de n-ar fi tot prea târziu și de data asta. Nu mai pot suporta încă un coșmar însângerat!

Își „văzu” cu claritate partenerul legat fedeleș de stâlpul unui hangar care îi părea foarte cunoscut. Lângă el Zelda, cu un bidon de benzină în mână, îi turna acestuia în cap litri întregi de combustibil. Mercedes era undeva mai în spate, rezemată de poarta hangarului și privind scena oarecum scârbită.

— Cam asta e mutarea de șah pe care amicul tău trebuie s-o priceapă, spunea Zelda, în timp ce se îndepărta de locul în care Tom zăcea legat. Până acum nu l-a prea răpus perspicacitatea, ce-i drept.

Și, când fu aproape de Mercedes, scoase o brichetă, o aprinse și o aruncă pe spate, aidoma unui Clint Eastwood veritabil. Apoi, în timp ce flăcările cuprindeau hambarul, Zelda și Mercedes părăseau calme incinta.

Lucky se scutură înfiorat.

— Oswego! Tom e la Oswego!

Hispanicul, cufundat în amintirile ultimei partide de sex, tresări mirat de siguranța lui Lucky.

— De unde știi tu unde e?

— N-am timp de explicații. Am nevoie de un avion sau un elicopter. Urgent!

•

Datorită cunoștințelor lui Paco și a banilor, la care Lucky nu se zgârci deloc, în mai puțin de o oră zbura, la bordul unui elicopter minuscul, spre locul de care îl legau atâtea alte amintiri, extrem de neplăcute.

Hotărât lucru, femeia asta știe să învârtă cuțitul în rană, își spuse el, gândindu-se la pierderea pe care o suferise când ajutase la doborârea avionului ce se îndrepta, plin cu explozibil, spre centrala nucleară din Oswego, la data de 11 septembrie 2001. Atunci am pierdut-o pe Meg, singura femeie pe care am iubit-o până acum, și tot acolo sunt pe cale să îl pierd pe Tom, unicul prieten care mi-a mai rămas.

Elicopterul aterizează, după mai puțin de o oră de zbor, lângă hangarul unde funcționase, în urmă cu mai bine de trei ani, o mică școală de aviație. Renunțând la precauții, Lucky sări din elicopter înainte ca acesta să aterizeze complet. Își scoase din fugă revolverul și se repezi spre ușa hangarului, convins că îi va găsi acolo pe cei trei. Era sigur că, de data asta, nu a ajuns prea târziu. În hangar, însă, nu era nimeni.

Între timp, pilotul ridică aparatul de zbor, făcând cale-ntoarsă.

Urmele unui foc recent se puteau vedea foarte bine în interiorul hangarului, iar stâlpul de care îl „văzuse” legat pe Tom era complet calcinat.

Căzu în genunchi, disperat.

— La ce folos să văd dinainte ce se întâmplă, dacă nu mai pot să previn nimic? strigă el.

Soarele se pregătea să asfințească și își arunca ultimele raze pe ușa deschisă a hangarului, prelungind umbra corpului îngenuncheat al lui Lucky până aproape de peretele din spate al

incintei. Deodată, observă cu coada ochiului că alte două umbre lungi apărură în dreapta și în stânga lui.

Se întoarse uimit și văzu două siluetele aflate, în contre-jour, chiar în ușa hangarului. Duse mâna streașină la ochi și încercă să deslușească identitatea noilor apariții.

— Iată, dragă Mercedes – se auzi o voce pe care Lucky o știa foarte bine –, cum jucătorul face mișcarea pe care eu am prezis c-o s-o facă. Viața e un joc de șah. Dacă știi regulile și posibilitățile de mișcare ale pieselor, nu există surprize.

— Zelda! strigă Lucky, sărind în picioare și ducând revolverul în poziție de tragere. O să plătești, târfă, pentru viața lui Tom. Și pentru celelalte.

— Ești cu un pas înainte, fraiere, spuse calmă Zelda. Nu te precipita așa.

Din spatele ei apăru unul dintre cei care o ajutaseră pe Fernandez să evadeze. Târa după el, cu mare greutate, un corp legat fedeleș. Când ajunse în dreptul celor două femei lăsă „balotul” să cadă la pământ, ținând în același timp țeava scurtă a unui pistol automat Uzi îndreptată spre el.

— După cum vezi, Lucky, prietenul tău e viu și nevătămat. Nu avea niciun haz să moară singur, ca un câine.

— Dar cum?…

— … He, he! se distră Zelda. Te întrebi cum de ai avut o viziune? Cum spuneam, fraiere, totul e să știi posibilitățile de mișcare ale pieselor adversarului. Da, i-am turnat benzină în cap! Da, am aruncat bricheta aprinsă. Da, în sfârșit, am ieșit amândouă liniștite din hambar. Însă omul meu, aici de față, a rămas acolo și, după un anumit timp, l-a dezlegat pe prietenul nostru, trăgându-l afară prin gaura aia din spate. După cum vezi, viziunile tale sunt ca mișcarea în diagonală a nebunului. Știi încotro poate să meargă, dar depinde câte pătrățele se poate duce.

— Lucky, împușcă-le pe târfele astea, nu lua seama la mine! reuși Tom să strige, văzând că amicul său le ținea în cătarea pistolului, dar ezita să tragă.

— Așa, Lucky! Speranța moare ultima! N-o să faci prostia să tragi în mine și să îți ucizi prietenul, mai ales că nici nu ne vezi prea bine. După părerea mea, ăsta e sfârșitul vostru, cu toate că n-aș băga mâna-n foc. Cine știe, un miracol vă poate salva și de data asta. N-ar fi prima oară, ha, ha, ha! Până una-alta, fii băiat

plin de speranță și aruncă revolverul, înainte ca țeasta amicului Tom să fie găurită! Și nu te mai gândi la elicopterul cu care ai venit. Pilotul zace într-o baltă de sânge. Am avut grijă de el. După cum ți-am mai spus, aveți nevoie de un miracol…

Lucky își dădu seama că, și de data asta, Zelda avea dreptate. Numai o minune îi mai putea salva.

Aruncă pistolul, cu un gest resemnat. Apoi scoase și sabia, pe care o azvârli scârbit la perete.

— Nuuuu! strigă Tom, disperat. De ce ai făcut asta?

— Pentru că prefer să murim amândoi, spuse Lucky, cu voce stinsă. În fond, eu te-am băgat în mizeria asta, și deja au murit prea mulți din cauza mea. Poate că mi-a sosit și mie ceasul…

— Un optimist incurabil, acest Lucky, reflectă Zelda cu răceală în glas.

•

Acum erau amândoi legați de unul dintre stâlpii de susținere ai hangarului și așteptau resemnați ca Zelda să își ducă la capăt planul de răzbunare.

Aceasta stătea în fața lor cu bidonul de benzină în mână, privindu-i cu răutate.

— Știți la ce m-am gândit în toți anii care au trecut?

— La cât de fraieră ai fost că nu m-ai lăsat să-ți fac păsărica tăiței? încercă Tom Roe să intuiască, zâmbind senzual.

— La cum să vă omor, și nu la cum să ajung în situația asta. Erau mai multe posibilități, dar niciuna nu mă mulțumea. Până la urmă m-am gândit că tot arsul de vii e cea mai elegantă soluție pentru voi. Nu de alta, dar sunt curioasă să văd dacă onorabilul Lucky va renaște din propria-i cenușă, ca pasărea Phoenix. Poate are și darul ăsta, ha, ha, ha!

Deschise capacul canistrei cu gesturi lente, ca și cum și-ar fi dat jos lenjeria intimă, apoi începu, încet și fără niciun fel de patimă, să toarne benzină pe cei doi.

— Dar și dacă o să renasc, nu îți prevăd un viitor prea strălucit, o întârâtă Lucky, cu un calm care o ului pe Zelda.

— Mda! Am hotărât că sunt gata să-mi asum acest risc. În fond, cine nu riscă… nu?

Deodată, afară se auzi huruitul unui elicopter și, aproape în același timp, porniră rafalele unei mitraliere de mare calibru.

— Ce mama dracului se întâmplă? reacționă Zelda uimită, aruncând canistra jos și apucând pistolul.

Apoi o văzu pe metisa Fernandez, care o luase brusc la fugă.

— Mercedes, târfă, unde pleci? urlă Ibrahimovici, apoi încercă să aprindă bricheta.

Din fericire, proverbialul noroc al lui Lucky nu își încheiase menirea: bricheta refuza să facă scântei.

Focurile de armă se întețeau.

Apoi se lăsă o liniște mormântală.

Zelda se panică. Mai încercă de câteva ori să aprindă bricheta, dar renunță și o luă la fugă spre gaura din peretele din spate, prin care omul ei îl extrăsese pe Tom cu câteva ore mai înainte.

Cei doi prizonieri nu mai aveau puterea să spună nimic. Se uitau stupefiați la bricheta aruncată de Zelda lângă ei și nu le venea să creadă. În hangar apărură două siluete, care se îndreptară în grabă spre ei.

— Clarice! izbucniră amândoi într-un glas, când reușiră să distingă figura frumoasă a legistei.

— Așteptați pe altcineva? întrebă ea, zâmbind și apucând sabia care rămăsese trântită exact în locul unde o aruncase Lucky.

Cu o mișcare cam stângace, dar dintr-o singură lovitură, tăie frânghiile groase care îi țintuiau pe cei doi de stâlp.

— Vi-l prezint pe sergentul William Gabin, cel cu ajutorul căruia am reușit să te urmăresc până aici.

— Zelda! strigă deodată Tom și o luă la goană, ignorând și cele mai elementare reguli de politețe.

• Epilog •

— Bă, Lucky! începu Tom, înciudat. După câte am trecut împreună, tot nu mă lași să o mușc pe Jewel de țâțe, măcar o dată?

— Nu știam că agentul special Thomas Roe are nevoie de aprobări speciale când e vorba să sară pe o femeie, interveni Clarice, râzând.

Stătea ghemuită la pieptul lui Lucky, care o cuprinsese cu o mână protectoare pe după umeri, pe canapeaua largă din apartamentul său luxos din New York. Femeia zâmbea fericită.

— Chiar, Lucky, de ce nu lași omul în pace? i se adresă ea bărbatului de alături.

— Eu nu-l las? se prefăcu uimit acesta. Tu te uiți la el? Jewel nu-l lasă. E virgină și vrea să se păstreze așa. Eu doar îi respect dorința și nu-i permit mastodontului de Tom vreo mișcare greșită pe proprietatea mea. Atât!

— Da, așa e el, se bosumflă agentul. Respectă dorințele femeilor chiar și atunci când asta ne poate costa viața. Doar o dată i-a zis Zelda să arunce pistolul, că s-a și conformat.

— Și n-a fost bine? Acum ticăloasa e la loc sigur, după ce vajnicul Paco a sărit pe ea ca un leu în călduri, iar noi suntem teferi și bine-mersi. Care e problema ta?

— Problema mea e că am ajuns acolo prea târziu. Dacă săream eu pe târfa aia, o și penetram, din zbor. Și crede-mă că n-ar mai fi încercat să fugă, cum făcea de sub tristul ăla de hispanic.

— Ba să-l lăsați în pace pe Paco și să nu-l mai ocărâți! interveni Clarice, aparent furioasă. După ce te-am urmărit prin tot New York-ul cu ajutorul bietului Willy, care s-a îndrăgostit sincer de mine, săracul, nu am mai fi dat de voi, după ce Lucky a plecat cu elicopterul. Dacă nu era Paco, să mă însoțească la același heliport, aflând prin radio ruta pe care trebuie s-o urmăm, n-am fi dat de voi. A fost extrem de cooperant cu mine, deși nici măcar nu mă cunoștea.

— Paco e extrem de cooperant cu femeile, dragu’ de el, zâmbi Tom. Norocul nostru…

— Îmi pare rău că n-am reușit s-o văd și eu pe Mercedes cea fatală! se plânse legista.

— Se pare că a reușit să-l seducă până la urmă pe cerberul ei, un homosexual înrăit, cu care se presupune că a și fugit.

— Spre disperarea Zeldei, care a rămas ca proasta-n drum, se amuză agentul Roe. Auzi, s-o prindă până și bietul Paco! Îți dai seama ce siderată a fost când a realizat că și micul hispanic o poate doborî?

— Părerea mea este că în șah nu e totul chiar așa de previzibil, conchise Lucky, mângâind cu tandrețe părul frumoasei legiste, care mai avea puțin și începea să toarcă. Mereu apare câte o regină, care se interpune în calea nebunului și își scoate regele din șah…

• VA URMA •

virtual-project.eu